

Forumul studențesc

● revistă a consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din centrul universitar timișoara ● nr. 3 (89) ian.-febr. 1984 ● 16 pagini ● 3 lei

„Să ridicăm la un nivel superior gândirea și creația științifică, învățămîntul, cultura și arta, asigurînd fiecărui om al muncii un orizont tot mai larg de cunoaștere și pregătire profesională, tehnică, științifică și culturală. Să intensificăm activitatea politico-educativă pentru formarea unui om nou, cu o conștiință morală înaintată să promovăm ferm, în toate domeniile, principiile eticii și echității socialiste, ale umanismului revoluționar!”

P III 768

NICOLAE CEAUȘESCU

TELEGRAMĂ

TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU,
Secretar general al Partidului Comunist Român,
Președintele Republicii Socialiste România,
București

Cu prilejul aniversării zilei Dumneavoastră de naștere și a peste 50 de ani de activitate revoluționară, noi, tinerii institutelor timișorene, avem bucuria de a vă adresa, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, cele mai profunde sentimente de dragoste și stimă, călduroase felicitări și urări de viață îndelungată, sănătate și fericire. Grijă statornică pe care dumneavoastră, mult stimate tovarășe secretar general, o purtați tinerei generații universitare, perfecționării neinterupte a sistemului de învățămînt, reflectate și în Centrul universitar Timișoara prin minunatele condiții de învățătură, muncă și viață ce au fost create în ultimii 18 ani, este o grăitoare expresie a preocupărilor partidului și statului nostru pentru educarea multilaterală a tineretului, pentru formarea noilor generații de specialiști, temeinic pregătiți, cu o înaltă conștiință revoluționară și patriotică.

Profund recunoscători pentru marile eforturi pe care partidul și statul nostru le-a făcut și le face în continuare pentru a ne asigura cele mai bune condiții de muncă și învățătură, vă raportăm, stimate tovarășe secretar general, că asociațiile studenților comuniști din Centrul universitar Timișoara, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid acționează în spiritul unei înalte conștiințe revoluționare, al indemnurilor, orientărilor și indicațiilor prețioase pe care dumneavoastră ni le-ați dat cu nenumărate prilejuri, cînd ați fost prezent în mijlocul nostru.

Studenții timișoreni au înțeles că numai rezultate dintre cele mai bune la învățătură, în cercetare și practică, sînt cheazăia devenirii ca buni specialiști în profesiunea ce și-au ales-o și că numai așa pot da expresie, prin fapte, recunoștinței pe care o poartă pentru condițiile create.

Și cu acest prilej aniversar dorim să vă mulțumim, mult stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, pentru tot ceea ce faceți spre binele și fericirea noastră, pentru bogata dumneavoastră activitate în slujba păcii, adevărului și a unei vieți luminoase, sub un cer senin și ne angajăm să învățăm și să muncim fără preget, să vă urmăm neabătut înaltul exemplu de muncă, viață, să ne formăm ca specialiști cu o temeinică pregătire profesională, științifică și alese trăsături moral-politice, spre a fi la înălțimea exigențelor prezentului și ale viitorului comunist al țării.

Vă dorim din inimile noastre tinere, cutezătoare, un călduros „La mulți ani!” cu sănătate, spre a conduce destinele patriei noastre pe noi trepte de lumină și progres.

CONSILIUL U.A.S.C. DIN
CENTRUL UNIVERSITAR TIMIȘOARA

PRINOS DE RECUNOȘTINȚĂ AL SLUJITORILOR ȘCOLII

Ne-am bucurat, în câteva rînduri, de neuitate vizite de lucru, în institutul nostru, ale secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarăsa academician doctor inginer Elena Ceaușescu, primind, de fiecare dată, prețioase orientări și indicații vizînd modernizarea continuă a procesului instructiv-educativ.

Puternic mobilizați de aprecierile secretarului general al partidului cu ocazia vizitei din iunie 1983, avem satisfacția să raportăm transpunerea în viață a unor obiective de seamă, cum ar fi ridicarea, la Facultatea de mecanică, a unei instalații cu mașini și dispozitive de automatizare și control ale agregatului aeroelectric de 30 kW. Colectivul catedrei de fizică a predat beneficiarilor „Solaris-2”, aparatul de măsurare a intensității radiației solare avînd performanțe de nivel internațional, iar colectivul catedrei de construcții hidrotehnice va termina, curînd, proiectul pentru amenajări în vederea instalării unor microhidrocentrale; la rîndul ei, se realizează construcția unor roboți diversificați.

Considerăm că aceste rezultate ale muncii noastre se pot constitui într-un prinos de recunoștință, într-un semn de omagiu adresate ctitorului învățămîntului modern românesc, tovarășul Nicolae Ceaușescu, erou al națiunii noastre socialiste, care, cu înaltă competență și fierbînte dragoste de patrie și popor, ne conduce spre viitorul comunist. Îi adresăm din inimă secretarului general al partidului urarea fierbînte de viață îndelungată, sănătate și putere de muncă, spre binele țării, al poporului român.

prof. univ. dr. ing.
COLETA DE SABATA,
rectorul Institutului politehnic
„Traian Vuia” din Timișoara

OMAGIU

Ca un stejar ce stă nebiruit
oricînd furtuna gata s-o înfrunte
cu rădăcini adînc înfipte-n glia
părinților ce s-au topit prin vremi
asemeni ne vedem conducătorul
purtînd cununa anilor pe frunte
urcînd necontenit spre culmi visate
sub cumpenele aștrilor supremi.

El vine de departe, dintre oameni
ca fulgerul străbătător prin ploaie.
El a-nțeles că viața este-o luptă
și-n luptă-l adevărul, a-nțeles
viteaz și chibzuit întotdeauna
statornic, Ceaușescu Nicolae
cu dragoste-l urmează-ntreg poporul
pe drumul revoluției ales.

Stăpîn pe-adinca-nțelepciune-a vieții
a căutat și rostul viu din carte
cu sufletul deschis către lumina
de foc, întrezărită-n viitor
unde-a fost greu, la greu a fost inițiat
să ducă steagul vieții mai departe
cu viața lui să apere dreptatea
și libertatea-ntregului popor...

Și astăzi, în ianuarie, cînd anii
i-au împletit cununa triumfală
cînd El conduce Patria spre culmea
de glorie, cu avînt contemporan
sărbătorindu-l azi cu-ntreg Poporul
ca într-o simfonie generală
cu glas înalt de imn și de baladă
din inimă îi spunem: „La mulți ani!”

Ion Potopin

Trăim de mai bine de 18 ani o epocă nouă, distinctă în etapele devenirii noastre, o epocă în care România, poporul român și voința sa de existență la cote ale nivelului de trai tot mai bun, de existență prin muncă pentru realizarea pe gheața străbună a celei mai drepte societăți, de existență în care spiritul, valorile materiale se pot manifesta, pot apărea liber, desprinse de îngrădiri servind interese străine maselor, toate acestea se identifică cu numele secretarului general al partidului, președintele României Socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Spirit original, profund creator, bărbat de o excepțională consecvență revoluționară, tovarășul Nicolae Ceaușescu a formulat dimensiunile culturii contemporane, ale culturii socialiste ce se manifestă viu în viața poporului, pornind de la realitățile specifice nouă, de la cerințele actualei etape de dezvoltare, de la tezele și programele formulate de partid.

În România, aparținând integral poporului cultura socialistă se întemeiază pe concepția științifică, marxist-leninistă, despre lume și viață a P.C.R. și se caracterizează prin cel mai autentic umanism.

Acest adevăr primordial caracterizează totalitatea valorilor materiale și spirituale create de poporul român sub conducerea partidului căruia și-a încredințat destinele, caracterizează activitatea tuturor instituțiilor necesare pentru crearea și comunicarea acestor valori.

La Congresul al II-lea al Educației Politice și Culturii Socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu circumseria într-o nouă perspectivă conținutul noțiunii de nivel de cultură care presupune nu numai însușirea unor cunoștințe multilaterale, a cuceririlor științei și cunoașterii umane naționale și universale, dar și o activitate socială productivă, eficientă, utilă societății.

„Constituie o dovadă a unei înalte culturi realizarea unei producții de bună calitate, atât din punct de vedere tehnic cit și estetic, constituie un act de înaltă cultură realizarea unor noi descoperiri, perfecționarea tehnologiilor, impulsivitatea activității de cercetare în toate domeniile”.

Este o formulare atestând profunzimea deosebită a gândirii secretarului general al partidului, ancorarea în realitatea ardentă, a contemporaneității noastre. Noțiunea de societate socialistă multilateral dezvoltată înglobează în sine ideea că în patria noastră poporul se înscrie pe coordonatele dezvoltării complexe și diversificate, în acest ansamblu înscriindu-se cu prioritate și factorul cultură.

„Am dat formularea de „multilateral dezvoltată” societății noastre viitoare pentru a nu se crea neînțelegeri, pentru a nu lăsa loc neglijării vreunei laturi a activității, pentru a nu se trage concluzia că, vorbind de societatea socialistă dezvoltată, ne-am referi numai, sau mai cu seamă, la dezvoltarea bazei materiale.” (NICOLAE CEAUȘESCU — Plenara lărgită a C.C. al P.C.R. din 1-2 iunie 1982).

Contribuția tovarășului

Nicolae Ceaușescu

la dezvoltarea culturii și artei în patria noastră

Apariția, ca urmare a inițiativei președintelui țării a Festivalului muncii și creației „Cântarea României” reprezintă un moment de seamă în istoria existenței culturii românești.

Cadru de promovare a menirii sociale și conștientizatoare a culturii, festivalul național „Cântarea României” consacra talentul, sensibilitatea și geniul creator ca vector esențial al efortului constructiv al cetățenilor patriei, indiferent de naționalitate.

Pînă în zilele senine ale patriei contemporane însă, pînă la revoluția esențială ce are loc în condiția umană a fiecărui cetățean al ei, ne-am făurit cultura, ca și ființa națională în clipele de răsuflet ale frământărilor noastre glee.

Nu am fost niciodată arhivari apatici și indiferenți de idealuri și evenimente.

martori pasivi ai istoriei, ci am coborît din strămoși cu demnitate și cu conștiința țării viței noastre daco-romane.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu subliniază pregnant aceste realități, avînd în vedere munca pe tărîm spiritual în țara noastră:

„Stabilirea locului în istorie a originii și continuității în bazinul carpato-dunărean ale poporului român constituie fundamentul oricărei activități ideologice, teoretice și politico-educative.”

Avînd conștiința originilor noastre, aflate la porțile încărcate de glorie ale istoriei, înzestrați ca popor, cu minunate calități, potențăm dimensiunile filozo-

fică ale actului creator cu noi dimensiuni politice și social umane, fapt de rezonanță în sistemul de valori al luptei pentru progres social.

Este o caracteristică ce însoțește fenomenele de manifestare artistică și literară la noi, în spiritul unei fuziuni benefice între planurile creației spirituale și materiale, respingînd viziunile exclusiviste.

În acest sens, secretarul general al partidului sublinia:

„Desigur literatura și arta au un rol de seamă în viața societății noastre. Dar în același timp trebuie acordată atenția corespunzătoare stimulării și aprecierii creației științifice și tehnice, creației materiale a oamenilor muncii, care au rolul hotărîtor în asigurarea mersului înainte al societății. Este necesar nu să se opună creația literar-artistică maselor largi populare, ci să se înțeleagă faptul că aceasta nu se poate dezvolta decît în strînsă legătură cu dezvoltarea forțelor de producție, servind poporul, lupta revoluționară, progresistă. Numai o asemenea artă va servi cauzei poporului și civilizației.”

Nu trebuie să omitem faptul că așa cum în producția materială sîntem beneficiarii propriilor noastre realizări, și în actul de cultură beneficiarul trebuie să poarte numitorul comun de cetățean al României socialiste. Pentru că „în România socialistă cultura aparține întregului popor” cum spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu, ea trebuie să se manifeste pretutindeni. Iată de ce astăzi se militează pentru crearea pe întreg cuprinsul țării de centre culturale puternice și reprezentative, pentru eliminarea tendinței de centralizare a culturii, în special în capitală, acțiune în care se pleacă de la concepția secretarului general al partidului.

Mi se pare firesc să subliniez faptul că intrăm, pornind de la toate aceste premise în ansamblul universalității valorilor, că fenomenul cultural românesc este recunoscut pretutindeni în lume, la fel cum pretutindeni în lume este recunoscut și admirat numele președintelui României. Cred că nu este lipsit de semnificație să consemnez aici cuvintele autorului și editorului unei lucrări dedicate tovarășului Nicolae Ceaușescu în Elveția care spunea, vorbind despre „reușitele politicii culturale, de avîntul dezvoltării culturale, de calitatea creației și publicațiilor” la noi: „România are remarcabili oameni de cultură, istorici, arheologi remarcabili. Pe acest tărîm ca și în celelalte sectoare, România a făcut și face mari și importanți pași înainte, a obținut și obține rezultate de primă mărime.”

Putem afirma fără tăgadă că la fel cu celălalte domenii de activitate, și în domeniul cultural numele tovarășului Nicolae Ceaușescu definește o eră aparte, dominată de cele mai înălțătoare idealuri și de noi și tot mai mari realizări, convergînd în identitatea, unicitatea de nezdruccinat ce ne încunună în chip fericit devenirea și marcată fierbinte în inimile noastre ale tuturor: „Ceaușescu — România” spre binele și fericirea națiunii românești în drumul ei spre socialism și comunism.

LUCIAN RISTEA

Educația politică constituie un imperativ al prezentului și în același timp unul din obiectivele esențiale ale activității organelor și organizațiilor A.S.C. din centrul nostru universitar. În această direcție, corelînd în mod organic preocupările pentru cunoașterea trecutului eroic cu prețuirea realizărilor prezentului, va trebui să asigurăm înțelegerea profundă și interpretarea științifică, de către toți studenții timișoreni — români, germani, maghiari, sîrbi și de alte naționalități — a glorioșului drum istoric parcurs de poporul și partidul nostru, să promovăm poziții combative față de orice încercare de deformare a istoriei patriei, să dezvoltăm hotărîrea tuturor studenților, fără deosebire de naționalitate, de a duce mai departe opera înaintașilor.

Mijloacele educației patriotice în centrul nostru universitar sînt numeroase și variate, pornindu-se de la acele forme cu un cadru organizatoric stabil (activitatea în cadrul orelor de la disciplinele de științe sociale, învățămîntul politico-ideologic al A.S.C., informările politice, cercurile de dezbateri politico-ideologice și cele de pregătire a cadrelor A.S.C. etc.) la orga-

nizarea unor simpozioane, sesiuni de comunicări științifice, mese rotunde, dezbateri, spectacole, întîlniri dedicate marilor evenimente din istoria poporului nostru, acțiuni turistice, sportive, pentru apărarea patriei, acțiuni de muncă patriotică și nu în ultimul rînd, prin activitățile cotidiene ale studenților consacrate învățării, însușirii a tot ce a creat mai bun știința și cultura naționa-

40 de ani de la revoluția de eliberare socială și națională antifascistă și antiimperialistă din august 1944 cel de-al XIII-lea Congres al P.C.R., vor constitui tot atîtea prilejuri pentru intensificarea în centrul nostru universitar a educației patriotice, pentru dezvoltarea în conștiința studenților a sentimentelor de mîndrie patriotică, de prețuire față de

Dar, așa cum se cunoaște, patriotismul autentic este o sinteză a conștiinței și practicii revoluționare, el neputînd deci exista exclusiv la nivelul conștiinței, măsura sa, criteriul fundamental constituindu-l eficiența acțiunii practice. Tocmai de aceea, vom acționa permanent pentru înțelegerea de către toți studenții a faptului că activitatea profesională, dobîndirea unor înalte cunoștințe teoretice și a unor temeinice deprinderi practice constituie mijlocul prin care ei își pot manifesta și proba conștiința lor patriotică. Iar roadele acestei activități trebuie să se materializeze „azi” prin creșterea continuă a ponderii studenților cu medii între 7 și 10, prin creșterea numărului studenților-cercetători, a lucrărilor științifice care să rezolve probleme concrete ale practicii. Dar, mai ales, sîntem convinși că aceste roade urmează să se multiplice în viitor cînd studenții de azi vor fi specialiști în diversele domenii ale activității economico-sociale și vor contribui la îndeplinirea obiectivelor devenirii noastre mereu înnoitoare, la propășirea și progresul economico-social al României socialiste.

IOAN TALPOȘ,

vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C. al C.U. Timișoara

VIITOR SPECIALIST — VIITOR OM POLITIC

lă și universală. Iar toate acestea vizează, așa cum probabil se înțelege, ceea ce este esențial, după părerea mea, pentru întreaga activitate a asociațiilor studenților comuniști, adică participarea semnificativă a studenților ca subiecți ai propriei lor educații patriotice.

Înțelegînd activitatea de educație patriotică a studenților ca o necesitate permanentă cu caracter multilateral, complex, trebuie să evidențiem, în mod deosebit, că marile evenimente care se vor sărbători anul acesta.

trecutul glorioș al neamului, al eroice noastre clase muncitoare, față de idealurile socialismului și comunismului. În acest context, în programele de activități ale asociațiilor studenților sînt înscrise numeroase acțiuni consacrate evenimentelor naționale și care, sîntem convinși, vor avea darul să fortifice sentimentele de patriotism în rîndul studenților, de mîndrie legitimă pentru marele salt calitativ făcut în anii revoluției și construcției socialiste.

Fără îndoială, progresul societății este determinat de gradul de folosire a energiei. Se pune, deci, problema energiei, prognozele consumurilor de energie pentru următorii ani, corelate cu dezvoltarea societății și venitul național indicând reducerea pe viitor a ritmului de creștere a producției de energie electrică, cauzată atât de caracterul limitat al resurselor energetice, cât și de costurile tot mai mari de producere a energiei.

În amfiteatrul Facultății de electrotehnică a avut loc expunerea tovarășului Frandafir Cocărlă, ministrul energiei electrice, cu privire la problemele energetice aflate în dezbaterile Congresului mondial al energiei de la New-Delhi (septembrie 1983) și la politica P.C.R. privind rezolvarea impasului energetic actual. Cu această ocazie în fața a numeroși studenți și cadre didactice s-au pus în discuție anumite aspecte ale problemei energetice la nivel mondial și în particular, la noi în țară. Astfel, s-a evidențiat necesitatea perfecționării procedurilor actuale de producere a energiei și găsirea de noi metode sau surse de energie. O industrie puternică înseamnă totodată și consumuri sporite de energie. Așa se explică faptul că în orașe ca Bu-

Economisirea — cea mai importantă sursă de energie a momentului

curești, Timișoara, Cluj-Napoca, în care există o mare concentrare urbană și implică un consum public dezvoltat și o industrie în care predomină prelucrarea și finisarea, structura bilanțului consumurilor de energie este oarecum similară cu aceea a economiilor naționale dezvoltate. Pe întreaga țară consumul industrial reprezintă 70-75 la sută din consumul total, iar la platformele din industriile energointensive (Galați, Pitești, Craiova, Slatina), acest consum atinge 80-90 la sută din total. În condițiile actualei crize energetice este necesară reducerea consumului de energie, cea mai

eficientă cale fiind economisirea. De aceea se impun anumite măsuri, cum ar fi eliminarea tuturor surselor de risipă, adoptarea unor tehnologii și echipamente cu randamente superioare, îmbunătățirea izolației la clădirile sociale și industriale, la instalații tehnologice, optimizarea consumului casnic și stradal. Pentru a vedea în ce mod s-au aplicat măsurile de economisire a energiei electrice de către studenți în cadrul Complexului studentesc timișorean, am stat de vorbă cu Vlad Antonie, IV MT, Bădăluță Emilia, III CCIA și Pogan Mihai, V TCM, pre-

ședinți ai comitetelor de cămin la căminele 7/C, 19/C și respectiv 9/C.

Printre măsurile concrete luate de comitetele de cămin ar putea fi menționate controalele inopinate prin camere, înlocuirea becurilor de putere mare cu becuri de putere mai mică, stringerea și depozitarea în magazii a aparatelor electrice, cum ar fi: plite, reșouri, televizoare. De asemenea, zilnic, între anumite ore, în care majoritatea studenților se află la cursuri (8.30-17.30) se întrerupe alimentarea cu energie electrică.

Sintetizând cele spuse anterior, se impune ca fiecare dintre noi să se alăture efortului întregii societăți pentru a contracara prin voință și înțelegere umană o situație de care se face vinovată doar natura, încă incomplet controlată și uneori răzvrătită. Să facem, deci, ceea ce ține de noi și stă în puterea noastră, a studenților, viitorii specialiști ai țării, să contribuim direct și eficient la depășirea prin înțelegere și acțiune a acestui moment.

LAURENȚIU COCARB

PANORAMIC STUDENTESC

La Institutul Agronomic a fost pusă în funcțiune o stație de radiojicare la care sînt cablate toate căminele microcomplexului. Este aceasta o realizare la care încă mai jinduiesc (și nădăjduiesc) studenții cazați în căminele Medicinii sau în 19, 20 și 22 Complex...

● În ziua de 16 decembrie 1983 Medicina timișoreană și-a serbat Ziua Institutului. În programul manifestării au fost cuprinse un spectacol artistic dat de formațiile studențești ale medicinștilor, vernisajul unei expoziții de artă plastică și fotografie artistică, editarea foii volante „Răspunderi studențești” a cercului de presă al I.M.T. și a caietului cuprinzînd creații ale membrilor Cenuclului literar „Sirynx”.

● „Răspunderi studențești” a reușit și de data aceasta să fie o „foaie” care își ia răspunderea în serios, iar uneori chiar prea în serios. Astfel, din cele 16 pagini ale publicației cinci sînt acordate în întregime, altele trei în parte cadrelor didactice (Cineva propunea chiar schimbarea denumirii foii în „Răspunderi studențești și profesoriale”). Substanțiale contribuțiile unor mai vechi și mai noi gazetari precum Voicu A. David, Daniel Bumb, Dan Părvulescu (Eusebiu), Cristian Baiulescu ● Caietul din „Sirynx” (sic!) propune atenției câteva dintre creațiile poezilor și prozatorilor de talent aflați în rătăcire la I.M.T. Remarcabile în acest Caiet îngrijit de Voicu A. David, Svetlana Uncianschi și Ovidiu Brinza nî s-au părut în primul rînd prozele semnate Mircea Jurca, Serban Munteanu sau

Laurențiu Tudor. În schimb, mai puțin reușită ni se pare compararea cenuclului cu o distilerie, care distilerie chiar și de „efervescente condeie” fiind, tot cu lichide se cheamă că lucră... ● Cu ocazia întîlnirii de iarnă a subredacțiilor revistei Viața studentescă, întîlnire ce a avut loc la sfîrșitul lunii decembrie în capitală, nou șef al subredacției timișorene a fost numit studentul Dan Ienculescu din anul II al Facultății de Mecanică. Se vor înmulți, desigur, pulsurile... ● Anul acesta (de) revelațiune studentescă s-a petrecut la cantina 1 din complexul studentesc. Din bogatul „meniu” al primei nopți albe a anului spicim: „aperitiv sonor” (să nu se învețe studentul la huzurie!), felul întîi — „Microfonul printre comeseși” (e aceasta o șansa rară să stai la masă cu un micro-fon!), felul al doilea — „Moș Gerilă” cu surprize (ex. „Sacul este gol, copii!”) și desert — „Miss Revelion” (pentru cine nu s-a săturat cu aperitivul și s-a mai putut servi...). De sare și piper pentru acest meniu au servit momentele „Colinde laice din Banat și Ardeal”, „Plugurorul studentesc”, „Concurs de răvașe”, „Tombolă”, „Concurs de ritmuri muzicale (fără instrumente)”, iar la orele 5 ale dimineții cine s-a mai putut ține pe picioare a dansat și perinița, cîntînd în același timp

„Gaudemus igitur”. ● Odată cu toți cititorii, rubrica de față intră și ea într-un nou an al existenței ei. Datorită faptului că — dat fiind specificul revistei — ea a fost purtată pe umeri de-a lungul anilor de mai mulți gazetari-studenți (!) autorul ei de acum îi urează din inimă „LA MULȚI ANI și la mai bine!”. Iar anul ce ne stă în față să aducă o mai rodnică participare — cu date, anunțuri, informații de orice fel, numai legătura cu studenția să aibe — a cititorilor la alcătuirea ei, astfel încît Panoramicul să se deruleze pe un cu adevărat lat „ecran” studentesc ● Ce mai vinde studentul. Un petio de hîrtie apărut mai de mult pe unul din stîlpîi din complexul studentesc, dar care merită a nu fi uitat prin editul „vînzării”, anunța că la căminul 5, camera 52 doritorii pot găsi „juică Turf” veritabilă... Spre deosebire de alte anunțuri care „în afișul” săptămîni în șir, pînă le mîncă vîntul și ploaia, anunțul de mai sus a dispărut după numai câteva ore, semn că pentru unii tentațiile bahice sînt cu adevărat irezistibile. ● Cursul cursurilor. Toate cursurile rare înregistreză acum, în prag de sesiune, prețuri nevisate și nemaiauzite. Așa că... vă urăm tuturor celor care aveți examene în față mult succes!

L.T.&K.

„Dacă am învins, cîntăm. De-am fost învinși, cîntăm!”

REORGANIZAREA GALERIEI „POLI” — O GALERIE PENTRU PRIMA SCENĂ

Aceasta este deviza sub care s-a constituit în toamna anului trecut, Clubul suporterilor echipei de fotbal „Politehnica” Timișoara, echipă alături de care ne aflăm sufletește cu toții. Au fost prezenți, într-o atmosferă „incandescentă”, peste 200 de suporterii fideli, printre care bineînțeles, mulți studenți. Oameni care iubesc fotbalul „alb-violet”, oameni care cred în echipa ce de-a lungul anilor le-a adus mari satisfacții și bucurii, oameni care doresc să o ajute să treacă peste acest nedorit „hop” și să o vadă revenită cît mai repede — chiar la sfîrșitul acestui campionat — în eșalonul nostru superior, unde îi este, de fapt, locul.

Am reținut câteva opinii ale unor invitați — primiți cu entuziasm și căldură de către membrii clubului.

EMERIC DEMBROVSKI — maestrul emerit al sportului, antrenor principal al echipei: „Ca fotbalist am simțit din plin sprijinul publicului ti-

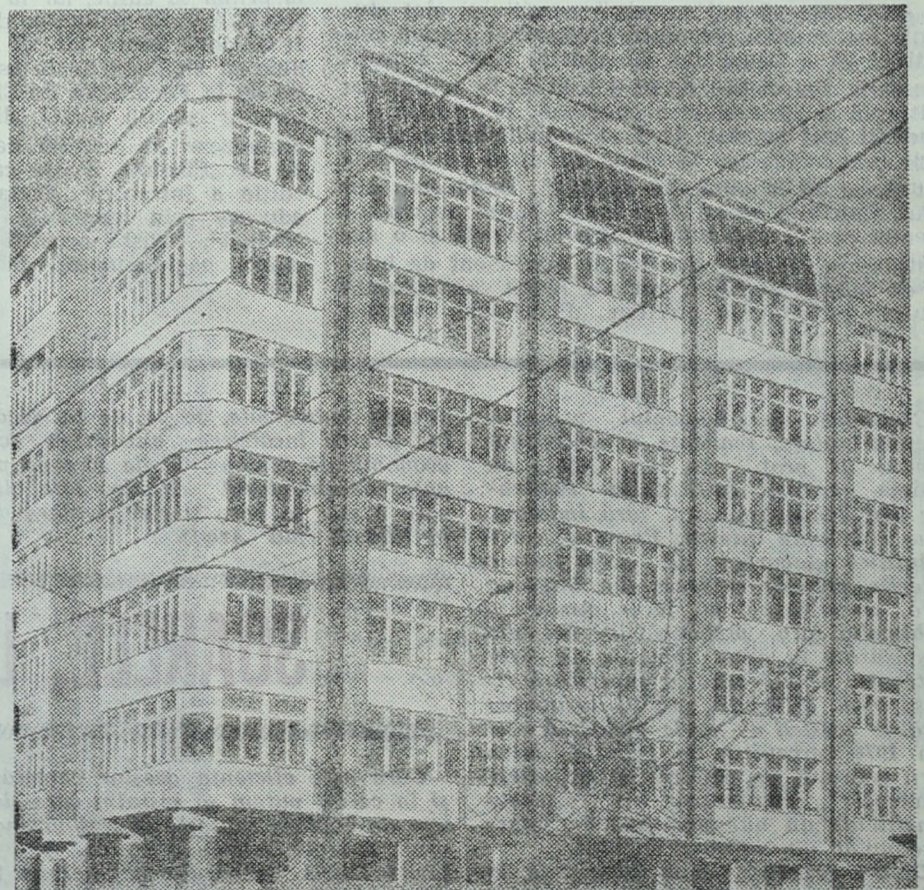
mișorean, iar ca antrenor am și mai multă nevoie de o adevărată galerie. Băieții sînt foarte apropiați de dumneavoastră, au suflet deschis și așteaptă încurajări. Deci, încurajați-i atunci cînd este mai greu. Numai așa putem promova!”

„Decarul” timișorean LAURENȚIU BOZEȘAN dorește o galerie cel puțin la nivelul celei de acum 10 ani, promișînd o comportare a echipei pe măsură.

Optimismul domnește pe buzele tuturor: Zeno Goian (Mecanică) — anul II, în calitate de vicepreședinte al clubului suporterilor, se gîndește la elipa cînd Trofeul Petchovschi va poposi iarăși în vitrina lui Poli, iar Gheorghe Boșan (pensionar), „suporter la bine și la rău”, ar vrea să vadă un număr cît mai mare de susținători la meciurile echipei. Gînduri subliniate și de alți membri ai clubului: Ștefan Mihaela (Electro I), Săcăceanu Horia (elev), Radu Prodan (Electro II), Mircea Vasilescu (Mecanică V). Pentru toți, cuvintele de ordine sînt PROMOVAREA și FAIR-PLAY-ul, căci rostul constituirii clubului, tocmai acesta este: de a-și sprijini echipa în toate împrejurările, să constituie un exemplu de organizare și mobilizare a galeriei unei echipe de fotbal, să participe la educarea publicului sportiv.

Membrii ineditului club au susținut primul lor examen din această „sesiune” cu ocazia meciului Politehnica Timișoara — Minerul Lupeni, cînd galeria timișoreană a cîntat 91 de minute din 90, cînd steagurile „alb-violet” au fluturat victorioase deasupra unui stadion însoțit de acest frumos succes.

SORINA LETIȚIA SOPA

Verticala în arhitectura timișoreană înseamnă tinerețe

Intrecerea studentească „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților” nu mai este de mult o noutate. An de an această formă de manifestare a capacității și a personalității colectivelor de studenți ocupă un loc generos pe agenda de lucru a fiecărui A.S.C. Iar odată cu începerea noului an universitar, această întrecere și-a desemnat câștigătorii.

SUCCESE TIMIȘORENE ÎN ÎNTECEREA „FIECARE A.S.C. — COLECTIV DE EDUCARE PRIN MUNCĂ ȘI PENTRU MUNCĂ A STUDENȚILOR”

FACULTATEA DE STOMATOLOGIE — LOCUL I
FACULTATEA DE ELECTROTEHNICĂ — LOCUL III

Trebuie spus că rezultatele obținute de centrul nostru universitar în ediția trecută sînt departe de a fi mulțumitoare. Numai două premii — un loc I prin Facultatea de Stomatologie și un loc III prin Facultatea de Electrotehnică, la profilul medical, respectiv la profilul electric — reprezintă în ansamblu o recoltă săracă.

În acest context, performanțele celor două facultăți menționate sînt cu atât mai valoroase. Le adresăm felicitările noastre. Dar credem că este mai important în continuare să le popularizăm realizările, să „spionăm” cîte ceva din stilul de muncă al Consiliilor A.S.C. respective. Un demers cu atât mai util cu cît experiența acumulată la Stomatologie și la Electrotehnică în diverse domenii ale vieții de asociație ar putea fi folosită și de alte facultăți și ar putea constitui punctul de plecare al unui reviriment la nivelul centrului nostru universitar.

Premiul I obținut de Facultatea de Stomatologie a risipit îndoielile unora cu privire la capacitatea actualului consiliu de a menține ștacheta la nivelul cu care ne obișnuise vechiul consiliu. Aici, Mariara Ghemiș — președinta Consiliului A.S.C. — dă „vina” pe marea masă de studenți: „La noi studenții vor mai mult decît cei din alte facultăți, sînt foarte activi și au ambiția de a se pregăti cît mai bine. Este adevărat că ne simțim mai obligați față de viitoarea profesiune, față de pacienți. Nu uitați că Policlinica 3 funcționează aproape în totalitate cu noi”. Aici, la Stomatologie, procentul de promovabilitate este unul dintre cele mai mari, iar cel al notelor de 9 și 10, de-a dreptul impresionant. Este și acesta un indicator al calității și al atenției pe care o acordă viitorii medici stomatologi pregătirii lor profesionale.

Consiliul A.S.C. a pus pe primul plan problemele studenților, de rezolvarea lor cu promptitudine și eficientă depinzînd prestigiul oricărui organ de conducere A.S.C. „Nu vrem să trecem pasiv peste greutățile pe care le au studenții. Ei se implică în activitatea de asociație, vor să învețe, vor să se distreze, lucruri care ne preocupă în cel mai înalt grad. De pildă, procurarea cursurilor este o problemă acută la Medicină. Noi am reușit, în sfîrșit, să asigurăm minimul necesar pentru anul I. Resortul profesional a obținut rezultate demne de reținut, concretizate în premii — două locuri I, un loc II și o mențiune la concursul profesional. În ceea ce privește comunicările științifice, antecedente nu prea încurajatoare au determinat consiliul să ia legătura cu profesorii. Rezultatul: 36 de lucrări prezentate la sesiunea de comunicări.

De altfel, președintele Consiliului A.S.C. a ținut să sublinieze că toți membrii consiliului sînt studenți foarte buni, exemplu profesional pentru ceilalți și că a beneficiat de aportul unor oameni deosebiți. Există ce-i drept o tradiție în activitatea culturală și rezultatele o confirmă: 25 la sută din studenți sînt laureați la faza republicană a „Cin-tării României”, iar la etapa de masă au participat peste 10 la sută din studenți. După cum am aflat, Consiliul se va face luntre-punte pentru a-i premia pe cei mai buni dintre ei. Există și o nemulțumire: datorită numărului insuficient de bilete de tabără acordate, nu s-a reușit satisfacerea tuturor celor ce le meritau. „Principala noastră

realizare cu care ne mîndrim, este aceea că am transformat planul de activități al asociației în realitate. Nu a fost un plan prea bogat, dar ceea ce ne-am propus am făcut. Succesul obținut ne obligă să continuăm.”

Locul al III-lea obținut de Electrotehnică din Timișoara la facultățile cu profil electric l-a cam nemulțumit pe Dorin Radu, președintele Consiliului A.S.C. al facultății. Și s-ar putea să fie pe bună dreptate. Pentru că rezultatele asociației studenților de la „Electro” sînt într-adevăr de excepție. Multe din ele au fost reflectate la vremea respectivă și în revista noastră. Altele vor face obiectul unor articole viitoare. De aceea vom trece succint și, din păcate, parțial în revistă realizările acestui colectiv studentesc.

Așa cum este firesc pentru o facultate de profil tehnic, centrul de greutate al întregii activități l-a constituit domeniul profesional. Realizările de vîrf din cercetare obținute la Electrotehnică sînt cunoscute. Cercetări remarcabile s-au făcut și se fac în robotică, în automatizări pentru diferite procese tehnologice, în vehicule pe pernă magnetică. La realizarea acestor contracte de cercetare în valoare de milioane de lei au fost atrași în special studenții din anii mari. Există însă o preocupare mai recentă a consiliului pentru integrarea în această activitate a studenților încă din anul I. Rezultatele notabile obținute de comisia profesională au fost probabil decisive în obținerea unui punctaj ridicat în întrecerea studentească între facultăți. Să amintim numai că peste 50 de studenți candidau pentru 15 burse republicane și că 30 dintre ei sînt de nota 10.

Dar la Electrotehnică preocupările nu se limitează la activitatea legată direct de viitoare profesiune de inginer. Succesele obținute la „cultural” pot fi învidiate de orice facultate. Un tenaciu ale cărui turnee incununate de succes au adus și un venit substanțial asociației, un club cu o dotare materială în valoare de 300 000 de lei (și care a devenit evident prea mic pentru o activitate atât de mare, neputînd găzdui un public prea numeros și nici o varietate de manifestări ca aceea de la „Electro”), un cineclub și un cerc foto, audii muzicale, proiecții de filme, expoziții, o propagandă audio-vizuală bine pusă la punct și din acest an un curs de istoria artei. Inițiativele consiliului merg chiar mai departe, vizînd deschiderea în facultate a unui chișoc de difuzare a presei și a încă două cursuri de cultură generală, de istoria muzicii și de literatură comparată.

Facultatea a găzduit de asemenea, într-o organizare ireproșabilă, o competiție polivalentă între facultățile de profil — Electrotehnică —, aflată la prima sa ediție, iar la recent încheiatul F.A.C.S. și-a înscris în palmares două locuri I, două locuri II și două locuri III. Și dacă spațiul nu ne îngăduie să analizăm toate aspectele muncii de asociație de la Facultatea de Electrotehnică, sugerăm celorlalte consilii A.S.C. din centrul universitar să organizeze un schimb de experiență cu consiliul de la „Electro”. Poate că atunci, la următoarea ediție a întrecerii „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a fiecărui student”, revista noastră va fi obligată să dedice cîteva pagini întregi facultăților timișorene laureate.

VASILICĂ ANCUȚA

Peste 150 de lucrări publicate, numeroase participări la congrese și conferințe internaționale, este membru al G.A.M.M. (societate internațională de matematici aplicate și mecanică, cu sediul în R.F. Germania); timp de 20 de ani prorector al Institutului politehnic din Timișoara. Actualmente predă disciplina mecanică la Facultatea de mecanică.

— Care credeți că este importanța materiei pe care o predați în contextul formării viitorilor ingineri?

— Mecanica oferă un fundament, o bază pentru înțelegerea de către studenți a materiilor de specialitate. Fără mecanică un student nu poate pătrunde sensurile rezistenței materialelor sau organelor de mașini, să zicem. Mecanica oferă o structură logică și realistă de la care se pleacă în abordarea unei complexități de fenomene.

— Este deci, mecanica ceva asemănător cu aritmetica în matematică pentru cursant?

— Nu chiar. Mecanica abordează fenomenele de un nivel superior, se constituie deci ca disciplină modernă.

— În plină epocă a mecanicii relativiste, ce perspective oferă această disciplină, ce posibilități de aprofundare și dezvoltare presupune ea?

— Mecanica s-a dezvoltat permanent și continuă să se dezvolte. Prin angajarea unor metode de cercetare noi s-au pus în evidență noi interacțiuni, noi relații, conținutul teoretic și practic al disciplinei s-a îmbogățit. În ceea ce privește mecanica relativistă, ea se aplică cu precădere la nivel cosmic, în domeniul marilor viteze, pe cînd aici, pe suprafața pămîntului, este valabilă cea newtoniană.

— Ați obținut numeroase rezultate în domeniul vibrațiilor. Numele dumneavoastră se leagă nemijlocit de

Profesorul la... și în afara catedrei

Interviu cu profesor dr. doc. ing.
GHEORGHE SILAȘ

progrese importante în această ramură a mecanicii. Ce ne puteți spune despre acest subiect?

— Vibrațiile ocupă un rol foarte important în condițiile dezvoltării tehnologiilor actuale. Ele pot avea, fie efecte distructive, fie constructive, fiind deci sau foarte periculoase sau folositoare, de unde rezidă și importanța studiilor lor. Este meritul Catedrei de mecanică de la Institutul politehnic din Timișoara de a avea cîteva premii naționale în acest domeniu. Am fost promotorii introducerii în programa de pregătire a studenților politehniști a cursului de vibrații.

— Înțeleg că inițiativa a pornit de la Timișoara...

— Nu chiar. În acest scop am colaborat cu catedra similiară a Institutului politehnic București. Evenimentele care țin însă în exclusivitate de Timișoara sînt conferințele de vibrații, cu participare internațională, ce se înscrie ca un punct important pe agenda de lucru a numeroși cercetători și cadre didactice din țară și străinătate. Aceste conferințe, ajunse recent la a 4-a ediție, prilejuiesc un larg schimb științific de o deosebită activitate și cu perspective de aplicare imediată a rezultatelor obținute.

— Am văzut în curtea facultății autocarul de reprezentanță al unei firme daneze...

— Da, firma „Brüel & Kjær” a participat la conferință, prezentînd aparatură și comunicații în domeniul vibrațiilor, problemă cu care această firmă se ocupă în principal. Cîteva dintre aparatele prezentate constituie azi o parte din dotarea laboratoarelor Catedrei M.R.M.

— Trecînd la viitor, ce planuri aveți?

— În general să aștern din experiența mea cît mai mult pe hîrtie. Am predat Editurii tehnice un volum de „Vibropercuții”, de asemenea este în pregătire ediția a II-a a „Culegerii de probleme de vibrații” și mai am în lucru o carte despre „Stabilizarea dimensională prin vibrații a pieselor turnate și sudate”.

— Stimate tovarășe profesor, anul viitor se vor împlini patru decenii de activitate în învățămîntul superior timișorean. Cum se explică — totuși — tinerețea ce vă caracterizează activitatea?

— Am rămas tînr fiind în permanent contact cu tinerii. Legătura nemijlocită cu studenții îmi dă mereu ceva din energie, din elanul vîrstei lor. Activitatea studenților incită de multe ori la integrarea în spațiul lor specific de gîndire și manifestare.

— Ce ați dori să ne spuneți în final?

— Aș dori să spun studenților că e important, deosebit de important să acorde în acești ani, probabil cei mai frumoși ai vieții lor, o atenție deosebită pregătirii. Satisfacțiile, imprevizibile poate, acum, vor apare cu certitudine!

LUCIAN RISTEA

Cercetările în domeniul utilizării energiei solare, realizate de colectivul condus de prof. dr. ing. Coletă de Sabata rectorul Institutului Politehnic din Timișoara, sînt, fără îndoială, bine cunoscute tuturor. Recenta carte științifică elaborată de acest karnic colectiv precum și presa din întreaga țară, televiziunea, au făcut cunoscute publicului larg preocupările notabile desfășurate în acest domeniu de către puternica școală tehnică superioară timișoreană. Și, totuși, gradul de interes față de acestea nu scade niciodată căci din 1976 cercetările în vederea „aducerii soarelui pe pămînt și în casele oamenilor”, angrenează cu rezultate consistente un numeros colectiv interdisciplinar din întregul institut.

Dintre rezultatele hala solară de la Întreprinderea de produse ceramice Jimboba (trătată în funcțiune în 1977), exemplul de utilizare și model de arhitectură solară pentru viitoarele con-

strucții industriale, stația de la Săcălaz pentru încălzirea bitumului (cu economii de combustibil de 30 tone pe an), concentratorul cilindro-parabolic care a stat la baza stației similare de la Nădalb (jud. Arad).

SOARELE, LA NOI ACASĂ

Care este eficiența acestor cercetări și în ce fel putem să sesizăm care sistem de captare reușește să „refină” mai mult energia solară și în ce zonă a țării? Unele indicii în acest sens le dă noul aparat „Solaris” conceput de colectivul de la catedra de fizică a institutului, capabil să măsoare intensitatea radiațiilor între 30—1200 W

pe metru pătrat, limite de altfel strict utile cercetării intrucît sub 50 W, energia solară nu prezintă interes, iar energie peste 1200 W nu se obține pe globul pămîntesc nici măcar la Ecuator sau în Sahara (1360 W apărînd

doar în spațiul extraterestru). „Solaris”-ul, realizat în întregime de cercetătorii timișoreni, este indispensabil pentru orice cercetător în domeniu. Săptecă de noi valențe muncii timișorenilor.

Apriga bătuție pentru a aduce soarele pe pămînt este datorată și complexității problemelor de stocaj ale

energiei solare, a folosirii ei în tot timpul anului, inclusiv în perioadele reci sau cu cer acoperit. Și iată că, o veritabilă căsuță solară, utilizabilă și ca laborator, prinde viață în curtea Facultăților de mecanică și electrotehnică. O căsuță care oferă experimentarea a 3 soluții de stocare a energiei în pămînt, în apă și în piatră. Energia „prinsă” cu captatori montați pe acoperiș va încălzi apa care își va păstra căldura datorită celor 3 soluții de izolație, montate fiecare în unul din bazinele în care este împărțit laboratorul subteran. Din bazin, apa va reporni în circuit spre folosințele „locuinței”. O „locuință” care poate fi în curînd o locuință adevărată, ca multe altele, a căror căldură va izvorî din cea a astrului solar, dublată fiind de căldura muncii și străduințele talentului colectiv de cercetare timișoreană.

GHEORGHE CRÎȘAN

SEMINARIZÎND PRESA STUDENTEASCĂ

În zilele de 6 și 7 decembrie a.c. s-au desfășurat la Iași lucrările Seminarului metodic național cu conducerea revistelor studențești. Manifestarea, găzduită de Casa tineretului din municipiu s-a constituit într-un nou prilej de analiză critică și autocritică a nivelului pe care l-a atins publicistica studențească, a tendințelor și direcțiilor actuale atât în presa centrală, cât și în organele de presă ale centrelor universitare sau ale institutelor de învățământ superior.

Prezenți au fost la această afirmare a spiritului tînăr reprezentanți ai 13 din cele 15 reviste studențești, și l-am numit pe studenții-gazetari: de la „Convîngeri comuniste”, „Tribuna studentului economicist” și „Universitatea comunistă” (toate din București), „Opinia studențească”, „Dialog” și „Viața politehnică” (Iași), „Napoca universitară” și „Echinox” (Cluj-Napoca), „Mesaj comunist” (Craiova), „Orientări” (Galați), „Gînduri studențești” (Tîrgu-Mureș), „Nord” (Baia Mare) și „Forum studențesc”. Au lipsit din motive, se pare, obiective „Ing” (București) și „Studentimea comunistă brașoveană”.

Discuțiile purtate în cadrul întîlnirilor de lucru, precum și cele „în afara programului”, extins uneori pînă la ore tîrzii din noapte, au evidențiat încă o dată trăirea lucidă, la înalte cote ale responsabilității și angajării, a activității de gazetar în aceste adevărate „pepinieri ale publicisticii profesionale” (cum le numea Constantin Dumitru, redactor șef adjunct la „Viața studențească”), care de-a lungul anilor au dat și continuă să dea „condeie” valoroase, ce n-au „învățat interviul la tablă”, ci și-au făcut u-

cenicia în virtutea unei pasiuni ardente pentru cuvîntul scris, urmînd un drum de cele mai multe ori presărat cu renunțări. dar trăind, TRĂIND plenar studenția, această perioadă a vieții îndeobște pîndită de... ademenitoare „capcane” e-femere.

Pe lîngă unele „probleme eterne”, înscrise ab inițiu în programul dezbaterilor (ex. autofinanțarea și respectarea condițiilor din autorizație, realizarea planului de tipărituri — pricini „de viață și de moarte” —, echilibrul tematic etc.), au fost punctate o serie de aspecte noi cu care se confruntă activitatea de presă în general și cea studențească în particular (treccrea, începînd cu anul viitor, la contracte cu tipografiile, ceea ce implică răspunderi deosebite și lucru în condiții cvasiprofesionale, necesitatea unei instruiți competente a cadrelor ce realizează tehnoredactarea revistelor, statutul studentului-gazetar, mai strînsa colaborare dintre editor și colectivele de redacție, acordarea importanței cuvenite acestei forme de mass media din partea consiliilor U.A.S.C. sau A.S.C.). Din păcate, așa cum ne obișnuiseră și seminarele de presă anterioare, discuțiile s-au purtat în principal la nivelul „marilor puteri” din centrele universitare București, Iași, Cluj-Napoca și Timișoara, în timp ce „suratele” mai mici — dar cu probleme în general mari — s-au mulțumit cu o prezență rareori activă, redusă la... modele de ascultare. Nu ne rămîne decît să sperăm că tăcerea i-a favorizat în desprinderea unor concluzii valoroase.

Pronunțîndu-ne rezerva în fața faptului că, la un moment dat, seminarul a fost coborît în mod deliberat la nivelul barului Casei tineretului, nu putem să nu apreciem bunele intenții și tratația prin care a fost amenințată uneori însăși tratarea problemelor. Ieșenii s-au dovedit, cel puțin din punctul nostru de vedere, gazde ospitaliere și pline de atenție.

H. Z.

Expoziția națională de creație tehnică - științifică

Inscrisă în seria manifestărilor organizate în fiecare an universitar de către M.E.I. și institutele de învățământ superior, în colaborare cu U.A.S.C.R., manifestări avînd drept scop întărirea triadei învățămînt — cercetare — producție pe noi trepte calitative expoziția națională de creație tehnico-științifică s-a desfășurat în acest an universitar la București în perioada 16—17 decembrie 1983 în organizarea Institutului politehnic.

Răspunzînd chemărilor și îndemăurilor adresate de secretarul general al P.C.R. cu ocazia Conferinței a XIII-a U.A.S.C.R. și cu prilejul deschiderii anului universitar 1983/84 (Cluj, septembrie 1983), studenții din centrul nostru universitar s-au pregătit cu înalt simț de răspundere pentru participarea la această competiție a spiritului tehnic novator. Sub îndrumarea unor cadre didactice competente și pline de entuziasm față de dorința de cunoaștere a studenților, colective de cercetare au finalizat lucrări care s-au bucurat de mult succes la această expoziție. Astfel, un colectiv al Facultății de fizică de la Universitatea

timisoreană a prezentat „Instalația industrială de obținere a monocristalelor din CaF_2 și BaF_2 etc.”, lucrare de mare importanță practică și care s-a bucurat de recunoașterea juriului național, obținînd marele premiu al expoziției.

În domeniul foarte actual și de mare interes pe plan național și mondial, care este cel al roboților industriali, grupe de cercetare de la diferite facultăți ale Institutului politehnic „Traian Vuia” au prezentat 9 lucrări din care 4 au obținut premiile I, II și o mențiune.

Felicînd cadrele didactice și studenții premiați pentru munca depusă și pentru modul onorabil cu care au purtat fanionul creației tehnico-științifice timisorene în această confruntare, comisia profesională, organele de conducere U.A.S.C.R. ale centrului nostru universitar le adresează urări de noi succese în desăvîrșirea profesională și în activitatea de cercetare științifico-tehnică.

CRISTIAN STOICA,

Comisia profesională a Consiliului U.A.S.C. al C.U.

Colegii noștri de amfiteatru

„DORESC ȘI EU SĂ FIU UTIL”

Se afla, la permanență, la sediul Comitetului de cîmin, într-o sîmbătă seara. L-am invitat la o discuție despre viața lui de student în România.

— Mă numesc George Abdo, sînt din Iordania și urmez la Timișoara cursurile Facultății de electrotehnică, secția AC, anul II. Din copilărie am visat să urmez o facultate, îmi plăceau sîrmele, becurile, în general aparatele electrice. Țin minte cînd am demontat bucată cu bucată un radio mic și la reconstrucție mi-au rămas multe piese în plus pe care le-am studiat îndeaproape, cu curiozitate. De atunci am mai învățat și acum realizez multe montaje, în special după scheme publicate în revista „Tehnum”.

După terminarea liceului am hotărît să urmez o facultate cu profil tehnic, am ales România pentru că știam că aici se face o școală serioasă, găsesc un popor prietenos și o țară foarte frumoasă. Am vizitat mai multe orașe din România și am ales în cele din urmă Timișoara, un oraș liniștit, foarte frumos, plin de flori (îmi plac foarte mult florile) și cu o frumoasă tradiție a învățămîntului superior.

De la început am observat că nu sînt singur, alături de mine se aflau colegii care au știut întotdeauna să mă ajute cînd aveam vreo problemă. Atunci m-am decis să nu stau degeaba, să particip cît mai mult la viața de cîmin, de asociație, să ajut, să fiu și eu util.

Locuiesc în cîminul 2/C, aici e casa mea și trebuie să am grijă de ea, am fost ales responsabil la etajul II, dar nu mă mulțumesc cu atât, dau oricînd o mîină de ajutor în orice probleme organizatorice ivite în cîmin. În timpul vacanței de vară îndeplinesc funcția de președinte de cîmin, pentru studenții de peste hotare cît și pentru cei români care efectuează practica și sînt cazați aici.

Am participat chiar și la mitinguri de pace, organizate în oraș, alături de colegii români și am fost foarte impresionat de unitatea dumneavoastră în jurul tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintele țării, a cărui figură predominantă este bine cunoscută în țara mea.

Peste cîtiva ani, inginerul Abdo se va afla în țara lui îndepărtată, dar va păstra, sîntem siguri, un loc cald în inimă pentru țara în care și-a petrecut tinerețea, pentru prietenii săi români, care au fost alături de el pe drumul minunat al devenirii ca specialist și ca om.

VICTOR IUGA

— Așadar, Demos Demosthenous, student la Facultatea de Mecanică, în anul III. Este bine?

— Mai scrie că sînt din Cipru. M-am născut și am crescut într-un sat care după război a fost ocupat de armata turcă. Acum sînt un refugiat în propria-mi țară. Stau împreună cu frații și părinții mei într-un complex refugiu, undeva în apropiere de Nicotia.

— Bine, Demos, o să scriu. Știi, la „F.S.” o pagină este dedicată colegilor noștri de peste hotare și...

— M-aș bucura mult dacă vei aminti acolo și cîteva cuvinte despre patria mea pe care o doresc liberă și unitară.

— De acord. Cum ai ales România ca țară în care să-ți continui studiile?

— Nu mi-a fost greu. Sora mea terminase deja anul pregătitor la Cluj-Napoca cînd eu am sosit în România. Ea a fost cea care m-a sfătuit să vin aici și nu am de ce mă plînge, pentru că mi s-au confirmat toate lucrurile frumoase pe care le-am auzit despre țara ta.

— Ce liceu ai terminat?

— Cum să-ți spun, liceul pe care l-am absolvit se numea „Liceu al științelor pozitive”.

— Apropos, ce-ar fi să ne oprim mai mult asupra învățămîntului din țara ta? Cum e structurat el?

— Pentru început, elevul urmează școala primară unde timp de 6 ani deprinde noțiunile elementare, după care 3 ani sînt rezervați învățămîntului gimnazial. Liceul propriu-zis, are o durată tot de 3 ani.

„Cînd va fi pace deplină pe Pămînt?”

— Dacă ai observat, la noi există licee de profil. Tot așa stau lucrurile și în Cipru?

— Așa și nu prea! Sînt doar patru profile la noi. Primul l-am amintit mai înainte, apoi mai sînt licee clasice (se studiază filologia) licee economice și licee tehnice. Acum cinci ani a fost înființat experimental un liceu la care elevul este obligat să urmeze cîteva discipline, altele avînd dreptul să și le aleagă. Se numește liceu de alegere.

— Este gratuit învățămîntul la voi?

— Pînă nu demult se plătea, dar fiindcă erau mulți analfabeți în țară, statul suportă acum toate cheltuielile, învățămîntul fiind gratuit. Există însă și școli particulare la care se predă într-o altă limbă decît cea greacă și unde elevii plătesc școlarizarea: școala engleză, Academia americană.

— Dacă de exemplu, termini un liceu în Cipru, ce șibilități ai de a-ți continua studiile?

— În țară sînt doar două școli superioare: un institut pedagogic, și o școală politehnică de subingineri la care locurile sînt limitate. Tocmai de aceea, foarte mulți absolvenți de liceu iau drumul altor țări pentru a urma învățămîntul superior. România este una din puținele țări care sprijină poporul cipriot și pregătește ca specialiști mulți studenți din Cipru. Aici găsim înțelegere și ajutor, aici există o liniște și atmosferă deosebită. Îmi place foarte mult în România.

— Demos, ce șansă ai tu, ca inginer TCM-ist să găsești un loc de muncă în Cipru?

— Și eu mi-am pus de multe ori această întrebare. Industria noastră este slab dezvoltată, numărul inginerilor TCM-ști este mare și de aceea șansele de a găsi un loc de muncă corespunzător sînt puține.

— Aș vrea ca ultima întrebare a discuției noastre să ți-o pui tu.

— O întrebare care stă pe buzele tuturor celor ce iubesc oamenii, florile, apa și văzduhul: „Cînd oare cuvîntul război va ieși din dicționarele curente ale tuturor națiunilor? Cînd va fi pace deplină în lume?”

ILIE LAUDAT

Februarie — ritm ascuns al ridicării spre lumină, tumult latent al unei primăveri ce va să fie — pentru noi, tinerii — rodnică

La ora cind aceste rinduri vād lumina tiparului, studențimea timișoreană — și nu numai ea — se află deja în febra sesiunii. Se revād cursuri, se memorează formule, costumele sînt scoase de la naftalină, iar numărul fumătorilor este într-o vertiginosă creștere.

Cum au pregătīt sesiunea comitetele de cāmine și cantine, cum a fost așteptată de cātre studenți, iată tema raidului-an chetā efectuat de noi prin cîteva din cāminele și cāntinele complexului studentesc.

PREGĂTIRI ȘI „PREGĂTIRI” ÎN ALB ȘI NEGRU

Pentru început am poposit în incinta cāminului 7 C. De la Felix Bodea anul III, Mașini termice, membru în comitetul de cāmin aflām cā locatarii cāminului sînt în totalitate studenți la Facultatea de mecanică. Vizitām împreună sălile de lectură. „Pentru a se suplimenta spațiul de studiu temporar clubul cāminului a fost transformat și el în sală de lectură”, ni se spune. Remarcām ordinea, atmosfera de lucru și liniștea deplină existente aici.

Mai aflām cā în timpul semestrului, datorită sprijinului și înțelegerii manifestate de studenți s-au făcut economii serioase la consumul de energie electrică, fapt ce va permite un consum mai mare în perioada sesiunii, fără a se depāși cotele repartizate.

Deci, totul este în ordine. La poartă este așiat deja programul de autogospodārire. S-a redus numărul orelor de serviciu la 3 ore/student. Felix Bodea ne explicā: „În felul acesta nu vom periclita ciclul de pregătire a studenților”.

Cāminul 21 C. Pe președinta cāminului, Mariana Kiș (IV Chimie) o găsim în ... sala de lectură. Care sală e supratixitā de mese, scaune, și studenți. În amestec omogen.

Aflām cā în acest an, cāminul a rāmas „descoperit” prin cedarea unei săli de lectură cāminului 22 C, care are într-adevār un efectiv dublu.

În consecință, se urmārește amenajarea urgentā a holului actualei săli și a oficiilor (deși sînt foarte friguroase). „Se intenționa și deschiderea etajului V, liber, dar acolo se zugrāvește”.

Cāminul 3 C. Nu există sală de lectură. Clubul continuā sā rāminā club, dar, la sugestia noastră, tov. administratoare Elena Hirschpek admite cā există posibilitāți pentru transformarea lui în sală de lectură. La fel și fimoarele, în prezent ocupate cu ... paturi.

Gerlinde Polen, III Filologie, vicepreședinta cāminului ne spune: „Ducem acum o adevāratā campanie de reintroducere a acestor paturi în camerā, însă în fimoare este foarte frig. De fapt, la noi în cāmin, fiind respectatā norma sanitarā (două studenți în camerā), majoritatea fetelor preferā sā învețe în camerā”.

Cāminul 20 C. Tovarāșa administratoare Maria Chiosa ni se plînge de acuta lipsă a spațiului destinat studiului, cāminul dispunînd de o singurā sală de lectură. O bănuim folositā la maximum, dar, din cele 27 de mese aflate în dotare, găsim 8. Și 5 scaune. Ocupate. Pe calorifere, încă patru studenți învață.

Ni se explicā misterul: fetele din anii mari au împrumutat mesele, fiindu-le necesare în camere pentru realizarea proiectelor. Se sperā recuperarea lor în două-frei zile, timp în care este programat și o curățenie generală.

De la Dorina Rusu (V Mecanică), vicepreședinta cu probleme administrative, aflām cā decanul a rāspuns solicitării studentelor, punîndu-le la dispoziție sălile de lectură la cāminele 7 C și I MV.

La plecarea ne urmārește încă aspectul dezolant al propriei lor săli.

Cāminul 2 C. În hol sîntem întîmpinați de Ovidiu Vlad, (IV Electrotehnică). Aflām cā este vicepreședinte în comitetul de cāmin. Exact ceea ce căutām!

Urcām scāriile cātre sala de lectură de la etajul I. E închisā cu lacăt.

Uimiri noastre îi sosește replica: „Aștāzi se va deschide”. De acord, dar pînā acum? Oare studenții nu au nevoie de respectiva sală și în timpul semestrului? „Nu sînt scaune pentru sălile de lectură”, continuā Ovidiu Vlad. Cîteva minute mai tîrziu aveam sā constatām cā există 105 scaune (rețineți, o sută cinci!) depozitate undeva într-o camerā.

Și la etajul 2 aceeași situație: ușa închisā. Încercām sā primim printr-un colț al ferestrei... „priveștiștea” este dezolantā... Lipsesc perdelele mult praf, hirtii aruncate. În drum spre ultimul etaj ne gîndim la necesitatea unei intervenții a directorului educativ, fiindcā este clar: dezordinea și delăsarea ce domnesc în sînul comitetului de cāmin sînt... la ele acasā.

La etajul III sala e deschisā. Și trebuie sā spunem cā cele vāzute „în spatele ușilor închise” cu un etaj mai

jos, este și aici. Ba nu: un student, Nicolae Staicovici se numește, încearcā sā ignore praful și resturile de țigāri aruncate, cufundîndu-se în voluminoasele manuale aflate în față.

În lipsa unor săli de lectură corespunzătoare, studenții învață care pe unde pot.

În camera 66, Dorin Bucevski abia poate sā respire din grāmada de hirtii și hirtiuțe îngrāmădite pe masā. „Ce sā fac, acestea sînt condițiile” se scuza el.

Mai constatām dupā aceea cā sînt probleme și în ceea ce privește consumul de energie electrică. Mulți studenți gātesc în cāmin (!!) Dar comitetul ce-a făcut? Nu primesc nici un rāspuns.

SESIUNEA, ZUGRAVII ȘI... STICLA DE CONIAC

Este ora prinzului. Încercām un „intermezzo” la cāminul 1 C. Amfotriom ne este vicepreședintele comitetului de cāmin, Nicolae Fehete, (II T.C.M.) Facultatea de Mecanică) Admirām propaganda vizuală (bine pusă la punct) din hol și... aceeași direcție: sălile de lectură.

La etajul III ne întîmpinā o grāmada de materiale aduse de echipa de zugravi

coniac pe jumătate plină (de pe masā) ne duce cu gîndul la existența unor ființe terestre...

Pornim împreună cu N.F. pe urmele... Într-o altă camerā doi studenți muncesc îndirjiți la curățirea linoleumului, ferestrelor.

Acum, în preajma sesiunii! Ne spun cā în noaptea trecutā au dormit în cāminul 19 C (!!!) Acolo sînt cazați studenții în ale cāror camere se zugrāvește.

Cu un etaj mai jos Silviu Cîlniceanu, anul I Mașini hidraulice, învață la algebrā. Pentru el sesiunea a început ceva mai devreme. A și dat primul examen. Ne spune cā zgomotele de la etajul III sînt adesea insuportabile. Zugravii uitā mereu cā acest cāmin este locuit.

Vrem sā stām de vorbā și cu tovarășul director educativ care, judecînd dupā așiatul de la intrare, ar fi trebuit sā se afle în cāmin. Așteptarea depășind limitele, renunțām.

LA CANTINE, STARTUL ESTE... PREGĂTIT

Cochetā cum niciodatā n-a mai fost, cantina 1 C este la ora actuală un etalon în rîndul cantinelor studențești din Centrul universitar Timișoara.

Amabilā, tovarāșa administratoare Stella Lalic ne pune la dispoziție amplitudinea de măsuri ce s-au luat în vederea întîmpinării în bune condiții a sesiunii de iarnā. Spicuum:

A fost stabilit personalul care va înlocui grupele de serviciu (compuse din studenți).

Meniul se va îmbunătăți, ajungîndu-se la suplimentarea cu 7-8 lei/student-zi.

Aprovizionarea cu carne se va face în exclusivitate de la îngrășătoria proprie (60-70 porci).

S-au achiziționat cantități suficiente de ciocolatā, fructe, precum și alimente strict necesare: brînză, ouă, cașcaval. Așadar, cei peste 2.000 de abonați ai cantinei vor servi masa în cele mai bune

SESIUNEA

aflatā în lucru (dupā cum zice N.F.) aici. „Am făcut demersuri pe lingā decanat pentru amînarea zugrāvirii pînā dupā sesiune, însă zadarnic. Ni s-a spus cā se zugrāvește odatā la 5 ani, iar în această lună se împlinește termenul”.

Întocmai ca în basmele cu împăratul și slujitorul nevrednic.

Încercām sā stām de vorbā cu respectivii zugravi. Într-una din camere, vopsea și accesoriile ne fac sā credem cā acesta ar fi ultimul „popas” al invizibilei trupe. Invizibilā fiindcā doar sticla de

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PENULTIMELE EMOȚII

În vreme ce majoritatea studenților se gîndeau la apropiata vacanță, anul IV Filologie se afla în plină sesiune

Abordînd discuția relativ la importanță, problemele ce derivă și implicațiile „stării de sesiune”, Daniela Popa, anul al IV-lea, președinta C.A.S.C. a Facultății de Filologie este cel mai îndreptățit interlocutor.

„Răspunsul, în această situație, contopește cele două atribuții ale mele ca student și activist A.S.C. Sesiunea de iarnā a anului al IV-lea a fost una dintre cele mai dificile și asta pentru cā prevedea susținerea a trei examene în numai două săptămîni, cu două examene de an structurate sub formă scrisă: „Literaturā francezā” și „Istoria limbii române literare”. O astfel de „încălecare” a studiilor (de la secția română numai) se repercutează de multe ori negativ asupra rezultatelor obținute, comparativ cu ale celorlalte secții. Materia celor două examene de an, dupā cum ușor putem deduce, a fost fragmentată de vacanța mare, ceea ce aduce greutăți în plus în pregătirea noastră. Iar, dacā mai adăugām la cele spuse cā majoritatea verificărilor pe parcurs sînt fixate în preajma sesiunii, chiar și în cele două săptămîni premergătoare ei cu un dezaord total între sesiunea noastră și a studenților cāminiști, ne vom putea convinge cā sarcina studenților din anul al IV-lea n-a fost deloc ușoară.

Desigur, sarcinile reprezentanților organizației A.S.C. se întesc în preajma sesiunii, în sensul unei mai strînse colaborări cu cadrele didactice, în scopul rezolvării unor probleme (profesionale) și, cu acest prilej pot sublinia mulțumirea noastră adresată tovarășilor profesori pentru sprijinul permanent acordat studenților. Acest sprijin s-a materializat și în rezolvarea situațiilor de natură administrativ-organizatorică (îmbunătățirea mesei la cāntine, a sarcinii de autogospodārire în

cāmine și creării condițiilor de studiu), chiar dacā mai avem încă multe de făcut. Faptul cā ne lovim an de an de aceleași probleme, constituie și un avertisment pentru activitatea noastră viitoare.

Despre ceea ce înseamnă emoțiile examenelor nu trebuie sā mai vorbesc nimănui, toti studenții le cunosc, și uneori nemulțumirea de sine, impresia de a nu fi făcut încă totul pentru desăvîșirea profesională sînt copleșitoare.

Miinile înfierbîntate și tremurătoare, ochii umezi, îmbujorarea feței și berea binefăcătoare de „dupā”, îmbrățișările noastre, visurile pe care le-am scris în noi, și ne-au unit, toate trec cu pași grăbiți în amintire.

Penultima sesiune îmi dă sentimentul apropierei prea repezi a sfîrșitului studenției.

Acestor gînduri le adaug pe cele de SUCCES și SANĂTATE tuturor colegilor și profesorilor mei și BAFTĂ vcuă, celor pe care sesiunile următoare abia vā așteaptā!”

Despre felul cum s-au prezentat studenții ne vorbesc rezultatele obținute. Iată și bilanțul sesiunii: secția francezā a o limbă — nici o restanță. La examenul de estetică cea mai micā notā a fost 9. Aceeași situație și la secția germană, unde cea mai micā notā din sesiune a fost 7.

În același timp însă, la secția română a o limbă, trei studenți nu au făcut față examenului de Istoria limbii române, obținînd note de 3 și 4, iar din 23 de studenți ai secției ruse, 6 sînt restanțieri, cu note de 3 și 4.

Felicitām studenții de nota 10: Angela Bistran (română), Otilia Hedeșan (română), Herta Marconi (germană), Susana Milten (germană), Milorad Putnic (rusă).

Ceea ce pentru unii s-a terminat în decembrie, pentru alții începe în ianuarie.

Acestora din urmă — baftā!

GERLINDE POLEN

condiții. Aceeași situație (plăcută) o întîlnim și la cantina U. De la administrație am reținut cā pentru sesiune s-au achiziționat deja 15.000 ouă, 160 kg brînză, 100 kg cașcaval. Economile sînt mici, însă există resurse suficiente, astfel încît meniul zilnic sā fie în valoare de 25-27 lei față de 20,83 lei cît este în mod curent. „De pe acum se simte o relativă îmbunătățire a meniului. Atît calitatea, cît și cantitatea sînt corespunzătoare.

★

Din discuția avută cu Dumitru Ţucu, vicepreședinte cu probleme sociale al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar, reținem preocupările manifestate de comisia socială și comitetul de complex în vederea asigurării din timp a condițiilor de lucru necesare studenților.

Se vor amenaja sălile de lectură în incinta institutelor, suplimentîndu-se astfel locurile existente în cāmine.

Unele cluburi se vor transforma temporar în săli de lectură.

În timpul sesiunii în complex va exista un electrician de serviciu și în schimbul al doilea.

La nivelul centrului universitar, suma alocată pentru alimentele distribuite la cāntine se va suplimenta cu 200.000 mii lei.

Așadar eforturi din partea forurilor competente se fac. Președintele comitetului de complex — Jean Tămășan — ne asigurā cā va urmări în continuare modul în care comitetele de cāmin își finalizează misiunea ce le revine în aceste zile. Se cer eforturi suplimentare din partea președinților cāminelor „restante”: 2 C, 8 C, 13 C, 20 C.

La cāminul 1 C așteptăm intervenția intervenția conducerii Institutului Politehnic, astfel încît lucrările de reparații sā fie întrerupte temporar.

Trebuie reactualizate gazetele de rețete, propaganda vizuală în general, cu aspecte direct referitoare la problema numărul 1: sesiunea.

În ceea ce ne privește, raidul nostru va continua în numărul viitor, cînd sesiunea se va afla în plină desfășurare.

SORINA POPA
ILIE LAUDAT

Gînduri de(spre) sesiune, înainte...

Ce este și cum se manifestā starea de sesiune? Ce hobby-uri stîrnește sau reactualizează ea în rîndul nostru, de ce întrebările generice ce au stat la baza unei minianchete ad hoc instituită de cîteva redactori și colaboratori ai „F. S.”-ului în rîndul colegilor lor de amfiteatre. Și iată ce am aflat:

Sorin Vesa (I.M.T., anul I MG): „Sesiunea e pe undeva similară cu Direcția de drumuri și poduri! ambele creează hopuri”

V. I. (I.M.T., anul IV MG): „Nu folosesc nici comprese și nici ligheanul cu apă rece. Dimpotrivă, pentru încălzire asimilez un curs de ... bere. Restul începe ca pe apă”.

M. Breazu (Mecanică, anul II, baste la „Celelalte cuvinte”): „Mā voi retrage, din cînd în cînd, într-un locșor mai liniștit și am sā lucrez la Scule”.

F. Groza (Mecanică, anul II): „Stau în pat și învăț. Îmi place nespuse de mult sā mă tolānesc. Cînd sînt obosiți adorm... E cea mai mare plăcere pentru mine: sā mă simt odihnit în sesiune”.

I. Furtună (Mecanică, anul II): „Hobby-ul meu de sesiune este sportul. Nu mă simt bine dacā nu joc fotbal și nu fac jogging”.

E. Ciurariu (Șt. naturii, anul II): „Ori de cîte ori sînt presat de timp sau de cursuri încerc sā scap prin alergare. Asta îmi dă impresia cā „reuesc sā cîștig ceva timp și mă reface”.

A. Bugariu (Mecanică, anul II): „Învăț ascultînd muzică. Stau cu căștile pe urechi. E reconfortant”.

F. S.

Prof. dr. ing. Ilie Duvlea — rectorul I.A.T.:

Sesiunea reprezintă oglinda cunoștințelor acumulate de studenții institutului. Notele vor fi răsplata muncii lor. Cadrele didactice și-au dat toată străduința pentru a transfera cunoștințele lor viitorilor specialiști. S-a căutat o asimilare cât mai profundă a materiei, astfel ca la fiecare lucrare practică să se facă seminarizarea cursurilor. Examenele vor fi aproape niște formalități pentru studenții buni deoarece cercurile științifice, îmbinarea studiului teoretic cu practica au avut un rol deosebit; s-au obținut frumoase rezultate în studiile de cercetare la comunicările științifice.

Prof. dr. ing. Georgeta Nichita — prorectorul I.A.T.:

Ca în fiecare an de la nivelul conducerii I.A.T. al Biroului Senatului, prin birourile consiliilor profesionale s-a analizat stadiul de pregătire al studenților pentru sesiunea care include rezultatele de la examenele parțiale, lucrările de control și frecvența. Pe baza aprecierilor, la nivelul fiecărui an de studiu s-a trecut la intensificarea pregătirii profesionale în primul rând prin controlul sever al modului în care studenții au înțeles această.

Cadrele didactice se așteaptă la o mai bună prezentare, la calificative superioare, pe măsura cerințelor de azi. Pentru strădania dascălilor de a da tot ce au mai bun, și studenții sînt datori la rîndul lor cu aceeași replică.

Prof. dr. Crista Nicolae:

Cadrele didactice de la disciplina de fiziologie au pus un accent deosebit pe pregătirea studenților din prima oră de curs și din prima lucrare de laborator. Majoritatea studenților au înțeles materia în profunzime. S-a pus accent pe participarea tuturor la lucrările și activitățile didactice fără obiecție. Din prima oră de lucrări practice s-au seminarizat cunoștințele teoretice dobîndite la curs. Studenții mai slabi au fost nominalizați pentru a se prezenta la consultații individuale nu prea frecventate. Pentru o cit mai bună pregătire s-au angajat discuții. Un fapt pozitiv cu care ne lăudăm este participarea masivă la parțialul din toamnă, însă cei care au promovat au fost cam puțini, 30 la sută. În perioada premergătoare sesiunii sîntem alături de studenți și încercăm și noi emoțiile lor.

Conf. ing. C. Iliescu, asist. Ioan C. Popa:

Pentru o mai bună pregătire vom da curs tuturor întrebărilor puse de studenți pe marginea materialului pentru examen. Va fi un examen dificil mai ales pentru cei care nu s-au pregătit în timpul anului. Încercăm totuși să-i ajutăm cum putem mai bine. Am angajat permanente la disciplină. Cunoașterea profundă a mașinilor și instalațiilor zootehnice este o condiție de sine qua non pentru pregătirea unui specialist în agricultură. Am organizat cursuri intensive în așa fel încît să trecem în revistă tot materialul necesar promovării în bune condiții.

Conf. dr. Vasile D. Tăra — prodecanul Facultății de filologie:

Fără îndoială că sesiunea de examene reprezintă un moment de vîrf al activității didactice atît pentru studenți, cît și pentru profesori, pentru că ea oferă cel mai bun prilej de investigație și apreciere a calității mun-

Înverșunați în emoțiile, planurile, neizbutirile noastre, uităm adesea că sesiunea mai presupune, în afară de student și cursuri — de învățat — un al treilea factor, măcar uneori (hai s-o recunoaștem) primordial. PROFESORUL.

Ei bine, profesorul, metamorfozat brusc, în preajma sesiunii într-un RĂU, profesorul, întotdeauna (gîndim) prea bătrîn ca să mai priceapă ceva din tumultul tinereții noastre, profesorul — spunem — se află și el în sesiune. Cum ?

DE PARTEA CEALALTĂ A „BARICADEI”

cii didactice depuse de-a lungul unui an universitar sau într-un semestru. La examen, profesorul își poate verifica propria sa muncă de informare și de creație în domeniul specialității pe care o predă precum și eficiența metodei pedagogice pe care o aplică în comunicarea didactică. Totodată, la examen el apreciază măsura în care studenții pot sau nu asimila cunoștințele fundamentale pe care trebuie să le stăpînească și să le aplice ca specialiști. După fiecare examen profesorul trage concluzii foarte utile pen-

problematica propusă în seminar, în metodologia dezbaterilor.

Prof. univ. dr. Ivan Evseev — Facultatea de filologie:

„Cred că întrebarea conține o mică eroare sau o inexactitate în formulare: „Ce înseamnă pentru profesor sesiunea studenților?” Pentru mine și sînt convins că pentru orice coleg al meu, cadru didactic universitar, asistent, lector sau profesor, este și un moment de intensă trăire intelectuală și afectivă. Se consideră că pe măsură ce înaintezi în vîrstă, devii mai stăpîn

SESIUNEA

tru pregătirea și predarea viitoarelor cursuri și seminarii. Cu alte cuvinte, sesiunea de examene reprezintă pentru dascăl o oglindă în care se răsfrîng deopotrivă strădaniile sale și ale celor care îl ascultă.

Cum se pregătește profesorul pentru sesiune? Pregătirea lui este permanentă și asiduă, de vreme ce profesorul dă examen la fiecare oră de curs și de seminar. În sesiune obligațiile lui sporesc considerabil, pentru că e mai ușor să fii examinat decît să examinezi. Profesorul, urmărind conținutul răspunsurilor date de studenți, răspunde, de fapt, la toate subiectele propuse acestora, atîta doar că el nu are voie să greșească. Pe lângă aceasta, profesorul trebuie să cunoască întreaga activitate depusă de studenți, preocupările și rezultatele lor profesionale atît la seminar cît și în alte împrejurări, pe care trebuie să le aibă în vedere atunci cînd fixează nota finală. Așadar, pregătirea profesorului pentru sesiune este mai amplă și mai complexă decît își imaginează, probabil, studenții.

Lector dr. Doina Comloșan — Facultatea de filologie:

„Examenul studenților este, aproape în aceeași măsură, și un examen pentru mine, un prilej de verificare a eficienței cursului și seminarului, măsura contribuției acestora nu numai la informarea, dar și la formarea studentului. De aceea, însușesc studenților sînt, în ce mă privește, propriile mele nereușite, semn că în activitatea mea de-a lungul semestrului ceva nu a mers cum trebuie. De obicei în urma examenului operez modificări în planificarea și structurarea cursului, în

pe tine. Sesiunile, de pildă, nu vin să-mi confirme acest adevăr. Tracul în fața examenului pe care îl încerc sînd de partea cealaltă a „baricadei” cum le place studenților să spună, de multe ori, este tot atît de puternic ca și atunci cînd eu eram cel examinat. De ce? Am senzația că răspund atît pentru mine cît și pentru student. Am emoții mai ales pentru studenții buni, căci pentru cei slabi mi-am epuizat „emoțiile” pe parcursul anului. Iar felul în care mă văd studenții la examen (trist, indispus, nervos, vesel ș.a.m.d.) întotdeauna se reflectă în performanța lor. Încerc să fiu și să mă comport cît mai firesc. Nu știu dacă reușesc...”

Asistent dr. Pia Teodorescu Brînzeu — Facultatea de filologie:

„Pentru mine sesiunea de examene reprezintă în primul rînd o confruntare cu mine însumi. Studentul care răspunde în fața mea este o „ogîndă”: el va reproduce cel mai adesea, cele spuse de mine la curs. Îmi pot da seama ce și cît a înțeles din expunerea mea, dacă am reușit să-i modelez cît de cît gîndirea spre receptarea mai subtilă a fenomenului literar. Atunci cînd studentul mai adaugă și o opinie personală, un citat ales de el în peregrinările sale prin bibliotecă — ei, da, atunci este o adevărată desfătare. O mulțumire a sufletului și minții mele de dascăl, înseamnă că, de fapt, am reușit: l-am ademenit să se apropie de ceea ce este mai frumos în literatura engleză. Atunci îl respect pe student și îi prevăd un viitor glorios: profesor, scriitor, critic sau teoretician literar... Visuri!”

Prof. dr. ing. Francisc Kovacs — decanul Facultății de mecanică:

„Pregătirea sesiunii presupune atît aspecte administrative — verificarea dreptului studenților de a se prezenta la examene, mai ales în urma hotărîrilor luate de Senat cît și stabilirea unor „parametri” individuali ai profesorului. Trebuie stabilită o „strategie” de examinare, examenul trebuie să depășească latura sa formală, trebuie să se constituie ca dialog între cadrul didactic și student, ceea ce pe de altă parte, din cauza numărului mare al celor din urmă, devine dificil.

În acest sens trebuie stabilită o „tehnologie” de examinare eficientă, care după părerea mea este oferită de examenul scris.

Anul acesta examenele prezintă un caracter particular deoarece conform unei hotărîri a M.E.I. se desfășoară nu mai între orele 9—17,30. De aceea, în măsura posibilităților va crește numărul examenelor scrise. Această metodă presupune desigur avantaje și neajunsuri. În rîndul primelor intră și eliminarea condițiilor speciale ale examinării „ultimilor” din grupă (uneori superficială și în condițiile în care așteptă întră destul de „stresați” în sală), iar în a doua categorie intervine îngreunarea urmării modului de gîndire al studentului, dificultate pe care caută să o „remontez” prin structura subiectelor date. Desigur că se mai pune problema spiritului de „fair-play” la răspunsul întrebării „ce s-a predat și ce se preînde?” de care profesorul trebuie să țină cont.”

Prof. dr. ing. Alexandru Nichici — prodecan al Fac. de mecanică:

„Felul în care pregătesc personal sesiunea de examene implică abordarea mai multor probleme: urmărirea încheierii tuturor obligațiilor studenților față de cadrele didactice în vederea creerii posibilității ca aceștia să poată fi primiți în număr integral la examene, asigurarea spațiilor de studiu necesare studenților căminști — ca exemplu pot da „împrumutul” unei săli de lectură făcut de căm. 7 C; (cel mai bun cămin al nostru!) studenților din căminul 20 C. Desigur că trebuie pregătite biletele de examinare, în alcătuirea cărora intervine cerința ca acestea să acopere întregul curs în mod echilibrat, să pretindă celui examinat o cantitate de materie acceptabilă, posibil de acoperit în timpul acordat.

Șef de lucr. dr. ing. Monica Gheorghiu — prodecan al Fac. de mecanică:

„Sesiunea reprezintă un moment de bilanț al muncii studenților alături de o reflectare a modului cum a activat cadrul didactic în cursul semestrului, deși acesta poate observa „efectul” activității sale pe tot parcursul cu studenții, nu numai în perioada examenelor. În sesiune trăiesc bucuria confirmării muncii depuse de fiecare student și rar (studenții anului V din grupa de energetică industrială cu care lucrez sînt în general bine pregătiți și, evident, trecuți deja prin „filiera” atîtor examene), deziluzia unor răspunsuri sub așteptări.

Important este să se țină cont că mintea omenească nu e făcută să asimileze în alturi. Pregătirea trebuie făcută treptat și mai ales la timp. Aștept și doresc deci ca toți studenții să se prezinte foarte bine, să trăim împreună bucuria unei munci conștiente, rodnice.”

Au consemnat: DANIELA POPA
LUCIAN RISTEA, GERLINDE POLEN
ADRIAN IOANĂȘ

Dublu interviu

I Conf. dr. NICOLAE BARBU — șeful Clinicii a II-a Medicale Spital județean — medic primar

II Șef lucrări dr. RADU STRĂIN — medic primar

Întrebări:

1. Cu ce sentimente așteptați sesiunea?
2. Și cadrul didactic se pregătește pentru sesiune?
3. Aveți emoții în timpul examenului?
4. Vă afectează bucuria sau necazul studentului pe care l-ați examinat?

I 1. Ca pe un eveniment, ca pe un moment de bilanț al studenților și al nostru. Într-un fel și pentru noi această sesiune e un examen.

2. Nu așa cum o fac studenții. Noi ne preocupăm să le asigurăm condițiile necesare unei bune pregătiri și prezentări în fața examinatorilor — afișăm tematica, revizuirea întrebărilor, asigurăm cazurile clinice necesare examenului practic, acordăm consultații „de ultimă oră”, adaptăm, la nevoie programul clinicii în funcție de programul de examinare.

3. Nu emoție dar am un sentiment de insatisfacție, de neîmplinire cînd constat că studentul nu și-a însușit exact noțiunile predate la curs — cred atunci că nu s-a făcut totul ca studenții să înțeleagă, că materialul prezentat nu a fost suficient de edificator pentru înțelegerea unui mecanism fiziopatologic, al unei stări clinice, al unei afecțiuni.

4. Bineînțeles, sîntem părtași la bucuria sau necazul lui pentru că studentul pe care-l examinăm nu ne este străin. În cunoștințele lui, în strădania lui de a învăța are și ceva din strădania noastră de zi cu zi. Dorim ca examenul la disciplina de „boli interne” să fie un dialog într-un climat spiritual cît mai favorabil dominat de sentimentul de a-l ajuta pe cel ce a învățat în timpul anului, a fost prezent la stagii și seminarii, de-a înălțura tracul, emoția, printr-o atitudine de înțelegere a stării lui de efort, de oboseală, de tensiune. Sînt întotdeauna bucuroși să trec în index note mari. Dar meritare.

II 1. Cu increderea că această „verificare” a cunoștințelor studenților nu constituie decît saltul calitativ al acumulărilor cantitative din timpul anului în domeniul medicinei interne, cu sentimentul încheierii unei etape de pregătire pentru profesiune a unui nou eșan-

tion de viitori medici, poate, unii dintre ei dascălii generațiilor viitoare.

2. Da, într-o manieră specifică alcătuim tematica subiectelor teoretice, selectăm cazurile pentru examenul practic, acordăm pînă în ultima clipă consultații celor interesați.

3. Da, am. Și o să vă argumentez: fiecare subiect de examinat are și o componentă de logică — aceasta a doua parte este interesantă pentru examinator și în timpul expunerii ei emoția este firească. Este o emoție pozitivă.

4. Da, nu putem fi insensibili la trăirile celui cu care dialogăm, la starea de spirit pe care i-o creăm, uneori, cu durere. Mi se întîmplă uneori ca după un răspuns foarte slab să fiu chiar mai trist decît studentul examinat.

D. BUMB

Schițe pentru portretul unei tabere:

BUȘTENI

Rondul de noapte

MOTTO :

Dacă punem la ureche o scoică, auzim murmurul mării.

Dacă-l punem la ureche pe Dorin Radu, auzim viața de noapte a unei tabere studențești.

Să facem abstracție de controalele comandamentului (acțiuni instructiv-educative cu caracter gnoseologic: să cunoaștem lumea din tabără) și de unii (puțini) care dorm (somnul este culmea absurdității într-o tabără studențească de odihnă). Priviți. Deschid ușor ușa camerei 2 — vila Colții Morarului. Adică nu. Pardon. Aici e camera presei. Se lucrează pe rupte. Fără încetare se scot foi („ia și tu și vezi de-o bere“). Dar să zicem, camera 9 la etaj. Gălăgia se aude încă de la ieșirea din Sinaia. Intru. Tipă glasuri de copii moșule de unde vii. Aici se lucrează la programul cultural. Se exersează melodii specifice mediului universitar („Că sint student și n-am un ban în buzunar) și mediului ambiant („Cine trece valea seacă“). Trebuia să mă fi gândit. Doar e camera vicepreședintei cu probleme. Culturale. O las să-și vadă de problemele ei (deocamdată) și mă îndrept spre camera 5. Pe ușă un afiș. K.V. 92. Ce să fie, ce să fie? Deschid. Aici e camera discotecarilor. Se dansează în draci. („Că noi, săracii, n-avem revelion...“). Amăriți și ei. Li înțeleg. La camera 6 liniște. Nu intru, ca să n-am scandal cu camera 9. Pe scări — Pictorul. Ce faci, Pictore? Întrebare nepotrivită. Pictorul face karate cu Nelu Munteanu.

Afară noapte instelată. Liniște stereo. Să vedem la vila Frasin. Parter. Camera 2. „Tulvai doamne c-o vint' comandamentu'!“ „O vint' pă dracu'“. Șezi numa' dragă domnule. Vremea e să colindăm flori de măr“. Așa e. Flori de măr. Aici e Clujul, e mulți, veseli, și ardeleni, ardelean sint și eu dar nu sint mulți, așa că mulțumesc frumos pentru colinzi și-mi iau drumul. Pe coridor, Dan Dubină. „Sint blatiști, domnule, înțelegi? Facem un control“. Control să fie, da' să știe și ei.

La Pescăruș multiple zgomote. Iz de bucureșteni. Veselie. E clar. Mai departe. Camera 7 se pregătește în vederea cenei bătrînilor forfecari. Mai departe camera medicului Daniel Bumb. Pe-aici nu se trece decât cu anumite condiții. Trebuie să fii blatist și prezentabilă.

Afară — cum ziceam — noapte instelată. Scărișoara și Piatra Craiului sint departe, către Babe. M-aș duce, da' nu se plătie.

Privesc ceasul și-mi vine să strig străfulgerat: E ora trei și totul e în ordine!“

P.S.: Peste tot unde-am intrat, am dat de Dorin Radu care cînta „Sint student timișorean, merg la curs din an în an.“ Măi.

Povestea unui plugușor

Un plugușor poate să se facă în multe feluri, dar poate să nu se facă și în mai multe feluri. Ca să fiu mai explicit. Se ia o coală de hîrtie, un creion, o sticlă de vodcă, un ceai, o bere, se spune cu o voce cavernoasă. „Măi Gore, băiatule, mai adu și tu ceva, că lucrăm aicea pe sec“, dar Gore citește, atunci se mai ia o vodcă și o cafea (fără a pierde din vedere hîrtia și creionul, aici e tot chichirezul) se citește puțin fără a sforăi, se mai ia o hîrtie că precedentă s-a rătăcit (dom'le, și scrisesem nește chestii pre ea), se face rost de un pix că naiba știe pe unde-o fi creionul ăla, se face rost de revista „Urzica“ de unde se lecturează creații originale cu voce tare. se așteaptă sosirea Ușej care rostește macabru „Ce-i mizeria asta bețivilor“, se ia o figură blîndă și alungită (bizantină). „Cine, noi?“ Se încearcă transcrierea plugușorului creat în momentele de extaz, — din memorie — pe hîrtie, dar vezi, hîrtia, ia-o de unde nu-i, așa că se ia, totuși, o bere (da' să fie de aia străină) Apoi se așteaptă sosirea lui Gheorghe Crișan, care va spune: „Nu vă mai chinuiți, băieți, am eu un plugușor de la bunicu-meu, mi l-a dat spre păstrare, da' merge și aici, numa' să aveți grijă de el că trebuie și la generațiile viitoare de tineri gazetari“. Se rostește formula „Vai, Ghiță, nu se poate“, apoi se ia amintitul plugușor și se rostește în trei, pe o singură voce: cea a lui Dorin Radu. Și după aia se bea șampanie că uite a venit anu' nou.

Colindă la pomul de iarnă

Să vezi. Fără doi oameni n-am fi avut noi pom cît îi lumea. Fără Gore și fără Dan Pampu. Gore — că el s-a dus ș'a dres ș'a apărut seara cu un coșcoageamitea brădălau în circă, eu l-am prins,

acuma luați-l voi și podobiți-l. Podobim-podobim, da' cu ce? Globuri nu, betea nu, luminări vreo trei-patru. Mama lui de comandament. Și încă. În ce-l punem să stea drept? Ei, ș'acu' începe. Că-l puserăm în bocancu' lu' Dan Pampu, bun, zdruvăn (bocancu), bine legat în șireturi stătea bradu' ca la reghiment, că, vezi năzbîtie, era bocane d'ala de militarie. Arăta el bradu' cam șui (de, era și el încălțat), da' mergea. Și vine unu' (nuș care) de zice: „Mă fraților, am o idee. Il podobim cu ceaiurile lu' Pampu că văd că nu-i mai trebe“. Zis și făcut. Mai proptirăm noi printre crengi și o sticlă de beutură (goală), mai atîrnăm noi niscai ciorăpei găsiți pe sub paturi, ce mai, brad mîndru nevoie mare. Și numa' ce văz că se prăvale. (Se turmentase sireacu). Ei, fraților, zic, bradu' ăsta trebe și el legat de ceva. De extingtor, sare altu'. Bine-bine, de extingtor, da' cu ce? Păi cu termoplonjonul lui Pampu. Parol? Să mă-ngropi sufletu', nene. Și așa il proptirăm. Aprinserăm și luminările (făcurăm luminăție), dădu Marius Pleșca drumu' și la extingtor (că beateală, vă spusei, nu ierea) și începurăm, ca omu' să cîntăm d'ale noastre studențești. Și, tot așa, veni Pampu, și el băiat bun, da' ce să-i faci, mai bine încălțat ca noi aștilaltii, rise și el pînă il apucă supărarea, mai veni Dorin Radu ș'a lui ceață, mai veniră, mai plecară, da' io zic c-am colindat destul, mai ziceți și voi pînă-mi mai dreg vocea, că io tot zisăi și voi tot citirăți. Curat caraghioz.

Note de trecător

La Bușteni, soarele răsare de sus în jos. Im-prospătează întii piscurile cu o lumină stranie, difuză, împăienjenită în suprafețe reci, stîlcoase. Le alungă — astfel — din noapte, aducîndu-le în preajma fantasticului. În drumul spre zi, ele se rătăcesc mereu dincolo de verosimil, constituind existențe siderale, fascinante.

Asta de jos. Lumea poate fi văzută, însă, din infinite perspective. Acum privim dinspre Sfinx și tainele ni se dezleagă. Vînt rece, spulberatic. Urme de zăpadă și timp. Oamenii muntelui spun că e bine să urci în doi. Fals. E extraordinar.

O tabără studențească înseamnă mai mult decît, pur și simplu, o tabără studențească. Mai rămîn lucruri adînci, fără vreo legătură cu tradiționalele (și bine gustatele) isprăvi ale celor două forțe contrare: comandamentul și blatiștii.

Tabăra de la Bușteni a fost — în pofida simțului autocritic al comandantului și causticității foilor volante, — o tabără reușită (și astfel i-am liniștit pe cei îngrijorați). Cu toate acestea, ar trebuie re-editată. Revăzută, (curățită) și adăugită.

Vorbeam despre comandament. Dumitru Tucu, Dan Dubină, Cornelia Hirț, Jean Tămășan, Antonie Vlad, Tudor Jebeleanu, Dorin Radu, Daniel Bumb.

Felicitări.

P. S. Totuși, la Bușteni n-a fost zăpadă.

RADU CIOBOTEA

Întîi și mai apoi

Întîi. Vacanța asta a picat într-o dimineată senină ca o față de copil după somn. Colegii de redacție sint de acum la Bușteni, Sinaia, Predeal... Predeal... Valea Prahovei... Dulce minune, tu ai rămas la locul tău, iar eu la al meu, de bastină, adică acasă...

La să vedem cam ce ar face un student care și-a propus să-și trăiască zilele și nopțile vacanței la malul înghețat al Begăi. Să-mi pregătesc revelionul, să-mi mai pregătesc odată revelionul, (că vorba aia, cum îți așterni, așa te apucă anul nou) și... să mai citesc cite ceva. Nu, nu beletristică, nici pomeneală! Uite colea cursurile cum stau, ca citadele gata de a fi luate cu asalt, gata să împroaște cu flăcări și fum. La atac deci, că acuși-acuși începe sezonul și știm noi, iarna-i grea, omătul mare...

Mai apoi. Încă puțin și intrăm în '84 Să nu uit să-mi pun în minte o dorință la miezul nopții. Să fie cu... sesiunea, că uite cu revelionul ăsta n-am mai apucat să șarjez prin cursuri și... Dar la anul! Ei bine, la anul voi... Ce?! Mai sint două minute?! Dă șampania aia încoace, las' că nu sparg lustra, sparg paharul... La mulți ani!

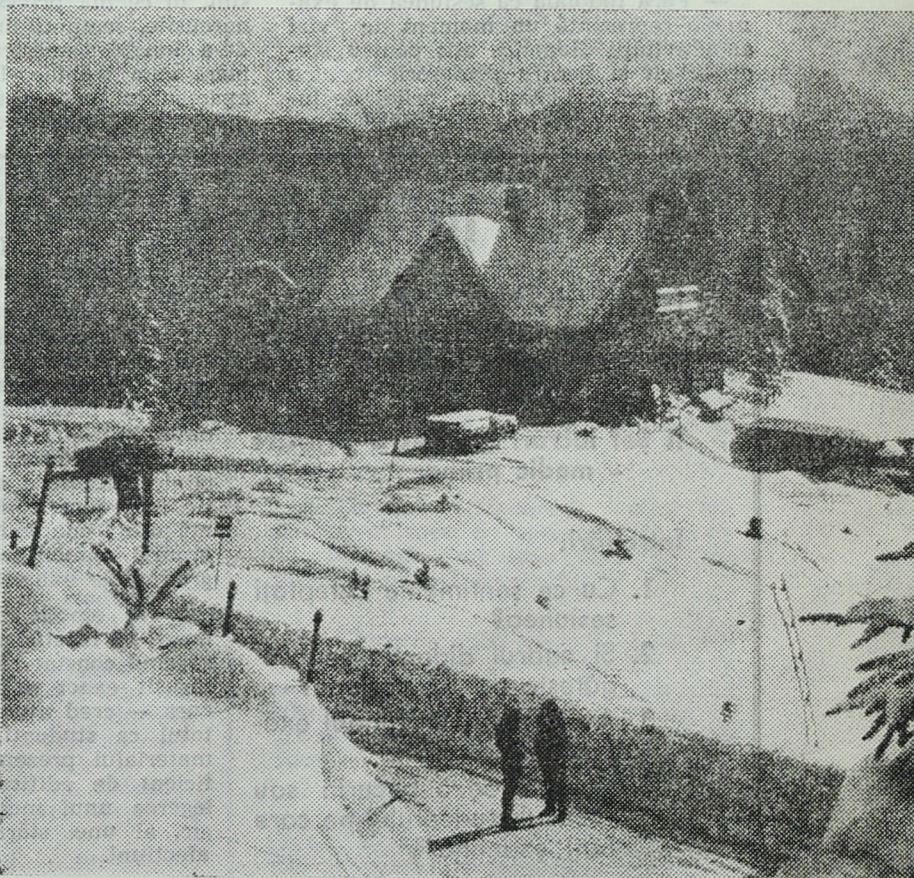
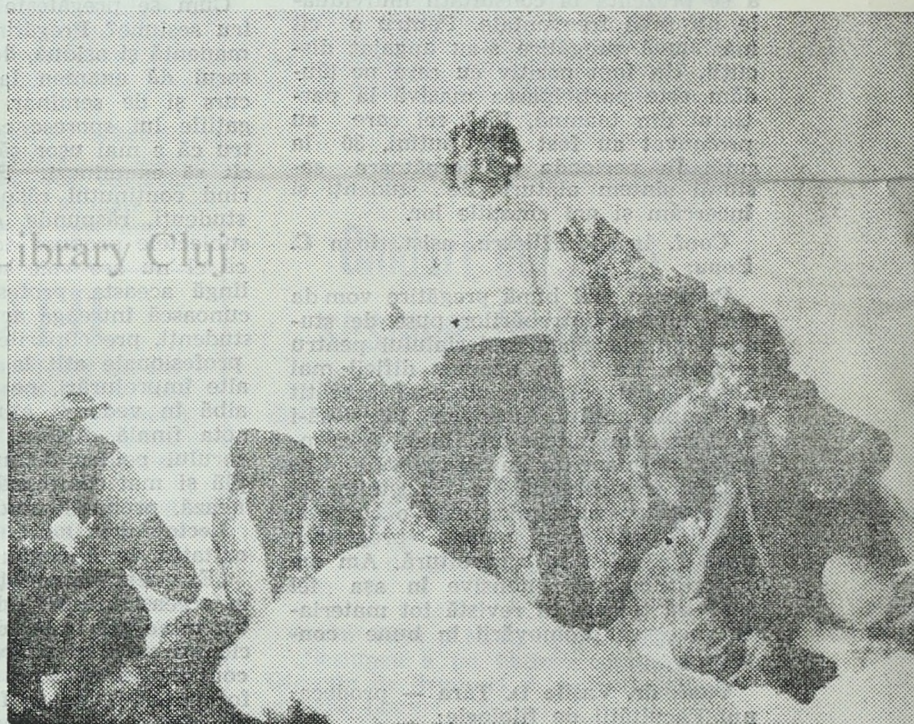
Finis... Timișoara în dimineată zilei de 1 ianuarie a acestui nou an arată primăvărată. ciobită (asta înseamnă cu cioburi, pline de cioburi de toate culorile și dimensiunile) și, zic eu trăgîndu-mi anevole picioarele: Deh, cînd te-apucă dimineata... Și-uite-așa mă bate-un gînd, oare ce-or fi făcînd colegii ăia ai mei prin taberele prin care sint ei, departe, departe, printre nămeții nepieritori ai culmilor, cu schiuri, cu colege, cu... Na că mi-e somn.

...coronat vacanța. Mîine începe școala. Colegii s-au întors și ei visînd la zăpadă. Printre anii trecători (prin fața căminelor) trece o zgribuleală aparte, de sfîrșit de stagiune, să nu zic vorbă mare, că parcă atunci se spune „la revedere, la toamnă“... Așa nu se mai poate. De mîine m-apuc de învățat!

LUCIAN RISTEA

MARE A MARE VACANȚA

VATRA DORNEI

Gustind puțin din „Mărul de aur”

Premieră absolută la Vatra-Dornei: prima tabără studențească organizată de U.A.S.C.R. în această zonă de excepție, aflată pe chiar cursul Bistriței, în depresiunea cuprinsă între Muntele Căliman, Obcinele Bucovinei și Munții Rodnei.

Profilul taberei a fost de schi și spre deosebire de alte zone montane unde natura a fost ceva mai vitregă, cei 150 de studenți din șase centre universitare (Timișoara, Cluj-Napoca, București, Baia-Mare, Suceava și Bacău) au putut profita din plin de pârțiile înzăpezite, cu orientare nordică, pentru a se dedica sporturilor de iarnă. La Vatra-Dornei s-a făcut și o veritabilă paradă a modei. Schiurile „Zakopane”, „Tirolia”, „Elan”, hanoracele din „fiș” cu mînece lungi sau rețezate, costume complete de schi de toate culorile, sănii cu „direcție” și prevăzute cu sisteme de frînare mecanică, „clăpării” și „mubuții”, ochelarii speciali de coborîre vitează prevăzuți cu ștergătoare de „parbriz” și alte cele, au fost în mare vogă. Bucureștenii au practicat chiar și bobul, pe capacele de la grupurile sanitare ale vilei „Bîrnărel”, spre marea disperare a administratoarei, care printre altele a asigurat (pentru numai 100 de lei) și brăduleții de sărbători.

Cazarea s-a făcut fără probleme, în sensul că vilele „Cerbul” și „Bîrnărel” au fost dăruite fără prea multă căldură „provinciei” (considerînd Timișoara ca și capitală), iar „comandamentul timișorean & Co.” s-au stabilit în „Rarău”, devenită ad-hoc vilă amiral. La timonă, comandantul taberei: Florinel Dragomir, student în anul III Zootehnie din cadrul Institutului Agronomic Timișoara.

Cu diagramele la îndemînă, am făcut cîteva vizite prin spațiile de cazare ale taberei...

Vila „Bîrnărel”. În camerele 6 și 8 conviețuiesc în deplină armonie băimărenii. Sînt cei care au dus greul la seara culturală a zonei Cluj, sub bagheta liderului grupului, Gheorghe Cherecheș. Ceva mai la etaj, sînt cazați cei 30 de bucureșteni de la Institutul Politehnic, conduși de Aurel Lupan, cadru didactic, care și-a dat în permanență concursul pentru bunul mers al programului taberei. Pe diagramă, Corina Berbentea este colegă de cameră cu Dorina Sava, iar Ionel Sandu, cu Liviu Chirilă. Deocamdată, Corina e la Sandu, iar Dorina la Liviu. Ni se explică la modul foarte cinstit că sînt doar în vizită pînă în... 3 ianuarie, pentru a-și face daruri reciproce de vacanță. La etajul II, ultima pe dreapta, o întîlnim pe Sanda Breban din Cluj-Napoca. E studentă în anul III Fizică și tocmai s-a întors de pe pîrtie, îmbujorată nevoie mare. Fratele ei nu e deocamdată disponibil, din cauza unei mediciniste care-l monopolizează cea mai mare parte a zilei și nopții. Așa că Sanda (rețin!), e singurică... și-mi amintesc de bătrîneasca gîndire a lui E. V.: „S-o las mi-e frică, / Că vine altu' și mi-o ridică”.

La vila „Cerbul” ne întîmpină Ovidiu Vasilache (C.U. Cluj-Napoca). E titular de bilet, dar fiindcă peste cîteva zile e Revelionul, solicită un loc în plus pentru amica lui. Se poate! Tocmai sosese de la gară, cu o zi întîrziere Adrian Fodor și Ovidiu Dragoste. Știam de întîrzierea lor de la Victor Ionel care le-a reținut locuri în camera lui. Ia să vedem pe cine mai găsim acasă? Aha! La camera 7, Rodica Boian (CJ) are un musafir drag: Adrian Groza (TM). O simt pe Rodica cum suferă. Și-I dorește pe Adrianlingă ea măcar în timpul vacanței și nu e înțeleasă. (Nu e înțeleasă deocamdată! Căci în zilele următoare am aflat că li s-a rezolvat problema socială. S-au mutat în „Rarău”, camera 12, unde au trăit „mulți ani fericiți alături de copii” — n.a.).

De cum am intrat în „Rarău”, am fost întîmpinați de decibeli provenind de la cam. 10, unde sînt cazați cei doi discotecari (culmea! Fără blatiste!) Probabil că-și pregătesc benzile pentru programul de de-seară cînd, după spectacolul timișorenilor, ne vor invita la dans. În camera 4 este cazată Corina Doța (colaboratoare a revistei neoastre), studentă la I.M.T. Nu e singură nici ea și l-a adus în tabără și pe fratele ei, Călin, deocamdată elev, dar gata să-și însușească arta blatului și cîte ceva dintr-ale studenției. Numai că el, face doar blatul cu patul și nu prea iese din cameră decît pentru a merge la masă sau „după ziare”. În camera 19, a cărei titulatură și-o revendică în același timp Doina Petrache (I.M.T.) și Ovidiu Tomiță (I.P.T.), se joacă mimă. Marius Mielăuș este cel care transpiră, gesticulează, își dă cu palma peste frunte, doardoar s-o face înțeles de echipă. Sîntem invitați și noi, dar nu ne permite timpul, așa că încercăm la camera vecină, unde spre consternarea comandantului taberei, o întîlnim pe Cristina Burlacu, tocmai ieșită de sub duș. Ceea ce l-a intrigat pe Florinel este faptul că respectiva cameră era a lui...

În drum spre directorul stațiunii, Gheorghe Nichifor, trecem pe la „Colonadă”. Ce este „Colonada”? O sală enormă, foarte lungă și rece.

În prezent transformată în magazie a stațiunii, unde se speră că se va obține spațiul de club al taberei și unde se vor aranja mesele pentru Marea Noapte a Anului 1984. Rămîn cam sceptic în reușita acțiunii (viitorul mi-a confirmat!). Comandantul îmi spune că pentru deschiderea festivă a taberei, s-au cheltuit 750 de lei pentru închirierea unei săli a Casei orașenești de cultură, trecută și ea pentru autofinanțare. Iată un caz, poate unic în istoria taberelor studențești...

Pe director nu l-am găsit la birou și nici șanse de-a sta de vorbă nu mi s-au dat, pentru că trebuie dat în folosință nu nou hotel („Bradul”) și toți edili stațiunii sînt pe baricade. Un tînăr a încercat să mă orienteze: „Îl găsești într-un grup de oameni, unde toți își notează în agende...”, dar am renunțat.

Am renunțat pentru că mi s-a făcut dor de atmosfera studențească a taberei, de programul plin de tentații și sînt și cam obosit. Iar mîine vom face un tur al mănăstirilor din Bucovina, laurate a premiului „Mărul de Aur” decernat de UNESCO. Este surpriza pe care comandamentul o pregătește dornicilor de inedit și Marcela Ivan, cea mai proaspătă și cea mai iubită blatistă sosită în tabăra studențească de la Vatra-Dornei.

DAN PĂRVULESCU

SINAIA

— simplu jurnal —

23 decembrie 1983, orele 21 — Holul hotelului „Alpin”, cota 1.400. Atmosferă încărcată. 40 de studenți timișoreni agitați, curioși, își manifestă dezamăgirea și nu acceptă „surpriza” oferită de B.T.T. Timișoara în colaborare cu B.T.T. Sinaia: cazarea în dormitoare de 8 și 12 paturi, cînd prețul biletului de tabără a fost de 900 de lei.

Drept „consolare” recepția hotelului ne oferă bonuri în valoare de 110 lei pe zi, bonuri utilizabile și în restaurantele din Sinaia. Fără succes însă! Sîntem mult prea supărați. Mircea Herlea, anul IV Zootehnie, comandantul taberei, sosit mai devreme și deja obișnuit cu ideea cazării în comun, dă explicațiile necesare.

Dezolați, dar cu prețioasele bonuri în buzunar, ne îndreptăm spre somptuoasele dormitoare. Dar, la urma-urmei, ce contează condițiile de cazare, cînd ai 20 și ceva de ani, ești student timișorean, iar pe deasupra mai ești și în vacanță?

Așa s-a deschis în cele din urmă tabăra din Sinaia 1983.

24 decembrie 1983. În loc de „bună dimineața” — „A nins afară?” Urmează permanentul răspuns „Nuuu!”

Zilele trec, trec repede... Și trec frumos: plimbări și drumeții la cota 2000, în Sinaia, Predeal, Bușteni și din nou la 1400.

Seara ne adunăm în barul hotelului, dar renunțăm la fondul muzical oferit de magnetofon (muzica de aici a devenit, de altfel, o a doua obsesie a noastră, după problema cazării). Coridorul parterului răsună, poate ca niciodată pînă atunci, de cîntece studențești. Cînd obosim, o rugăm pe Dana Popa (IV, Filologie) să ia chitara. Urmează un moment liric.

28 decembrie 1983. Surpriză mare. Ne vizitează comandamentul taberei din Bușteni. Unii se bucură alit de mult de această vizită, încît o întorc! Vizita se suprapune cu ultima seară a taberei. După 6 zile de conviețuire pașnică, iată-ne adunați în jurul mesei festive. Nu ne vine să credem că a trecut atît de repede. Sîntem puțin triști, tristețe pe care o înțelege doar acela care a trăit deplin atmosfera unei tabere studențești.

Se schimbă adrese, invitații pentru Revelion, impresii... „A fost ultima mea tabără și singura tabără de iarnă la care am participat. Le mulțumesc din suflet membrilor taberei pentru neuitatele clipe petrecute aici, comandantului taberei, care a pus atîta suflet în tot ceea ce a făcut pentru noi. M-am convins că grupurile timișorene, indiferent de situația în care se află, și-au făcut simțită prezența prin bucuria de a trăi, de a se manifesta spiritual și plăcut. (Daniela Popa, anul IV, Filologie).

Mirela Marcu, anul I, Fizică, și-a făcut debutul în prima ei tabără studențească... ca blatistă. Sînt convinsă că s-a simțit minunat!

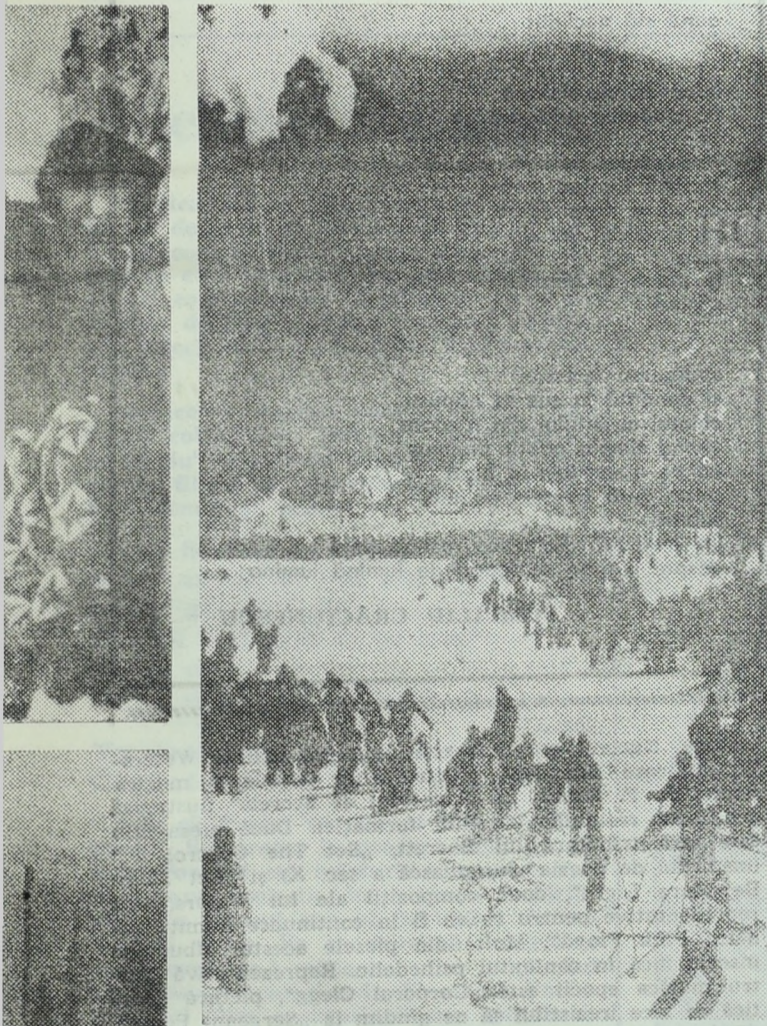
Îi privesc pe colegii mei, unii cîntă, alții dansează. Ne punem întrebarea: Care au fost cele mai frumoase momente ale acestei tabere? „Pentru mine, toate dar mai ales acelea în care am dansat cu tine... și cu Dana!” (Iedu Călin, anul II, Electro — zis Mielu —) „Mulțumesc, Călin!”

E tîrziu! Chelnerii ne scot cu privirea din sală. De cîte ori se apropie unul cu intenția de a ne invita să plecăm, Mircea Herlea dă tonul: „Pentru cel mai simpatic chelner: „Mulți ani trăiască!” Cred că în seara aceea am cîntat de vreo 10 ori „Mulți ani trăiască!” — pentru cel mai simpatic chelner, care de fiecare dată era altul. Ne spuneam „Noapte bună!”.

Sinaia, 29 decembrie: Trenul se îndreaptă spre gări cu nume sonore: Bușteni, Predeal... Cu toate obiecțiile redactorului-șef, insist să se publice ultima frază a reportajului. Recunosc, e cam pesimistă, dar... Să zicem că are „valoare afectivă”. Deci: Privese înapoi, și-mi amintesc cuvintele unui prieten drag: „În fiecare tabără mor cîte puțin!”.

GERLINDE POLEN

AI FOST MICĂ!

1. La Slănic Moldova, postul de radio Omnis face... ravagii
2. Se pare că la Sinaia ceva e în neregulă. Să vedem.
3. Pe o pîrtie de schi, mai greu e — la urma urmei — urcușul. Că de coborît...
4. Între schi și jocurile de cabană, cea mai bună alternativă e, totuși, o bătaie cu zăpadă.
5. Sinaia. Cota 1300. Fascinația zăpezii.

În perioada 9-15 februarie 1984 Consiliul U.A.S.C. al C. U. Timișoara, organizează următoarele tabere cu contribuție: MAMAIA (615lei) și SEMENIC (698 lei). Înscrierile și plata se fac la caseria Centrului universitar pînă în data de 8 februarie.

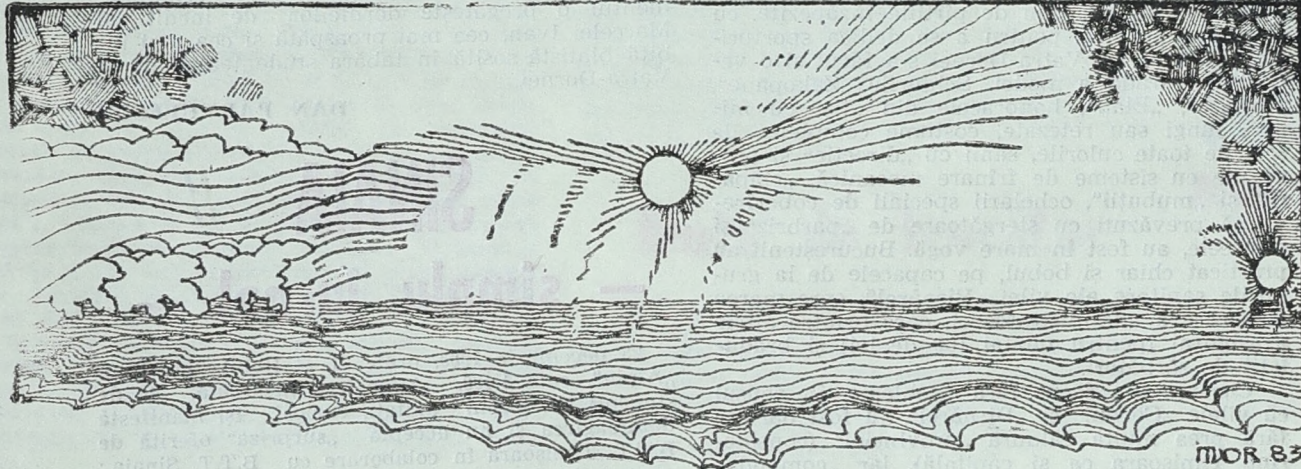

Tineretea oraşului (VI)

Motto: „Noaptea, unghiurile drepte încep să vibreze.”
André Helbo

Şi astfel, cobori noaptea. Acum mişcarea, fără vreo tranziţie evidentă, deveni contrară. Se întâmplau câteva lucruri cu care mă obișnuisem demult, dar cărora nu încercasem până acum să le caut vreo explicaţie. Făceau parte din ceea ce numim cotidian, sau nici măcar atât — cotidianul are varietatea şi neastîmpărul lui — se integraseră ritmului meu psihic şi biologic, constituind — să zicem — paradigme esenţiale.

În principiu, era vorba de transformarea spaţiului exterior în spaţiu interior.

MOR 83

ales prin privire) într-un spaţiu al reprezentării interioare, sau mai curînd al imaginării. Privirea era nu inutilă, ci complementară, ea aducea doar unele slabe repere ce nu reuşeau să concretizeze un peisaj ci, altfel combinate, să determine o stare.

Să amintim aici prospeţimea. Cu ajutorul ei descoperim lucruri noi în tăcerea ORAŞULUI sau invers, detectarea unor amănunte nebănuite şi legarea lor într-un sistem intim îmi provoca această senzaţie de (abia) început. Apoi neliniştea. Ea era generată — îmi dădeam seama foarte clar — de incertitudinea percepţiilor mele. Eram oricum dezorientat. Cu atât mai mult, cu cât toată construcţia mea imaginară, inclusiv activitatea interioară de prelucrare a reperelor de dinafară lăsa loc unor goluri ciudate, ca şi cum universul n-ar mai fi fost fixat decît prin câteva elemente dispartate, mereu ameninţate şi ele de răceala unei tăceri întunecate, neutre. Mai mult chiar, luminile (căci despre ele este vorba) mi se păreau înşiruite asimetric, într-o neconţinută punere în abis, explicîndu-se unele pe altele într-o tautologie spaţială, supărătoare totuşi prin inconsecvenţa finală.

Căci toate acestea lăsa loc unei latenţe în care am recunoscut înfrigorat ameninţarea labirintului.

RADU CIOBOTEA

Metafora ca reactualizare

— ipoteză —

Există încă în noi un rudiment de gîndire metaforică, ce provine de la o veche manieră de abordare simbolică a universului.

Prin cuvinte, adevărurile ne invadează din trecut, destupate cu putere ca nişte fîntîni.

De unde această corespondenţă a cuvîntului în real? De ce simbolul se va înmănuşa cu eleganţă în lucruri, ca o matematică perfectă în care practica se va reformula?

Multe dintre clişeele noastre lingvistice sînt soluţiile, odată geniale ale unui conflict de integrare a individului în

armonia universală şi socială. Ele au constituit modalităţi pe care le-am clasificat astăzi drept „ştiinţifice” de abordare a lumii. (E foarte probabil că strigătul de durere al omului din peşteră exprima cu precizie suficienţa depăşirii unui astfel de conflict de integrare şi sigur acest semn a exprimat o nevoie internă generală, care s-a socializat, ca formulare „obiectivă”). Elaborarea unui model simbolic al realităţii însemna depăşirea manierei axiomatice a formalismului logic (văzut ca reformulare într-un fel sal altul, a ceea ce se afla deja în postulat), şi acordarea acelei gîndiri a unui spaţiu mult mai liber, al asocierilor analogiilor, identificărilor. Însemna posibilitatea intuiţiei de a sări de la o manifestare la alta pe traiectul aceluiaşi esenţe, mai mult chiar, permitea sugerarea unei realităţi duale, intraductibilă axiomatice.

Iată cum lumea cuvintelor ne parvine, ne invadează din trecuturi cu forţa lor metaforică. Pentru că tot ceea ce a subzistat acestei axiomatice devoratoare, nefiind înghiţită de ea, numim metaforă şi o privim cu o dulce indulgenţă şi nostalgie.

Cuvintele, modificate sau nu în înţeles, golite şi transformate în zorzoane, ori întoarse cu ferocitate pe dos, ne arată ceea ce sintem ca realitate spirituală, de unde venim şi încotro călătorim. Ele ne oglindesc, aşa cum un rest chimic ne indică transformarea, cum în embrion se desfăşoară traiectul evoluţiei noastre biologice anterioare, constituindu-se ca nişte adevărate fosile vii ale unor formulări mitologice. Iată un posibil unghi ale aplicării fascinaţiei metaforei, a logicii sale subterane, uimitoarei sale vitalităţi şi actualităţi.

HORIA DULVAC

ARHITECTURĂ, NOAPTEA

„... Căci anevoie recunoaşte muritorul pe cei puri”

Hölderlin:
„Moartea lui Empedocle”

I
paşi hohotiţi cu speranţă
cătrec marginea căii lactee
deucează linia făpturii
împinsa de orizonturi cărunte
dincolo de cantata sfîrşită
şi-nmăurmuresc
zîmbete de recunoaştere
presărate
în iureşul cu floare-n amurg

II
cade lingă fereastră
zvelteţea desfuioară a clipei
şi frunza de genţiană
desprinsă de la butonieră
mătură parcă întinderea gîndurilor
printre bucăţi inegale de hîrtie
şi scrum

III
ca un uitat paradis al memoriei
naosul nopţii răsfrî peste buze
semne
ca pe hărţi înşiruirea arhipelagurilor
degetul poposeşte
pe aceeaşi literă a claviaturii
în timp ce ecoul
pluteşte în jurul lucrurilor
şi miroase a amintire fără
sfîrşit

aerul stă neclintit

IV
întocmai cu uimirea
pe chipurile aristocratice
cînd gladiatorul hult învinge
îmbălsămat cu semnul zilei
sprîjină fruntea mea
ca pe o desprindere
de pe zidul umed
căr
ar putea să blesteme
căzînd

V
spargerea ferestrei
şi deodată în sus se năpusti
chiotul cuvîntului din răcoare
lovind timpla nopţii prelung
ca pe o veşnicie în buză
peste gură fructele golfului
subţiri
îmi învăliură dialectica rostită timid
despre puntea ce leagă de lumină lumina

POMPILIU CRĂCIUNESCU

Cîteva săptămîni Pink Floyd repetă în cinci. Dar a-portul lui Gilmour, dacă rezolvă problemele grupului, nu le rezolvă şi pe cele ale lui Syd. Ceilalţi, dezamăgiţi, istoviţi, dar conştienţi totodată de libertatea pe care le-ar oferi-o plecarea lui Barrett, nu fac nimic pentru a-l recîştiga. „Ucenicul vrăjitor” va părăsi definitiv grupul în ianuarie 1968 pentru a se consacra compoziţiei (1)

„Syd mi-era prieten cînd aveam 15 ani şi aceasta a durat pînă pe la 19 ani. După aceea n-a mai avut prieten. Este teribil de trist pentru noi care îl cunoaştem îndeaproape. Cîteodată este capabil să compună una după alta bucăţi extraordinare sau să cînte într-o manieră orbitoare şi atunci nimeni nu-l poate egala. Dar cel mai des nu face nimic coerent. Iar în ultimul timp, cît era cu grupul, era catastrofal. Venea pur şi simplu cu chitara, se aşeza, nici măcar nu prindea griful, iar eu mîna dreaptă zdrăngănea ore în şir”. (David Gilmour)

După „defecţiune”, Roger Waters şi Richard Wright vor prelua direcţia muzicală a cvartetului. „Noua faţă” e contestată de fanii grupului, neliniştiţi de vidul lăsat de Barrett şi de personalitatea destul de „pop” a lui David.

David Gilmour, născut la 6 martie 1946 în Cambridge, descoperise chitara la 15 ani şi urma cîteva cursuri de solfegiu. Apoi trecuse prin cîteva grupuri. „Am intrat la Pink Floyd la sfîrşitul anului 1967, chiar înainte de Anul Nou. Roger Waters mi-a telefonat pentru a-mi propune job-ul. N-am ezitat”. Cele cîteva săptămîni de repetiţii în cinci îi sînt suficiente pentru a învăţa repertoriul.

„Cînd am început trebuia să cînt lucruri cu care nu eram obișnuit. N-am făcut deci improvizatie în primele şase luni. Mai tîrziu, începînd cu albumul „A Saucerful of Secrets”, am dat cîteva idei”.

În primele luni ale anului 1968, P.F. în noua formulă regăsesc Statele Unite, participă la festivalul de la Roma (alături de Who, Cream, Donovan şi Soft Machine),

PINK
FLOYD

(V)

UN ANUME
DAVID GILMOUR

fac apoi un al treilea turneu american unde rodează majoritatea pieselor pe care le vor imprima la întoarcere. În 29 aprilie managerul Andrew King organizează primul mare concert de rock la Hyde Park, care va deschide seria unor concerte gratuite în aer liber. Cu ocazia unui concert la Middle Earth, grupul se reintîlneşte cu ultimii fideli ai erei psihedelice. La începutul lui iulie se îndreaptă din nou spre S.U.A. unde îi aşteptau două luni de concerte, cel mai lung periplu de pînă atunci. La întoarcere, membrii grupului cad de acord că turneele americane sînt epuizante, dar indispensabile pentru impunerea definitivă.

Pentru a acoperi golul lăsat de lungă absenţă din Europa, P. F. decide să muncească dublu. Cîntă de 4-6 ori pe săptămîină, apar în numeroase emisiuni de tele-

viziune. Nucleul grupului este de acum înainte Waters-Wright care semnează practic toate textele şi muzica noului L. P. Subţil, „A Saucerful of Secrets” ilustrează echilibrul restabilit în sînul formaţiei. Dacă piesa-titlu este încă tributară lui Barrett, „Set The Controls...” (inspirată de poezia chinezescă a sec. X) şi „Let There Be More Light”, două compoziţii ale lui Waters, sînt reprezentative pentru ce va fi în continuare numit „sunetul Pink Floyd”. Multe din piesele acestui album se înscriu încă în contextul psihedelic. Reprezentativă pentru muzica epocii este „Corporal Clegg”, pictură caustică ce face irezistibil să ne gîndim la „Sergeant Pepper”. „Caporalul Clegg are un picior de lemn / L-a cîştigat în război, în -44 / Are şi o medalie / A găsit-o la grădina zoologică /”.

Satiră a unei lumi formaliste, această remarcabilă şarjă a lui Waters ilustrează măiestria componistică şi în orchestraţie a unui instrumentist mai degrabă mediocre.

Grupul a păstrat în semn de omagiu pentru Barrett piesa „Jugband Blues”, ultima lui contribuţie fizică şi poetică în cariera cvartetului. „A Saucerful...” va marca, atît în istoria Pink Floyd, cît şi în cea a rockului britanic, apoteoza şi sfîrşitul unei epoci. În octombrie, grupul revine în Franţa. Deşi este revendicat în multe ţări, preferă să se întoarcă în Anglia. În această perioadă, ei regăsesc un Syd Barrett în plină ruină morală şi fizică. Gilmour încearcă să-l remonteze şi chiar, împreună cu ceilalţi, să încropească un tratament. Dar starea lui Syd nu se ameliorează şi într-o bună zi, dispare fără nici un cuvînt. Aceste regăsiri, apoi această părăsire, îi vor marca pe cei patru, asupra cărora mai plana, în special pe scenă, fantoma lui Barrett.

Traducerea şi adaptarea
V. ANCUŢA şi SANDU MOCANU,
după JEAN-MARIE LEDUC

— Mi se pare că discuția noastră nu se poate dispensa — în semnificația sa ultimă — de cadrul zis exterior. Ne aflăm inconjurați de cărți și nu numai. Manuscrise, afișe, fotografii, și alte multe. Să ne oprim însă la cărți. Ne inconjoară cite?

— Peste 2.000.

Discuție cu prof. univ. dr.
ION ILIESCU,
Facultatea de filologie Timișoara

— Tovarășe profesor, întrebarea e atît de mare încît riscă să sune a gol. Ce înseamnă pentru dumneavoastră o carte? Să precizăm: pentru dumneavoastră bibliofilul.

— Mult mai mult decît mijloc de informare sau — cum se mai spune — mesaj de specialitate. Spunînd „satisfacție estetică”, abia, deschidem drumul unui răspuns. Cartea ca obiect — dincolo, de conținutul său ideatic, artistic — nu reprezintă doar un suport material al valorii. Sau, dacă vrei, acest suport înseamnă, pentru bibliofil, valoare. Iată cîteva componente (să zicem „sincronice”): format, ilustrații, copertă, estetica paginii, ornamentație. Iar altele, în strictă legătură cu factorul timp: data editării (prima ediție e extrem de valoroasă), fotografia și semnătura autorului în original etc.

— O paranteză, totuși. Se face — în practica editării — o înjustă diferențiere în volume cu frumoasă prezentare estetică — volume utile. Ce părere aveți — fiindcă ne aflăm într-o facultate cu profil didactic — de manualele școlare.

— Le-am cercetat insuficient în ultima perioadă...
— Suficient ca să aveți o opinie.
— Manualul e și el o carte. Caracterul — să zicem bibliofil — al unui manual ar avea ecou direct în buna pregătire a elevilor. Conceperea manualelor într-o manieră diversă, cu text clar structurat, cu ilustrații adecvate, ar în-

ACESTE VALORI NUMITE CĂRȚI

De fapt, nu este vorba de un interviu, ci doar de o discuție, interesantă și variată ale cărei meandre încercăm acum, a posteriori, să le redăm într-o formă coerentă, ușor simplificată. Pornind — de la TOTUL, ajungem, inevitabil, la CARTE. Pentru că, în cele din urmă — o spune Mallarmé — „tout aboutit à un livre”, la capătul tuturor experiențelor noastre se află, într-un fel sau altul, scrisă sau nescrisă, trăită sau imaginată, în unitate sau sfîșiere de sine, o carte.

semna implicit un pas în asimilarea rapidă a materiei. În cazul unui manual de literatură română (aici sintem încă deficitar) ilustrațiile, spre exemplu, ar oferi nu numai modele ușor de reținut (titlul unei cărți, enunțat, e ceva abstract. Coperta reprodușă întipărește, însă în memorie) ci și o istorie plastică a literaturii, contribuind la lărgirea considerabilă a orizontului cultural al elevilor.

— Există, deci, o latură educativă a prezentării bibliofile.

— Evident. Așfel ar rămîne o preocupare steapă, fără rădăcini în realitatea imediată.

— Cu atît mai mult, cu cît bibliofilia nu înseamnă doar carte. Ea poate însemna — într-un fel — creație, atmosferă, resuscitare a unor momente — și monumente — altfel sortite uitării.

— Te referi, cred, la expozițiile bibliofile?

— Care, la dumneavoastră, au început din anul...

— 1956. Orăștie. Tema: istoria literaturii române. Într-o sală a liceului. Fapt cultural de larg ecou, poate și fiindcă atunci nu existau încă Muzeele literaturii din București și Iași, nici multe din casele memoriale.

— Apoi?

— Expoziții tematice Rebreanu, Sado-

veanu, Delavrancea, Eminescu. Năzuiesc spre expoziția numărul 100.

— Cite ați organizat pînă acum?

— Aproape 80.

— Să le amintim doar pe cele de anul acesta.

— Eminescu. (asta să o tipăriți cu majuscule) **EMINESCU**. — Ex libris, **Unirea din 1918** (în Timișoara), **Cultura bănățeană** (Caransebeș), **Valori de patrimoniu, Valori bibliofile** (Craiova), **Presă literară română** (Caracal).

— Ce înseamnă o expoziție bibliofilă?

— O comunicare generoasă. Muncă de zile și nopți. Încifrarea deloc arbitrară a unei „semantici” proprii. Orice expoziție are semnificațiile ei, generate nu numai de volumele prezentate, ci și de celelalte obiecte, modul de aranjare, lumină etc. Aici abundența cantitativă anulează parțial valoarea fiecărei opere în parte. Expoziția nu e o anexă ornamentală, ci o instituție mignonă. Ea semnifică, în mod fundamental, răspunderea față de aceste imense valori numite cărți.

— Îmi spuneți că iubiți cel mai mult expoziția Eminescu.

— Anul Eminescu merita să fie început și sfîrșit cu o expoziție amplă, luminoasă. Cele o sută de vitrine și tablouri care alcătuiesc actuala expoziție reprezintă o sută de posibile „teme” E-

minescu. Pentru că Eminescu însuși este un mesaj care vine către noi de o sută de ani. Această expoziție reprezintă, însă, și rodul a zeci de ani de urmărire și colecționare a celor mai valoroase cărți, ziare, reviste, afișe, anunțuri, monografii, teze de doctorat (Aș face o paranteză, puțin malițioasă. Nici casa memoriale Eminescu nu își poate permite o atît de vastă expunere a originalelor...).

— Să mai adăugăm și editarea volumului bibliofil **LUCEAFĂRUL**...

— ... la care am lucrat împreună cu Vasile Pinteș (grafica) și Iuliu Martin (scrierea artistică).

— Cîteva precizări asupra lui.

— Beneficiază de ilustrații ale unui mare grafician. Scrierea artistică a textului. Ornamentele fiecărei pagini. Nu are paginație. Conține — pe prima pagină — portretul în culori al poetului. Dimensiuni mignone... Supracopertă. Mi-ai cerut doar cîteva precizări...

— Și totuși...

— Și totuși, apariția în tiraj este foarte dificilă. Iată mai bine de o jumătate de an de cînd volumul zace în tipografie. Sint pus adeseori în situații delicate, fiindcă au apărut deja multe cereri, iar eu nu pot să dovedesc prin nimic rodul muncii mele și a colaboratorilor mei.

— Să sperăm că printr-o implicare **REALĂ ȘI NU TEORETICĂ** a factorilor competenți, veți reuși să finalizați un proiect atît de îndrăzneț și atît de... dorit de publicul cititor. Cu atît mai mult, cu cît cartea apare — să subliniem — nu sub egida Societății filologice sau Asociației scriitorilor (cum vi s-a propus), ci sub aceea a Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din Centrul Universitar Timișoara. Do-vadă a tinereții și căutării neistovite.

Dispre studenți spre dumneavoastră un mesaj: vă așteptăm cu noi expoziții și ediții bibliofile. Mult succes.

RADU CIOBOTEA

Nichita Stănescu

Moartea începe în imperiul luminat al ființei devenite și sfîrșește-n bezna ne-ființei contradictorii spre deosebire de facerea care izvorăște din întunericul ne-ființei contradictorii și sfîrșește cu și în lumina deplină a ființei devenite. Mișcarea direcțională este așadar fundamental opusă.

Desfacerea dizolvă simplu ființa „făcută”, coborînd-o într-un „spațiu-lipsit-de-spațiu” și într-un timp lipsit de timp, esența ființei se preschimbă-n aparență. Dar tocmai de aceea:

„Nu-ți fie frică de moarte,
Adu-ți aminte de cum erai
înainte de a te naște
Așa vei fi și după ce vei muri”¹
pentru că
Ce am simțit înainte înainte de a mă naște
Voi simți și după ce nu voi mai fi
Cum a fost atunci va fi și atunci”²

Iată că Poetul s-a trecut într-al doilea atunci. S-a trecut înspre cel dinainte de sine. Poezia-i stă mărturie a acestui sine ca o panis coelestis, întotdeauna împărțită din izvorul pus al intrupării de curînd și virile. Ea se exprimă entelehic prin propriile-i mijloace, dar a pierdut un rarism veșmint prin Plecarea Poetului; căci avea o surprinzătoare spontaneitate și o rostire care ștampila fiecare cuvînt vibrîndu-l îndelung sau pietrificîndu-l; două tensiuni ale aceleiași stări variat modelate ritmic: starea pur poetică.

Moderata faptică — dacă apare este o simplă formă a mesajului pentru că dincolo de ea se revelă propensiunea spre transgresarea în alt Univers. Univers alcătuit întru altceva decît cel știut de către ceilalți și-n care el însuși s-a trecut nu demult pe sine:

„Nu săpa prea adînc, îți zic
Nu săpa prea adînc, nu săpa
că o să dai de cer
că o să dai de cer
de alt cer de alte stele, îți zic
de alt cer, de alte stele
și acolo între ele
de alt pămînt, de alt pămînt”³

POMPILIU CRĂCIUNESCU

¹ Lupta lui Iacob cu ingerul, IV

² Nimic nu este altceva

³ Către fîntinar

APROPIERE

O unghie sidefată
O umbră, de vis, e părere?
O geană, un ochi, o durere...

Un bulb, zvicnind cu disperare
Încătușat, în lanțuri ruginii
Creștea, spărgînd niște tipare,
Făcînd din toate un tot, și nu felii.

O za s-a rupt, s-a dus o lume
Și gîndul s-a topit fluid,
Dispar atîtea lucruri, rele, bune,
Eternul dans, sarcasm murind.

Cel din zare . ciclul Verhoeren

Cenaclul literar

„TIMISIENSIS”

(I.A.E.M.)

DISPERARE CONSUMATĂ

Copil timid și prost ce sint
Strivînd în fașă rău sau bine,
Rupînd bezmetic flori de vînt
Pierdut în spațiu sau în sine.

Mă cațăr zilnic și recad
Luînd-o iar de la început
Căutînd tenace un loc, un vad
Pe scara timpului pierdut.

Mă las, mă las, nu mai continui,
M-opresc, m-opresc, n-o să mai fac,
Renunț, renunț, nu mă mai chinui,
Încerc, încerc, poate o să... tac.

Ionela Crișan

SALT CU ÎNTRERUPERE

Am strigat primul meu sunet pe lume
Primul meu semn că ies și eu din genune
Eu am vrut — fiți siguri — să mă opun,
Dar verbul a exista urla în mine nebun...
Am crescut și cu apă și cu aer la fel,
Fiecare particulă făcînd din mine copilul
model...

(Așa sperau ai mei, cel puțin).
Dar mai bun sau mai rău, am rămas un
pelin.
Am umplut un butoi cu gînduri, vise
deșertăciuni
Nu știu din ele cite vie, cite deja
mortăciuni...

Lăsați-mă baltă, nu-mi mai scotoțiți
printre acte
N-am excelat niciodată prin cine știe ce
fapte...
Pentru un modest și precar necrolog
Nu-mi las pe lumea asta zălog
Decît ultima mea răsufflare
Prea slabă ca să mai stingă o luminare.
Dar într-o inimă, într-o inimă poate,
O adiere, sau un vifor din mine, precis va
mai bate...

Virgil Ciurescu

„ES GEHT UM DAS WARUM“

GESPRÄCH MIT DEM SCHAUSPIELER MATHIAS PELGER

Mathias Pelger, geboren am 17. November 1945 in Wurmloch (bei Mediasch). Besuch des Mediascher Lyzeums, 1972—1975 Schauspieler an der deutschen Abteilung des Hermannstädter Staatstheaters, kam 1975 an das Deutsche Staatstheater Temeswar. 1977—1980 Besuchte er eine Schauspielschule in Rostock, (DDR), um nach seiner Rückkehr am DSTT als Schauspieler zu wirken. Zu Beginn der Spielzeit 83/84 war er zugleich in zwei Premieren besetzt, die in derselben Woche aufgeführt wurden: als Theobald Maske in Carl Sternheims „Hose“ und in der Studioaufführung „Ein Bericht für eine Akademie“ von Franz Kafka. Regie führte beide Male Alexander de Montléart (BRD).

~~~~~

In deiner mehr als zehnjährigen Laufbahn als Schauspieler hast du viele und verschiedene Rollen interpretiert. Welche zählst du zu deinen wichtigsten?

Don Baltasar Lopes in „Don Juan oder Die Liebe zur Geometrie“ von Max Frisch war für mich als Anfänger ein Prüfstein. Weiterhin möchte ich noch aufzählen: Mann in „Der gute Mensch von Sezuan“ von Brecht, Achilles in der „Schönen Helena“ von Peter Hacks, Rudolf Moesdenger in „Fisch zu viert“ von W. Kohlhaase und R. Zimmer, Gabriel in „Adam und Eva“ von Hacks. Dann wäre noch der Holländer in Strittmatters „Holländerbraut“, eine Rolle, die ich in der DDR gespielt habe...

Das sind sehr unterschiedliche Rollen...

Als Schauspieler gehe ich nämlich immer mit einer ganz bestimmten Konzeption an eine Rolle heran. Das will aber nicht bedeuten, dass ich unbedingt daran festhalte. Muss man doch immer mit dem Regisseur auf einen gemeinsamen Nenner kommen. Wenn du dich auf deine Konzeption verweist und der Spielleiter auf eine andere, kommt nichts zustande. Dieses Sich-nähern von Schauspieler und Spielleiter kann aber sehr fruchtbar sein.

Das Gelingen einer Vorstellung hängt jenseits der darstellerischen Leistung der Schauspieler von der Arbeit des Regisseurs ab. Andererseits lernt ein Schauspieler von einem Regisseur auch etwas dazu (oder so sollte es zumindest sein). Welche Regisseure waren für deine Entwicklung als Schauspieler von Bedeutung?

Unbedingt muss ich da die Zusammenarbeit mit Henry E. Simmon vom Ernst-Deutsch-Theater Hamburg nennen. Er inszenierte damals in Hermannstadt den „Guten Mensch von Sezuan“. Das war meine erste Begegnung mit Brecht, vor allen Dingen aber der erste Spielleiter, bei dem ich wusste, warum man auf die Bühne geht. Es gibt die fünf grossen W im Theater: Wer, Was, Wie, Wo und Warum. Das Wer wird bestimmt. Das Was, Wie und Wo ist auch unschwer zu ermitteln. Das Warum wurde bei uns oft umgangen, ist jedoch am wichtigsten. Du musst als Schauspieler eigentlich immer wissen, warum du was wo wie tust. Ansonsten bist du kein richtiger Schauspieler.

Gerhard Neubauer und Alexander de Montléart waren für mich entscheidend. Es beeindruckte mich bei beiden die Freude am Proben und Probieren. Man muss nämlich auch ausprobieren, experi-

mentieren und nicht nur mit festgesetzten Sachen kommen. Selbstverständlich hat jeder Regisseur sein Gesamtkonzept. Aber da muss doch genügend Raum bleiben für das Experimentieren von Details. Es darf keine Steifheit dabei sein. Und bei diesen beiden Spielleitern war dieser lockere Raum vorhanden. Andererseits habe ich meine Einstellung zur Arbeit am Theater von meiner Schwester Luise Pelger und ihrem Mann Hans Pomarius erlangt. Diesbezüglich waren sie mir Vorbilder. Das ganz grosse Erlebnis war für mich allerdings die Schauspielschule in der DDR. Die dort verbrachte Zeit mit allem, was ich dort gelernt habe, war für mich massgebend.

Du hast auch in der DDR gespielt...

Sehr viel. Und sogar auf der Bühne des Deutschen Theaters Berlin. Da kann ich nennen: Richard Gloucester in Shakespeares „Heinrich VI.“, Sosias in Kleists „Amphitryon“, der Wirt in Lessings „Minna von Barnhelm“. Das sind alles Rollen, die

mir Kafkas Biographien besorgt und gelesen. Ich bin fast ein „Kafkaianer“, so beeindruckt hat mich seine Denk- und Schreibweise. Also ich hab mich in sein Wesen hineingelebt. Nach dem Lesen des „Berichts...“ hatte ich Bedenken — der szenischen Umsetzung wegen. Aber nach den ersten Proben sind diese verfliegen. Es kommt hinzu, dass ich mich körperlich betätigen musste. Es geht nicht anders. Ein Schauspieler müsste das eigentlich ständig. Es liegt an den Unzulänglichkeiten, die bei uns existieren, dass so etwas von den Schauspielern nicht gefordert wird. Man bewegt sich sofort ganz anders auf der Bühne. Was den „Bericht...“ betrifft, so muss ich dafür täglich trainieren. Auch den Text muss ich mir täglich vorsprechen. Eine zu lange Pause zwischen zwei Vorstellungen würde grossen Schaden anrichten. Deshalb macht es mir nichts aus, wenn auch nur zwanzig Leute im Saal sind, aber die sollen dann interessiert sein. Eigent-

In Sachen Theater

„Ich war zum ersten Mal in meinem Leben ohne Ausweg.“ — Mathias Pelger in Kafkas „Bericht für eine Akademie“

mir eigentlich nicht liegen. Und ich habe mir oft solche gewählt, weil man sich an diesen messen muss. Hat es mich doch gestört, dass ich vorher hier schon zum stereotypen Märchenprinzen geworden bin. Dagegen musste ich aufkommen. Ich musste lernen, auch das Gegenteil von jenen Rollen zu spielen, die mir bisher zugeteilt worden sind. Das ging nur auf diese Art. Und es war wichtig und gut.

Wie kam es zum „Bericht für eine Akademie“?

Als ich aus der DDR kam, hatte ich immer vor, Einzelprogramme für Studenten aufzuführen. In der DDR hab ich das gemacht. Ich habe mir Szenen aus einzelnen Stücken gewählt und diese gespielt. Hier aber hatte ich ein zu grosses Arbeitspensum, um auch das noch zu schaffen. Aufgegeben habe ich diese Absicht aber nicht. Dann sah Alexander de Montléart meine Bereitwilligkeit für eine solche Sache. Auch hat er bemerkt, dass ich gestisches Theater als physisches Theater verstehe. Daraufhin hat er mich auf Kafka angesprochen. Eigentlich sollte es nur der Kafka sein. Aber es kam anders. Ich wurde auch in der „Hose“ besetzt*. Es war grausam, auf zwei so unterschiedlichen Ebenen zu gleicher Zeit zu proben. Hätte ich mich nur dem Kafka widmen können, wäre diese Studioaufführung noch besser geworden.

Wie hast du dich für den „Bericht...“ vorbereitet?

Erstens einmal habe ich

lich waren auch Diskussionen programmiert, aber ich brauche fast eine Stunde, um mich abzuschminken.

Was bedeutet dir der „Bericht...“?

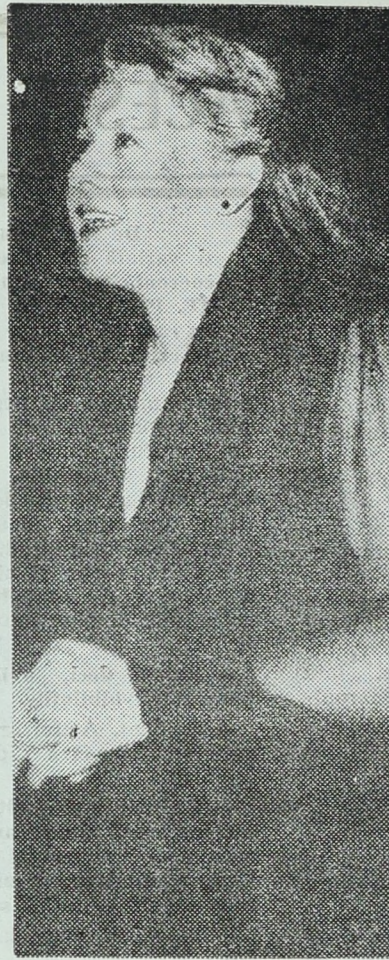
Erstens: Vom Schauspielerischen, dass ich mich — unter guter Regie — instände fühle, mit jeder Rolle zurechtzukommen. Zweitens hat er mir deutlich gemacht, was es heisst, in einem Käfig zu leben und aus der Welt des materiellen Daseins in eine Welt der Ideen zu gelangen. Studenten als Publikum. Liegt darin für einen Schauspieler etwas Besonderes? Was wünschst du dir von den Studenten?

Das Studentenpublikum müsste das beste sein. Ich komme mit vielen Studenten zusammen und es tut mir leid, dass die meisten zu „Bunten Abenden“ gehn. Ich würde lieber in eine schlechte „Iphigenie“ gehn, als zu einem „Bunten Abend“, denn von einer schlechten „Iphigenie“ hat man doch mehr als von billiger Unterhaltung. Ich habe nichts gegen Unterhaltungsprogramme, aber die sollten dann von Niveau sein. Studenten sollten eigentlich Anreger sein für unser Repertoire.

Mathias Pelger, danke für dieses Gespräch und weiterhin: toi, toi, toi!

* Vorliegendes Gespräch entstand am 11. Oktober '83. Inzwischen spielt Pelger auch in D. Solomons „Lob der Torheit“.

HELMUTH FRAUENDORFER

NEUER INTENDANT AM DSTT

Seit 1. Dezember 1983 ist ILDIKÓ JARCSEK ZAMFIRESCU neuer Intendant der Temeswarer deutschen Bühne. Die bekannte Schauspielerin ist Absolventin der Temeswarer Philologie-Fakultät sowie der Bukarester Theaterhochschule „Ion Luca Caragiale“. Seit zehn Jahren an dieser Bühne tätig, wobei sie in zahlreichen Stücken aufgetreten ist, dürfte es wohl nicht nötig sein, sie weiter vorzustellen. (Vgl. die Gespräche in der „Neuen Banater Zeitung“ vom 6. Dezember '83 und im „Neuen Weg“ vom 10. Dezember 83.) Für die „Universitas“-Seite batem wir (Mitte Dezember '83) Ildikó Jarcsek Zamfirescu um eine Stellungnahme zu Problemen der Zusammenarbeit des DSTT mit den Studenten:

Ich muss — leider! — sagen, dass ich sehr unzufrieden bin mit der Zahl der Studenten, die unser Theater besuchen. Es ist nun mal so, dass diejenigen Studenten, die den „Adam Müller-Guttenbrunn“-Kreis besuchen, für gewöhnlich Premieren-Gäste sind. Das sind aber auch nicht viele. Ich frage mich da, wo wohl all die anderen bleiben? ... Ja, in letzter Zeit, da sind auch die Gespräche nach den Vorstellungen vernachlässigt worden, was wir jetzt nachzuholen wünschen. Ich habe gehört, dass nach der Vorstellung von „Lob der Torheit“ angeregte Diskussionen stattgefunden haben, die bis spät in die Nacht dauerten. Ich selbst konnte mich daran leider nicht beteiligen.

Sehen Sie, für die Anzahl deutscher Studenten, die in Temeswar studieren, müssten eigentlich zwei Vorstellungen aufgeführt werden, um alle Studenten zu erfassen. Doch kommen kaum hundert Leute. Es kann vielleicht auch an unserer Organisation liegen. Ich habe jetzt noch keine genaue Übersicht. Ich beginne eben erst, Intendant zu werden. Aber ich denke da immer wieder an meine Studenzeit — ich meine nicht an der Theaterhochschule, sondern hier, an der Philologiefakultät: Wir haben uns keine einzige Vorstellung entgehen lassen. Heute scheint das bei den jungen Leuten nicht mehr so zu sein. Auch stimmt das nicht, dass wir immer Theater bieten, das nicht interessiert. Und schliesslich kann man auch über weniger gelungene Inszenierungen diskutieren. Wir haben unsere eigenen Vorstellungen, von dem, was gut ist, Studenten können sich was anderes darunter vorstellen. Das liesse sich alles diskutieren — vorausgesetzt man hat die Stücke gesehen. Wir bauen sehr viel auf Studenten und Schüler, da diese unser zukünftiges Publikum sind. Wir sind, im Durchschnitt, ein sehr junges Ensemble. Wir haben zwölf junge Darsteller, die erst in etwa zehn Jahren zur Reife kommen. Die meisten sind 20 bis 25 Jahre alt, also in dem Alter, in dem auch die Studenten sind. Die Studenten müssten schon deswegen interessiert sein, um mal zu sehen, was ein Gleichaltriger auf der Bühne kann oder nicht kann. Das Studentenpublikum hat doch gewisse Ansprüche. Inwiefern wir diese, das Repertoire betreffend, berücksichtigen können, liegt mehr oder weniger an uns. Wir sind da sehr eingegrenzt — einerseits gibt es bestimmte Verfügungen, andererseits müssen wir uns finanziell über Wasser halten. Man muss schon einen Riesenslalom machen, um auszukommen.

Eigentlich müsste das Publikum das Theater buchstäblich bestürmen. Ich bin der Meinung, dass die deutsche Bevölkerung, die deutsche Schulen, Zeitungen und ein deutsches Staatstheater hat, all diese Sachen voll ausnützen müsste. Wenn diese Nationalität gewisse Rechte hat, so muss sie die Notwendigkeit dieser Rechte auch beweisen.

Was die Zusammenarbeit mit dem Studententheater betrifft, so bin ich wann immer bereit, diese Truppe zu unterstützen. Wir sind geneigt, den Theatersaal oder Probesäle zur Verfügung zu stellen oder sonstige Hilfe zu leisten. Auch möchte ich die Zusammenarbeit mit dem Studententheater intensivieren, denn ich hoffe, dass wir von dort einige Leute rekrutieren können.

Rundtischgespräche mit Studenten und Schülern sollen in nächster Zeit stattfinden. Wir wollen uns dem Publikum auch ausser Haus nähern und unbedingt Gespräche führen. Dabei sollen auch Vertreter von Zeitungen eingeladen werden, denn die Öffentlichkeitsarbeit ist ziemlich vernachlässigt worden.

Wir sind eine kleine Truppe, haben ziemlich hohe Ambitionen. Das heisst jetzt: viel Arbeit. Vor allem mit den jungen Leuten. Wir haben regelmässige Schauspielkurse eingeführt; ich selbst leite auch einen. Und das Spielen will und darf ich nicht vernachlässigen. Es ist nun mal so, dass dies eine grosse Belastung für mich ist, aber ich bin ein energischer Mensch und fühle mich gut, wenn ich bis über den Kopf in Arbeit stecke, wenn ich weiss, dass ich diesem Theater von Nutzen sein kann. Ich möchte nämlich nicht, dass dieses Theater als politische Notwendigkeit verstanden wird, die keine Qualität bietet. Auch wir haben, zum Beispiel, bei Theaterfestivals Preise erhalten, mit denen ich jetzt aber nicht haustieren gehn möchte. Doch sollte man nicht ausser Acht lassen, dass wir auch Auslandstourneen veranstaltet haben, die gut angekommen sind, dass ausländische Spielleiter gerne zu uns kommen, die uns auch theaterpädagogisch viel helfen und so die Qualität unserer Vorstellungen heben.

SUPERLATIVELE ANULUI 1983

Și pentru că au trecut — încă — puține zile din 1984, socotim necesară publicarea rezultatelor anchetei noastre — devenită de acum tradițională.

Fără să-și propună reproducerea clasamentelor apărute în alte publicații, ea reprezintă opțiunile studenților timișoreni, opțiunile revistei „FORUM STUDENTESC”. Iată deci laureații. Mai întâi...

SPORT

Feminin

1. ANIȘOARA CUȘMIR — atletism
2. Ecaterina Szabo — gimnastică
3. Lavinia Agache — gimnastică
4. Margareta Mureșan — șah
5. Maria Macovei — tir
6. Carmen Bunaciu — inot
7. Elisabeta Guzganu — scrimă
8. Maria Radu — atletism
9. Rodica Arbat
Elena Horvath — canotaj
— canotaj
10. Magdalena Pall — baschet

Masculin

1. IVAN PATZAICHIN — canoe
2. Costică Olaru — canoe
3. Costică Ștefănescu — fotbal
4. Ladislau Bölöni — fotbal
5. Silviu Lung — fotbal
6. Toma Simionov — canoe
7. Dragomir Ciroslan — haltere
8. Nicolae Munteanu — handbal
9. Mircea Paraschiv — rugby
10. Mircea Romașcanu — ciclism

Echipe

1. NAȚIONALĂ DE FOTBAL
2. Națională de handbal
3. Echipa de gimnastică
4. Universitatea Craiova (fotbal)
5. Națională de rugby
6. Dinamo București (fotbal)

Fotbaliști

1. COSTICĂ ȘTEFĂNESCU
2. Ladislau Bölöni
3. Silviu Lung
4. Mircea Rednic
5. Michael Klein
6. Gheorghică Geolgău
7. Rodion Cămătaru
8. Aurel Țicleanu
9. Ilic Balaci

LITERATURĂ

Poeți

1. NICHITA STĂNESCU
2. Adrian Păunescu
(vol. „Și totuși iubirea”)
3. Marin Sorescu
(vol. „Ecuatorul și polii”)
4. Ioan Alexandru
(vol. „Imnele iubirii”)
5. Constanța Buzea
(vol. „Cină bogată în viscol”)
6. Stefan Augustin Doinaș
(„Poeme”)
7. Ion Gheorghe („Scripturile”)
8. Nikolaus Berwanger
(„Martor ocular”)

9. Mircea Ivănescu
(„Poeme nouă”)
10. Florin Mugur
(vol. „Viață obligatorie”)

Prozatori

1. LAURENȚIU FULGA
(„E noapte și e frig seniori”)
2. Mircea Nedelciu („Amendament la instinctul proprietății”)
3. Mircea Săndulescu („Placebo”)
4. Paul Georgescu („Siesta”)
5. Octavian Paler
(„Polemici cordiale”)
6. Alexandra Stănescu
(„Regula paralelogramului”)
7. Valeriu Râpeanu
(„Memoria și fețele timpului”)
8. Eugen Uricaru („Memoria”)
9. Sorin Titel
(„Femeie, iată fiul tău”)
10. Ion Brad („Leagănul mării”)

Dramaturgi

1. DUMITRU RADU POPESCU
2. Paul Everac
3. Tudor Popescu
4. Romulus Guga
5. Horia Lovinescu

ACTORI (teatru, film)

1. ȘTEFAN IORDACHE
2. Dan Condurache
3. Ion Haiduc
4. Leopoldina Bălanuță
5. Ion Caramitru
6. Carmen Galin
7. Valeriu Seciu
8. Mariana Buruiiană
9. Alexandru Repan
10. Rodica Negrea
Dinu Manolache

REGIZORI

Teatru

1. SILVIU PURCĂRETE
(„Richard al III-lea”)
2. Horea Popescu („Zbor deasupra unui cuib de cucu”)
3. Gheorghe Harag („Procesul”)
4. Cătălina Buzoianu
(„Ca frunza dudului din rai”)
5. Dan Alexandrescu
(„Amurgul burghez”)
6. Alexandru Tocilescu („Barbu Văcărescu vinzătorul țării”)

ADDENDA

Sintetizând reținem următoarele:

La sport s-au impus cei 7,43 metri ai Anișoarei Cușmir, ea de altfel și excelente evoluții ale gimnastelor noastre la Göteborg și Budapesta. Toată stima pentru mereu tânărul Patzaichin, care alături de Toma Simionov și Costică Olaru va conduce și în acest an flota românească spre — sperăm — victoria olimpică. Despre reușita fotbalului românesc s-a scris, și, cu certitudine, se va mai scrie. De aceea nu surprinde pe nimeni clasarea trio-ului Ștefănescu—Bölöni—Lung între primii cinci, cât și poziția I a naționalei de fotbal.

FORUM STUDENTESC

CONSILIUL U.A.S.C. DIN CENTRUL UNIVERSITAR TIMIȘOARA
organizează în cadrul
FESTIVALULUI „MĂRȚIȘOR STUDENTESC '84”
concursul de creație

„ORIZONTURI STUDENȚEȘTI”

COMPARTIMENTE:

- creație muzicală și coregrafică: muzică instrumentală și vocală contemporană, clasică, ușoară, librete coregrafice, alte compoziții.
- creație literară și publicistică: poezie, proză, dramaturgie, critică literară, texte umoristice și de brigadă artistică, reportaj, emisiuni radio, fotoreportaj etc.
- artă plastică: pictură, sculptură, grafică, artă decorativă, caricaturi și desen satiric, afiș etc.
- artă scenică și cinematografică: librete pentru spectacole, filme artistice, de actualități, animație, scenarii etc.
- artă fotografică: fotografii alb-negru și color, montaje dia-ton, diapozitive etc.
- creație tehnico științifică: machete, proiecte, lucrări de creație științifică interdisciplinară ș.a., care nu fac obiectul activității cercurilor științifice profesionale (biostructură, sociologie, folclor etc.).

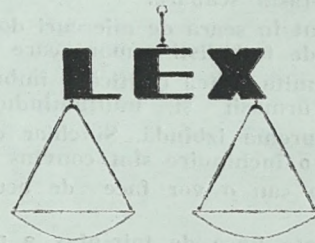
Se vor acorda premii I, II, III și mențiuni.

Lucrările vor fi depuse pînă în data de 15 martie 1984 la Casa de cultură a studenților, camera 5, cu mențiunea «Pentru concursul „Orizonturi studentești”»

Acceptăm cu ușurință și nepăsare „chilipirul”?

Moda e o materie la care pretindem sau cel puțin încercăm cu toții să fim integraliști. Și în timp ce fetițele își scurtează fustițele — asta numai dacă le avantajează, firește — băieții, iată rămân credincioși bătrînilor blugi și la fel de cunoscuților adidași. De preferat cei cu trei dungi, albi, bleumarin sau negri, rodeo sau le coq — toți am purtat adidași mai de vreme sau mai tîrziu. Unii și-au vîndut cartela pentru o pereche, unii au renunțat la bere, alții la te miri ce. Dar pentru că unii se îmbogățesc de pe urma comerțului cu adidași, făcînd șperț cu alte cuvinte, sub nasul nostru în Complexul studentesc, nu vrem și nu trebuie să fim indiferenți. Judecați și singuri:

În noiembrie 1982, Ionel Păun, elev la o școală specială din Bistrița a sustras imdin Intreprinderea „Modern” Timișoara, împreună cu alți 9 elevi de la aceeași școală, ra, 145 perechi de pantofi Adidas, în valoare de 27.276 lei. Din aceștia, 90 de perechi au ajuns în complex, în posesia lui Sabin Moise, și Dănuț Teodor Cepoi studenți în anul III la Facultatea de tehnologie chimică. Cu toate că știau de proveniența pantofilor, M.S. și C.T. au cumpărat toată marfa, cu 250 de lei perechea.

urmînd s-o valorifice convenabil pentru ei. Și astfel, prețul adidașilor în Complexul studentesc a crescut la 400-500 lei, în funcție de client! Așa a început colaborarea dintre infractori și cei care plasau marfa pe piață, întru avantajul ambelor părți. De bun augur, pesemne că și-au spus băieții! Pentru că M.S. și C.T. au început să solicite ei marfa, pentru a fi valorificată. Mai mult decît atât: cei doi au profitat de faptul că atît P.I. cît și ceilalți erau oligofreni. Și uite așa, doi studenți, două viitoare cadre de specialitate, au determinat traseul infracțional al citorva tineri bolnavi, din momentul în care s-au cunoscut. Căci ei le-au furnizat infractorilor clești de fîiat sîrmă, unelte pentru forțat lacăte și alte ustensile deosebit de importante, i-au învățat diferite procedee de spargere. Ei dirijau toată acțiunea — din umbră firește — ei erau „creierul” ce punea totul la cale. La un moment dat, asta se întîmpla prin februarie 1983. P.I. a întrerupt acțiunea de sustragere a pantofilor, dar la cererea „creierului” și-a reluat activitatea. Și „come-back-ul” a dat roade: 900 de perechi de adidași în valoare de peste 150.000 lei, au luat iar drumul complexului studentesc, din această sumă, circa jumătate revenind celor doi „dirijori”.

„Că sint student și n-am un ban în buzunar” zice cîntecul, care precis nu se referă la cei doi amici ai noștri. Oricum excepția de față nu face decît să confirme regula!

În fața organelor de anchetă, M.S. și C.T. n-au avut curajul să-și recunoască faptele. To-varășul procuror Constantin Popa, mai vechiul nostru colaborator, ne-a atras atenția în mod deosebit asupra celor petrecute. Pentru că pericolul social al acțiunii, nu constă în participarea la furt, ci în faptul că au revîndut marfa. P.I. era sigur că își va putea plasa pantofii sustrași. Căci prima grijă a unui hoț — fie el și oligofren — e aceea să vîndă, să scape de corpurile delictive ce îl pot acuza.

Aceste furturi (eșalonate în perioada noiembrie '82 — aprilie '83) au consecințe deosebit de grave, iar încadrarea lor juridică dată de procuratură este închisoare de la 3—12 ani. Procesul s-a soldat cu 11 ani închisoare pentru P.I., condamnat pentru furt în dauna avutului obștesc. Din declarația sa în timpul anchetei, reiese clar că pe M.S. l-a interesat un singur lucru: cîștigul. De asemenea, a exercitat acte de intimidare asupra lui P.I. pentru ca acesta să nu declare sincer în fața anchetatorilor. C.T. a recunoscut doar anumite fapte, încercînd chiar să inducă în eroare organul de urmărire și să intimideze inculpații în timpul desfășurării anchetei. Tot el a avut un rol deosebit în influențarea și instruirea lui P.I. în vederea comiterii furturilor.

Cu speranța — nu că v-ați lecuit de adidași și blugi — ci că de aici înainte veți fi atenți la cine și mai ales cît vînde în complex, promițte să vă țină la curent cu destinul chilipirgilor

TEODORA IDVOREAN

Vă mai aduceți aminte, nu-i așa? Era 30 noiembrie 1983, o zi de toamnă ca multe altele, la poale de Carpați. La ora aceea nu era nimeni pe străzile din România, o țară întreagă era în fața televizorului. Au fost atunci 90 minute de coșmar, 90 minute care ne-au aruncat din agonie în extaz. Căci la puțin timp după ultimul fluier al arbitrilor Palotai, telexurile, telexprimatoarele agențiilor de presă au făcut cunoscută lumii întregi isprava echipei române.

Prezent la Bratislava, la ora incandescentă a meciului, Mihai Junea nota în carnetul de reporter: „Din acest moment, imaginile se succed cu rapiditate pe retina, deoarece cele 90 min. de joc au trecut foarte repede, transportându-ne din paradis în infern și din nou în paradis, timpul dilatăndu-se o singură dată — în cele 8 minute care au urmat golului egalizator al gazdelor iar dacă fluierul final, răsunând precum o izbăvire, a găsit echipa noastră în atac, dați-i voie cronicarului să vadă în asta o răbufnire a cochipierilor care au vrut să răzbu-ne o greșală — la urma urmelor cît se poate de omenească. Apropo — vă amintiți? Cu ani în urmă la Helsinki a greșit Răducanu. Tot el a fost de vină și la București cînd cu Capovic... Apoi Dobrin cu Scoția și Moraru cu Iugoslavia. A fost de această dată rîndul lui Augustin. Dar numai cine nu a fost acolo în infernul de pe stadionul Slovan nu va putea înțelege nici odată cît de omenească este această nefastă scîpare.

Am văzut în seara de miercuri două generații de fotbaliști români care au ratat la limită așteptarea calificării, îmbrățișîndu-și urmașii și mulțumindu-le pentru suprema izbîndă. Și chiar dacă a fost o închipuire sînt convîns că au făcut-o sau o vor face de acum încolo.

Din păcate lipsa de fair-play a publicului local ne-a împiedicat să ne manifestăm bucuria. A fost destul de greu, dar asta nu ne-a împiedicat să ne gîndim la cei de acasă, la noaptea albă de după izbîndă, la faptul că acolo, departe de cei dragi eram o părticică din țara care-și sărbătorea bucuria victoriei. O epopee începută acum exact 1 an și 7 luni în compania unor anonimi, s-a încheiat în fața unor favoriți. Vă mulțumim tuturor, dragi tricolori!”

10 ianuarie 1984. Are loc la Paris tragerea la sorți pentru alcătuirea celor două grupe ale turneului final al

campionatului european. Și sorții decise:

gr. A: Franța, Belgia, Iugoslavia, Danemarca;

gr. B: R.F.G., Spania, România, Portugalia.

Deci un octet european din care lipsesc multe favorite. În primul rînd englezii, cei care ne-au dăruit bucuria jocului cu balonul rotund, apoi capricioșii quadrei azura, cu Rossi și Anagnoni epuizați parcă de corida spa-

Franța, Iugoslavia, România, Spania și Portugalia. Franța, cu „dirijorul” Platini evoluînd de această dată într-o cizmă, ci în fața propriilor suporteri, vrea să confirme prestația de la mondialul iberic. Și Hidalgo are acum ocazia să-și ia revanșa în fața lui Derwall.

Calificată în minutul 90, prin golul lui Radanovici, Iugoslavia poate oricînd produce surpriza chiar și valorosului Ettore, cu toate că Todor Veselinovici pare a se teme.

Spania, care ajunge la Paris via Malta, ține să demonstreze că eșecul suferit anul trecut a fost o întimplare. Cu atît mai mult, cu cît de la ultima victorie iberică în campionatul european — 2-1 cu Uniunea Sovietică pe stadionul Bernabeu în 21 iunie 1964 — a curs cam multă apă pe... Sena.

După ce a eliminat pe Uniunea Sovietică și Polonia, Portugalia poate încurca rău de tot socotelile în grupa B. Și chiar dacă nu mai are strălucirea de pe vremea lui Eusebio, echipa lusitană nu poate fi considerată o outsideră.

În fine, România, cea care a ținut în fața televizorului un adevărat triumf al Bermudeilor: Italia—Cehoslovacia—Suedia, va fi condusă la Paris de strategul Lucescu, ceea ce spune tot. Pe spanioli i-am mai învins, iar în meciul cu Portugalia mizăm pe setea de revanșă a oltenilor.

Iată acum reprezentantele fotbalului aspru, dur, asemeni crîncenului Nord: R.F.G., Belgia și Danemarca.

Delegația Bundesligăi la Paris, reprezintă oricînd o forță din fotbal, chiar dacă nu prea sînt în formă. Iupp

Derwall mizează pe frații Rummenigge, Förster, Briegel, Mathäus, Agentraler — destule cărți de vizită. Și aici însă, ne pot ajuta oltenii.

Belgienii, „diavolii roșii” cu Verkouteren în formație, constituie deja un candidat pentru semifinale. Cu atît mai mult, cu cît antrenorul Guy Thys e omul care ține și face.

Pentru Danemarca, cea mai bună referință este eliminarea insularilor. Sepp Pionntek, antrenorul l-a prevenit deja pe Hidalgo că își va vinde scump pielea în 12 iunie, pe Parc des Princes în meciul de deschidere. Și poate știe el ceva!

Cam atît despre cele 8 delegații pariziene. Să lăsăm timpul să se scurgă și să așteptăm periplusul corabiei tricolore în apele Americii de Sud. Aceasta pentru a se căli, căci în lunie va naviga pe Sena.

printre
crampoane

TRICOLORII PE MALURILE SENEI

niolă, băieții lui Havranek încă neconsolați după eșecul în fața propriilor suporteri. Și desigur, nu în ultimul rînd, reprezentantele fotbalului rece al Nordului: Uniunea Sovietică, Polonia, Suedia.

În locul lor, alte echipe se ridică pe firmamentul european, aducînd un suflu nou și bulversînd pronosticuri dinainte stabilite. Și cine contestă faptul, că tocmai în asta constă frumusețea acestui „the king football”. Ocupantele celor 8 fotolii pariziene sînt grupate în două școli de fotbal avînd stil și orientări diferite.

Blocul latin, descendent al fotbalului cariocas, cu strălucirea dată de driblingurile născute parcă pe plaja Copacabanei, are 5 reprezentante:

rează 17 secunde, după care Piquet intră pe pistă fără să fi pierdut un tur. Rosberg e pe locul II.

Turul 63. Piquet trece linia de sosire ca învingător! Rosberg se clasează al doilea, rezultat remarcabil cu un motor fără supraalimentare. Piquet, pilotul de 30 de ani care și-a început cariera sportivă ca tenisman de performanță, e purtat pe brațe de suporteri. La R'o euforia succesului se stinge tirziu...

La două săptămîni după Jacarepagua „circuitul formulei 1” se mută la Long Beach în S.U.A. Apoi, în luna următoare piloții, mecanicii, managerii, mașinile, popoșesc pe platoul Le Castelet, în Franța. Urmează Imola, Monaco, Spa, Montreal, Silverstone, Hockenheim, Monza...

La Long Beach, motoarele Casworth le înving pe cele cu turbo-compresor, ocupînd primele 2 locuri prin ecipierii formației McLaren: John Watson și Niki Lauda. În culmea bucuriei, patronul Ron Dennis declară ziaristilor că întreținerea în campionatul mondial al echipei sale îl costă într-un sezon în jur de 60 de milioane.

La Monaco însă Rosberg învinge. Este penultima victorie a unui motor Casworth în cursele anului 1983. Ultima îi revine lui Michele Alboreto, trei săptămîni mai tirziu, în Marele Premiu de la Detroit.

Ultima parte a campionatului intră sub stăpînire mașinilor cu motoare turbo. În ajunul ultimei confruntări, doi piloți mai rîmîn în cursa pentru titlul mondial: Alain Prost și Nelson Piquet.

Autodromul din Kyalami (22 kilometri de Johannesburg), simbătă 15 octombrie. După semnalul de start, Piquet îl conducerea cursei, protejat de colegul său de echipă Ricardo Patrese. Motoarele BMW rotejate de colegul său de echipă Ricardo Patrese. Motoarele BMW turbo (4 cilindri în linie, 600 C.P.) funcționează ireproșabil, iar mașinile Brabham proiectate de Gordon Murray se comportă excelent. Nelson Piquet pilotează în forță și uneori se informează asupra poziției lui Prost privind în oglinda retrovizoare. Îl reperează perfect: se găsește mai în urmă, pe locurile 4 sau 5.

Turul 36. Cînd trece prin fața boxelor, brazilianului i se pare că e pradă unei halucinații. Un mecanic îi arată panoul pe care scrie „Prost out!” Piquet ridică o mîină de pe volan și o flutură în aer. A devenit campion mondial! Dar se reculege imediat, amintindu-și că manșa nu s-a încheiat. Ca să reducă riscurile, își temperează ritmul de mers, lăsîndu-se depășit de Patrese și de Andrea de Cesaris. Pentru a deveni campion îi este suficient să sosească în această cursă chiar pe locul 4.

Ultimul tur. Piquet trece linia de sosire în poziția a treia, după Patrese și de Cesaris, devenind pentru a doua oară campion mondial. Primul titlu l-a obținut în 1981, tot cu o mașină Brabham, în urma marelui final desfășurat la Las Vegas.

În liniștea de după vacumul cursei, cade încet și definitiv cortina celei de-a 34-a ediții a campionatului mondial de formula 1.

TEODORA IDVOREAN

Pentru a purta culorile lui „Fotbal Club” din Barcelona, răsfațatul argentinian Diego Maradona a primit un salariu de cinci milioane de franci pe an, ceea ce corespunde cu de două sute de ori mai mult decît cel mai modest salariu spaniol. După afirmațiile revistei „VSD”, venitul său este substanțial rotunjit de diferitele prime și contracte publicitare. Pentru Maradona este enorm față de ceea ce-i puteau oferi cluburile argentinene, de mai multă vreme aflate în deficit financiar. Este afit de enorm, înțit el a creat împreună cu managerul său, Jorge Cystersexpiller, societatea „Diego Armando Maradona Productions” care tratează toate contractele cu „Coca-Cola”, „Agfa”, „Puma”, etc. Din cele 9 milioane de franci ce reprezintă cifra anuală de afaceri a societății lui

Bietii

fotbaliști...

Maradona îi revin 85 de procente. Inevitabil, profiturile realizate ca urmare a recitalurilor cu balonul rotund de pe gazonul verde, i-au schimbat și pretențiile de viață. Pentru el, Maradona și-a construit la Castelar, la 25 de kilometri de centrul capitalei argentinene, o fastuoasă reședință inconjurată de un imens parc cu teren de fotbal, suprafețe de joc pentru tenis de cîmp și „squash”. Iar misiunea de a-i administra domeniul, îi revin unchiului și mătului său. Costul ansamblului? Două milioane și jumătate de franci. Și pentru că-i mai rămăsese un „mărțiș”, Diego l-a investit într-un vas de croazieră de 480.000 de franci și o duzină de apartamente la Buenos Aires. Nici părinții n-au fost uitați, modesta familie Maradona de altădată schimbindu-și radical existența. Pentru tatăl și mama sa, costisitoarea achiziție a lui F.C. Barcelona a însemnat un nesperat cadou. Ei au primit o vilă cu tot felul de „accesorii” din care nu lipsesc, bine-nțelese, piscina, parcul și un mare garaj, unde așteaptă cumînți să demareze trei tipuri ale tehnologiei automobilistice de vîrf: „Mercedes”, „BMW” și „Ford”. Este de la sine înțeles că un asemenea cadou presupune și o zonă adecvată, așa că vila a fost construită în unul din cartierele rezidențiale ale Buenos Airesului. Dar nu toți fotbaliștii sînt Diego Maradona. Și nu toate cluburile dispun de asemenea posibilități financiare pentru a-și cumpăra un „cap de afiș”, astfel că s-a ajuns la o inevitabilă ierarhizare. Deci, cu veniturile anuale ceva mai „modeste”, urmează: Trevor Francis — 3.750.000 F, Chinaglia — 3.685.000 F, F. Keagan — 1.700.000 F, F. Neeskens — 1.474.000 F, Ardiles — 1.500.000 F, Rummenigge — 1.440.000 F și Anagnoni — 1.100.000 F, ca să nu-i enumerăm decît pe „millionari”.

DAN PĂRVULESCU

:150
DE SECUNDE
PE TEREN

Acea cursă ne bună

13 martie 1983. În tribunele autodromului din Jacarepagua (30 de kilometri de Janeiro) o sută de mii de spectatori. Jos, pe pista incinsă de soare, 26 de mașini de formula 1 așteaptă semnalul de plecare în Marele Premiu al Braziliei. În prima casetă a grilei de start, finlandezul Keijo Rosberg, campionul mondial „en titre”, apasă ritmic pedala de accelerație a mașinii Williams și, din cînd în cînd, trage cu ochiul spre vecinul din dreapta, francezul Alain Prost, care stă impasibil la volumul unui Renault. În spate, un alt francez, Patrick Tambay pe un Ferrari, împarte linia a doua a grilei cu brazilianul Nelson Piquet (Brabham). Următoarele rînduri sînt ocupate de Niki Lauda, Jacques Laffite, Rene Arnoux, Elio de Angelis...

START! Cele 26 de mașini țînesc de-a lungul panglicii de asfalt, lăsînd în urmă un nor albastru cu miros de cauciuc ars. Deși mașina Williams este echipată cu un Casworth, apărut în curse cu 16 ani în urmă, Rosberg se instalează în frunte, în ciuda atacurilor lui Piquet, al cărui automobil posedă un motor de ultimă oră. BMW turbo, mult mai puternic.

Tribunele sînt în delir. Îi cer lui Piquet o victorie și acesta e decis să le-o dea, așa cum a făcut la precedentă ediție Grand Prix-ului. După 7 tururi, din totalul de 63, brazilianul efectuează o depășire îndrăzneată, soldată cu o schimbare de lider. Rosberg rămîne în poziția a doua, dar luptă să-și apere prestigiul de campion, dobîndit cu un an în urmă.

Turul 35. Piquet continuă să se afle pe primul loc. Rosberg îl urmează ca o umbră, dar, deodată, unul din semnalizatoarele de la bordul mașinii sale începe să clipească: nivelul benzinei a ajuns în zona de alarmă. Ca și alți piloți, Rosberg a plecat în cursă cu rezervorul umplut doar pe jumătate, pentru a optimiza greutatea automobilului. Frînă, abatere la dreapta și oprire la stand. Cu gesturi precise, mecanicii schimbă roțile și introduc benzină în rezervor. Și totul cu prețul a 25 de secunde. Managerul Frank Williams e nemulțumit. Recordul în materie e de 9 secunde. Rosberg demarează.

Turul 45. La standul echipei Brabham, neliniște. Piquet oprește și el din același motiv ca și Rosberg. „Toaleta”, mașinii Brabham du-

PRIETENUL NOSTRU, MEDICUL

„ULCERUL NU MERGE DE MULTE ORI LA APĂ” (II)

— După ce în „I” ne-am ocupat în special de profilaxia ulcerului gastro-duodenal „desenind” chiar, portretul unui potențial ulceros, să vorbim în continuare, tov. doctor Gheorghe Văcărescu, despre boala manifestă. Care sînt primele manifestări ale bolii ulceroase?

— Boala poate evolua mult timp fără simptome sau cu simptome minore, mai rar debutînd chiar printr-o complicație: hemoragie, perforație. De cele mai multe ori și în special la tineri, simptomele nu sînt caracteristice, tipice pentru ulcer, de la început pînă la limitate la „arsuri” în capul pieptului, moderat disconfort după unele mese, gust acru, eructații (rîgiieli).

— Neplăcut! Și simptomatologia aceasta e permanentă?

— Aceste neplăceri apar după abuzuri alimentare sau solicitări nervoase dar dispar destul de repede (ore, sau 1—2 zile) mai ales după un regim alimentar de protecție (lapte, biscuiți, frișcă) sau administrarea de bicarbonat de sodiu. După un timp aceste simptome apar mai frecvent primăvara și toamna ca apoi simptomatologia să devină tipică.

— Să vorbim atunci despre simptomele tipice ulceroase!

— Sînt dominate de durere, localizată „în capul pieptului”. Apare în special pe stomacul gol și noaptea, se calmează după alimentație, pentru ca să reapară după 1—3 ore. Puseul dureros durează fără tratament 3—6 săptămîni și apare mai frecvent primăvara și toamna. Se însoțește de arsuri, gust acru, uneori vărsături alimentare, eructații, uneori însoțite de un reflux alimentar în cavitatea bucală, cu gust acru — recurgitații acide. Se mai asociază constipația.

— Gata? Deci cu ulcerul am lămurit-o!

— Nu chiar! Același bolnav poate să nu prezinte toate simptomele amintite, iar aceste simptome „tipice” pot, de fapt, să aparțină și altor boli cum ar fi gastrita cronică, colecistita cronică, duodenitele etc. Numai medicul este în măsură, prin utilizarea unor investiga-

ții suplimentare să precizeze diagnosticul.

— Ce-l așteaptă pe ulceros?

— Tratamentul sau complicațiile, unele dintre ele reprezentînd urgențe medico-chirurgicale: hemoragia digestivă, perforația. De temut sînt și stenoza pilorică și cancerul gastric. Apariția complicațiilor sau insuccesul tratamentului dietetic și medicamentos, impune soluționarea unor cazuri prin intervenția chirurgicală.

— Groaznic! Cum să împiedicăm apariția ulcerului gastro-duodenal?

— Înlăturînd pe cit posibil factorii de risc amintiți.

— Știi, nu toți studenții au apucat numărul trecut al revistei unde v-ați referit la acești factori. Revista s-a vîndut grozav...

— Am înțeles. Cei mai predispuși la boala ulceroasă prezintă o ereditate „încărcată” însă, oricine poate să facă ulcer. Factorii de mediu care precipită apariția bolii includ o igienă alimentară și generală deficitară, regim de viață dezordonat, oboseală, emoții excesive, stress, cafea, țigări, alcool, abuz de medicamente (antinevralgice). Excesul de condimente, prăjeli, alimente prea reci sau prea calde, masa la ore neregulate, luate în fugă, în toiu unor discuții adevsea contradictorii, reprezintă factori de risc.

— Păi, ce mai rămîne dacă aproape tot ce-i bun e interzis?

— Sportul, turismul, în general mișcarea în aer liber, fructele, alimentele proaspete, regimul de viață ordonat, munca sistematică, într-o ambianță plăcută...

— Modul de viață recomandat mai aduce și alte beneficii, ca să merite încercarea?

— Bineînțeles, reprezintă o importantă investiție pentru sănătate, minte, bună dispoziție, forță și frumusețe.

— Un cititor ne-a scris că n-a putut să înghită tot din ce am discutat în numărul trecut și întrebă dacă nu cumva din cauza unei boli ulceroase...

— Nu, e mult mai grav!

DANIEL BUMB

IARNA DE COȘMAR

„Un miliard de oameni omoriți înainte chiar ca norul ciupercă să se împrăștie... Un număr egal condamnați la o moarte agonică, în ceață). Iar apoi, războiul nuclear își cere următoarea victimă: planeta Pămînt”.

Cu aceste cuvinte începe — în cadru color de ilustrații înfățișînd... sfîrșitul vieții pe pămînt — articolul despre „perspectivele” unui război nuclear, apărut în unul din ultimele numere ale revistei „News Week”. Nu mi-a fost dat poate să citesc ceva mai cutremurător decît „scenariile” generate de computere pentru „războaie-tip” în care s-au utilizat între 100 megatone¹ (cam 250 de rachete Pershing I) și 5 000 megatone (mai puțin de jumătate din arsenalul nuclear mondial). Timp de doi ani 100 de fizicieni, biologi și meteorologi din întreaga lume au adunat probe la dosarul larg, de dimensiuni planetare, al acuzării coșmarului atomic. Și la începutul acestui noiembrie, în chiar orașul Casei Albe s-a (înut conferința cu titlul „Lumea după războiul nuclear”.

Ce concluzii s-au tras? Ce imagini s-au perindat prin fața ochilor îngrozii ai celor ce au urmărit „programul” prezentat de calculatoare? Să spicuiem: „În scenariul utilizînd o putere de 5 000 megatona exploziv, căldura intensă a exploziilor ar genera furtuni de foc, în care aerul ar fi atît de fierbinte încît tot ce ar fi inflamabil s-ar aprinde. Desfășurate pe arii largi ale globului, aceste furtuni ar arde atît substanțele chimice depozitate, cît și cele înglobate în construcții sau produse de larg consum. Aerul s-ar umple cu gaze otrăvitoare de monoxid de carbon, compuși dioxinici și cianici (...), producînd o ploaie acidă care ar distila peisajul actual. „Holocaustul” ar putea de asemenea arde solul de-ajuns pentru a ucide semințele germinate „și

odată cu ele și una din puținele speranțe de a revedea pămîntul roditor cît de curînd!” Și ca și cum nu ar fi de ajuns, ca și cum moartea dezlănțuită nu ar fi destul de expresivă, peste Pămînt s-ar așterne întunericul: „În mai puțin de o săptămînă după război, în jur de 200 de milioane de tone de fum dens ar crea un acoperiș negru la trei mii deasupra noastră. Fumul ar absorbi atît de mult din radiația solară încît mai puțin de 5 la sută din cantitatea normală de lumină ar ajunge pe pămînt, cauzînd o beznă ce ar opri pînă și fotosinteza”. În anii de groază ai existenței hidoase a fiarei naziste milioane de oameni piereau sub pecetea a două cuvinte de tristă amintire: „Nacht und Nebel” (noapte și ceață).

Iată ce viitor hărăzește miliardelor de conviețuitori (jumătate infomețați, triști și plini de nevoi) o mină de oameni pentru care biata planetă este o dispută obsedantă, tranșată fără menajamente pe masa neagră a depozitelor de arme nucleare. Și în iarna adevărată, vie, iibrîndă a acestui început de an '84, o lume întreagă își reclamă dreptul la viață, la muncă, la dragoste, dreptul de a-și duce necazurile și bucuriile mai departe, fără teama neantului. Sîntem un strop, o picătură infimă a Universului, un strop care a avut însă curajul de a-și întinde granițele cunoașterii și ale visării la limite nebănuite. E mult prea aberant să crezi că idealurile umanității, ființa ei însăși se pot stînge brusc. Oamenii de știință „speră să arate celor cu degetul pe buton că un război nuclear ar fi ultimul”. Să transformăm speranțelor în certitudine, unindu-ne vocile gîndurile, faptele, cu toții sub același cuvînt, mai amenințat azi ca oricînd: PACE!

LUCIAN RISTEA

¹ Puterea explozivă a armelor nucleare se exprimă în tone TNT.

Clasamentul

Clasamentul primelor 10 locuri după prima etapă a concursului arată astfel:

1. IOAN DOCLEANU (Științe ale Naturii) — 28,5 p. (1+9,5+5+4+13);
2. Marius Tilincă (Electrotehnică, anul IV) — 28 p. (1+10+4+5+12);
3. Laura Senieș (?) — 27 p. (1+8+5+13);
4. Ion Balaci (Mecanică, anul V) — 25 p. (1+10+4+9);
5. Dan Grecu (Medicină, anul III) — 22 p. (1+11+5+5);
- 6—7. V) — 21 p. (1+11+4+5);
8. Do-Delia Tulbure (Stomatologie, anul 21 p. (1+10+5+5));
9. Gheorghe rin Ieș (Electrotehnică, anul I) — Crăete (Construcții, anul V) — 20 p. (1+9+5+5);
10. Călin Florin Bușcu (Mecanică agricolă, anul V) — 19,5 p. (1+9,5+4+5);
11. Alexandru Ciucaș (Electrotehnică, anul III) — 17,5 p. (1+7,5+5+4).

Tuturor participanților la prima etapă a concursului nostru li s-a acordat 1 p. din start, punctajul maxim realizabil fiind de 30 p.

Primul lider în TOP 10 este student al Facultății de Științe ale Naturii, secția Matematică (nu specifică anul) și provine din localitatea Biniș, județul Caraș-Severin. De la el aflăm că procedeul de găsire a soluțiilor celei de-a treia probleme este unul pur matematic. O precizare de... 13 puncte!

Careul AMERICA. Orizontal: Sierra Nevada — Indianapolis — Ec — OCC — Iliri — Reed Harta — A — R — Peron — A — H — At — Jura — Pin — Moravvalverde — Aron — G — Erie — D — Belem — In — A — Roșie — Arctic — E — Orozco — UCR — Inonu — Delte.

TURISTICĂ. Excursie pe munte.

PERECHI NEOBIBLIOTE. 13 soluții:

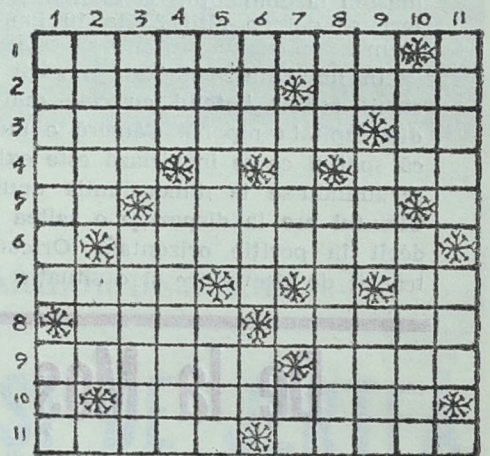
- 12×63=21×36, 13×62=31×26,
- 12×84=21×48, 14×82=41×28,
- 23×64=32×46, 24×63=42×36,
- 24×84=42×48, 26×93=62×39,
- 36×84=63×48, 43×68=34×86,
- 23×96=32×48, 31×39=13×93,
- 46×96=64×69.

Poșta REBUS

Ana-Maria Vlad și Marius Tilincă. Soluția 42×12=21×24=504 a fost dată ca exemplu și deci nu poate intra în calcul pentru 1 p. ● Florea Stancu. Ne-ați trimis doar o rezolvare — și aceea greșită! — a celei de-a doua probleme! Deocamdată intrați în concurs cu... 3 p. Dintre care unul din oficiu! ● Ioan Docleanu. Remarca dumneavoastră este corectă. Confuzia vine însă din Micul dicționar enciclopedic, ed. 1972, unde virful Robson figurează ca „cel mai înalt virf din ce virful Elbert, aflat în S.U.A., nu Munții Stîncoși (Canada)”, în timp este menționat. Am ținut cont de aceasta la stabilirea punctajului. ● Alexandru Ciucaș și Ion Balaci. Soluțiile evidente, de genul 12×21=21×12 sau 11×22=22×11 nu intraseră în calculele noastre. Dar poate că acest lucru trebuia formulat explicit... ● Delia Tulbure. Ne scrieți dumneavoastră: „Întîrzierea cu care sosește acest răspuns la problemele propuse spre dezbateră (...) nu se datorează faptului că mi-ar fi luat o lună de zile descifrarea sus-numitelor enigme (deși asupra inteligenței ce zace în capul medicinistelor se fac aprecieri nu prea măgulitoare — n.n. concretizați, cine face astfel de aprecieri?!), ci pur și simplu pentru că expresia lasă-mă să te las și-a găsit o perfectă intruchipare în persoana mea. Noi spunem: mai bine mai tîrziu... Răvașul dumneavoastră ne-a adus citeva clipe de încîntare, așa că ne permitem un sfat: dacă mai aveți de ales vreodată între „în” și „la”, alegeți „pe”. S-ar putea să vă aducă noroc...

Despre curaj

ORIZONTAL: 1. Pictor francez, reprezentant de seamă al romantismului de orientare progresistă care afirma în „Pagini de jurnal”: „Să fii cu adevărat curajos nu este un merit, cînd asta ți-e firea, sau — mai de grabă — cînd nu poți fi altfel. Este un dar ca acela de a fi poet sau muzician...” 2. Țară europeană unde circula proverbul „Cine n-are curaj trebuie să aibă picioare bune” — „Curaj înseamnă să fii îndrăzneț în acele lucruri, din cele pe care le faci, în care trebuie să fii, neuitînd de posibilitatea răului și de durerile pe care acesta ți le-ar putea pricinui” susține acest filozof și medic persan (Ibn...). 3. Filozof antic grec, autorul cugetării „Curajos nu e numai cel ce învinge pe dușmani, ci și acela ce-și înfrînge propriile păcate” — „...Curajosul nu se lasă doborît de greutăți” spune acest proverb francez (neart.). 4. Compozitor german (1858—1944) — „Lupul cînd e singur devine...” (proverb arab). 5. Curie! — Scriitor francez (1844—1924) căruiia îi aparțin cuvintele: „Știi cum se numește veselia oamenilor care gîndesc? Se numește curaj al spiritului”. 6. „Există, ciudat lucru, (...) un curaj mai josnic și mai vrednic de dispreț decît frica: este curajul neguțătorilor și al altor oameni care și-au închinat viața banilor...” susținea acest poet romantic italian (1798—1837). 7. Conducător al principatului Ti în China antică — Invitație. 8. Urmată cu încredere și curaj — „O imensă dragoste de viață și o puternică încredere în triumful ei spulberă orice neliniște în fața morții” sînt cuvintele ce aparțin unui istoric și critic literar român (Ion Dodu). 9. Publicist scoțian (1812—1904) autorul cugetării „Curajul poartă, ca și virtutea, răsplata în sine însuși și nu se gîndește la aplauze” — Despre curaj. 10. Oameni curajoși ajutați și de șansă. 11. Țară asiatică în care circula proverbul „Omul bun este întotdeauna curajos, cel curajos nu este întotdeauna bun”. — Dacă ai fost cei mai viteji și mai drepti dintre ei.

VERTICAL: 1. Filozof materialist, scriitor și estetician francez care afirma: „...dacă fantoma exagerată a mirșăviei, dacă valoarea exagerată a consideratiei publice nu dau curajul organizării, îl înlocuiesc cu curajul datoriei, onoarei, rațiunii” — Tulburare ce necesită și curaj pentru a o depăși. 2. Combinații organice lichide cu miros specific — Sufix cu sensul de doctrină. 3. Poet, eseist și critic englez (1775—1834), care afirma despre oameni ce au prea puțină energie „Adevăratul curaj e pentru ei cel mai puțin zgotos, cel care-i deranjează cît mai puțin pe ceilalți — „Norocul însoțește curajul”. (proverb ce aparține acestor vechi locuitori ai Europei). 4. Intrare pe fir — „Adevăratul curaj găsește întotdeauna o ieșire” susține acest pedagog și scriitor francez (1651—1715). 5. Mare orator și om politic roman care a afirmat că „îndrăzneala este apanajul virstei tinere”. — A primeni aerul. 6. Curajul, o calitate nu prea răspîndită — „Singe-le... nu se face” spune un vechi proverb românesc — Face curaj ciinelui. 7. Viena, cinci litere! — Petece! 8. Acest (reg.) — Realizator al unor opere care nu de puține ori trebuie să dea dovadă de curaj. 9. Unsprezece — Zeul războiului la vechii slavi — Zgardă. 10. Curajos navigator debarcat pe Ararat — În fața lui trebuie să dăm dovadă de curaj. 11. „Adevăratul curaj este pasiv: indiferența față de moarte”, cel mai important scriitor antifascist din literatura universală (Albert) — Curajoasa soție a meșterului Manole.

DICTIONAR: ERB, TIAN, ISM, IENA, LED.

IUSTIN BUȘU, cercul rebuist „Alma mater”

SPRE ALPII JAPONEZI

Incet-încet ne-am adaptat noului fus orar, dar programul extrem de încărcat începe să ne tulbure ritmul veghe-somn. Agitația din timpul zilei și serile de hotel întinse până mult după miezul nopții în fața micilor ecrane sau în compania tinerilor japonezi, se manifestă printr-o oboseală acută. Adormim cu mare greutate și ne trezim parcă mai obosiți și mai dornici de odihnă. Și iată că, așa cum ne-am obișnuit în fiecare dimineață, telefonul ne trezește la exact ora 7...

Micuța ghidă japoneză Etsuko Yamamoto, mă întâmpină surizătoare în hol: „Ohayo! Yoku nemure mashitaka?” (Bună dimineața! Ați dormit bine?) Îi răspund încântat de faptul că pot utiliza bruma de cuvinte japoneze pe care le-am reținut din dicționarul ce ne-a fost pus la dispoziție: „Hai! Wo kudasai yasumi masyoo...” (Da! Dar așa mai dori să mă odihnesc.)

Azi vom părăsi pentru câteva zile Tokyo, pentru un circuit pe traseul Toyama — Kyoto — Nara — Niko — Mokka. Vom călători cu trenul, așa că ne îndreptăm spre gara Ueno, aflată nu departe de Hokke Club Hotel. Ueno este una din principalele porți de intrare în Tokyo ale garniturilor pe cale ferată. Începând din imediata vecinătate a Muzeului Național călătorim în paralel cu marea triajă al gării ce se întinde pe mai mulți kilometri. Autocarul este încadrat în toate părțile de tot felul de autovehicule și deci avem posibilități reduse de a evada din ambuteiaj. Din loc în loc, patrule motorizate ale poliției tokyote supraveghează traficul rutier, gata să intervină la nevoie. Japonezii sînt cotați ca fiind cei mai buni conducători auto din Asia. Rar se întâmplă ca un accident de circulație să fie o consecință a consumului exagerat de alcool. Dacă sînt surprinși că au consumat băuturi alcoolice la volan, conducătorilor auto li se confiscă permisul de conducere, iar amenda ce li se aplică nu este de loc neglijabilă. „Nu rulați niciodată după ce ați băut” și „Nu consumați alcool înainte de-a vă urca la volan”, reprezintă legea de fier impusă iubitorilor de sake. Sigur să tentații de abateri de la aceste reguli sînt, dar producătorii n-au pregetat să ofere servicii speciale acelor dintre conducătorii auto care au consumat alcool și sînt incapabili, în atare situație, să se întoarcă acasă la volan. În prezent, serviciile au fost extinse, în sensul că dacă un conducător auto a consumat alcool, el poate apela telefonic, solicitînd un camion care să-l transporte mașina la domiciliu. La taxa inițială de patru dolari, se percepe alții 33 la 10 km, 48 la 20 km, ș.a.m.d.

În imediata vecinătate a gării Ueno s-a construit recent hotelul cu cele mai ieftine camere din capitala niponă. Camera e mult spus, pentru că spațiul ce se închiriază este extrem de limitat, rezumîndu-se la dimensiunile unui om obișnuit. Clientul are la dispoziție o saltea și nu poate sta decît în poziție orizontală. Oricum, pentru un tranzit de câteva ore și o situație financiară nu

prea bună, acest hotel sui-generis e cit se poate de binevenit.

Pătrundem spre peron printr-un sistem asemănător cu cel pe care-l întîlnim la intrările în stațiile de metrou. Culoarul liber este limitat și nu ai șanse de intrare fără a poseda bilet de călătorie. Toate trenurile sînt cu tracțiune electrică și ele sînt cele mai solicitate mijloace de transport între diferitele zone ale Japoniei. Marile companii particulare concurează serios serviciile puse la dispoziție de către stat. Se investește enorm în extinderea rețelei de cale ferată. Nici faptul că arhipelagul nipon e compus din cele trei mari insule nu constituie un obstacol serios. Honsu e legat deja de Kyushu printr-un tunel submarin, iar în prezent e în construcție cel mai lung tunel submarin din lume, care va lega Honsu de Hokaido. Pe linia „New Tokaido” ce leagă Tokyo de Nagoya, Kyoto, Osaka și Hakato circulă „Hidari”, cel mai rapid tren din lume, care acoperă distanța de 552 de kilometri în trei ore, atingînd o viteză maximă de 280 km pe oră.

Părăsim Tokyo în direcția Toyama. Zona de munți masivi pe care o vom străbate nu permite accesul spre Marea Japoniei pe drumul cel mai scurt, așa că vom face un ocol larg, urmînd ca apoi să mergem în paralel cu litoralul prefecturii Toyama, aflată în nord-vestul țării. Afară a început să plouă. Mulți dintre noi profită de banchetele rabatabile pentru a cîștiga câteva ore bune de somn. Pe culoar circulă neîntrerupt cărucioare cu tot felul de băuturi răcoritoare, cafea, conserve cu conținut exotic și gustări ambalate în cutiute de carton. Kiki Kaoru își face din nou datoria de bună interpretă și în timp ce sîrvesc pastilele de iaurt concentrat, ne vorbește despre Toyama și specificul ei ca zonă portuară.

Cel mai mare număr de porturi specializate îl are Japonia: peste 600. Aproape fiecare orașel sau sat de pe coastă are flotilă proprie de pescuit. Porturile mai mari sînt și locurile prin care Japonia comunică cu lumea. Pe aici sosesc și importurile de alimente, petrol, minereu de fier, fier vechi, cărbune superior și coac, metale neferoase. Principali parteneri comerciali? S.U.A., America de Sud, Australia, Asia și în cele din urmă Europa, țară înconjurată de ape, Japonia și-a dezvoltat din plin și producția de nave maritime, multe dintre ele fiind comandate din exterior. Apele sale teritoriale au botezat și celebrul „Globitic Tokyo”, unul din cele mai mari petroliere din lume, cu un deplasament de 477 000 de tone, o lungime de 397 m și o lățime de 62 m.

Ieșim din munți. Ploaia s-a oprit și parcă s-a încălzit. În câteva minute vom sosi în Toyama, prefectura cu 1,1 milioane de locuitori, aflată la șase ore de mers cu trenul de Tokyo sau două ore de zbor cu cursele interne ale JAL-ului (Japan Air Lines).

Iulie '82

DAN PĂRVULESCU

Lumea în răspăr

Ce înseamnă să citești ziarele. Să te informezi. Să observi cu satisfacție cît de adînc se combat racilele umanității de la apariția lor pînă la dispariția ei. Să pui anunțurile și denunțurile lumii, informările, infometările, luările ei de poziție, de dreptți și de pe loc repaus, să le pui, ziceam, cap la cap, și să te miri ce minunăție iese. Căci:

— Omul sfințește locul. Sau, altfel spus, dacă „locul” are neșansa de a nu fi — într-un anume fel — sfințit, se duce el, omul, și se ocupă de sfințirea lui.

Salvador și Guatemala. Grupuri paramilitare (militare și paramilitare).

Grenada. Portavionul american INDEPENDENCE (nu orice portavion, după cum se vede), trupe din Antigua, Barbados, Dominica, Jamaica, St. Lucia, St. Vincent, debarcă pentru repunerea păcii în drepturile ei. (Ne aflăm, ca și înaintașul nostru Columb, în epoca marilor descoperiri. Astfel, putem descoperi, deodată, că pe hartă nu mai există o țară. A existat, dar acum e ocupată. Vreau să spun ocupată cu probleme ce nu suferă aminare. Cum ar fi aceea a INDEPENDENCEI.)

Beirut. 15 armate (străine) s-au străduit în ultimii ani să pună aici o pace tracică. Se mai străduiesc și acum vreo șase. Deși — la drept vorbind — li se pare mai interesantă testarea (așa, ca distracție) unor arme noi-nouțe: pușca mitralieră cu ecran pentru tragerile de noapte, avioane de luptă de mare viteză (F-15, F-16), bombe de implozie (s-a terminat cu ex-ploziile), ș.a.m.d.

— Totul e și nu ne lăsam induși în eroare de cei ce strigă „pace”. Fiindcă, în primul rînd, nu e frumos să zberci. Apoi, evident tulburi liniștea celor ce lucrează. Mai ales că unii au treburi foarte importante. Să vedem — de exemplu — ce face Pentagonul. Pentagonul e liniștit și muncește. Se termină experimentele pentru noua racheta balistică intercontinentală PEACEMAKER („făcătorul de pace”, cum ar veni vorba). Focosele sale își ating perfect ținta după o traiectorie de peste 6500 km.

R.F.G. Așa da. Trebuie să-i ajutăm întotdeauna pe cei mai săraci decît noi. Se intenționează livrarea către Arabia Saudită de tancuri LEOPARD-2. De fapt, odată cu acest acord Arabia Saudită iese — și ea — din impas. Îi mai lipsea ceva, absolut necesar, vital am putea spune. Tancurile.

ÎN REST
EXPERTII GUVERNELOR
ÎN MATERIE DE METEOROLOGIE
CONSIDERA
CĂ ANUL TRECUT A FOST
O VARĂ SECETOASĂ.

RADU CIOBOTEA

De la Moș Gerilă, „daruri” pentru... Europa!

Generalii și viitorii furnizori de schelete calcinate își continuă, cu o precizie de roboți, bine orchestrata propagandă a negustorilor de moarte. Patru miliarde și jumătate de sfințe omenesți, care populează Terra, asistă îngrozite la jocul de-a moartea ce se extinde încet-încet la scara întregii planete. În jurul nostru încep să mișune rachetele, aceste înspăimîntătoare și gigantice mașinării ce poartă în virful lor holocaustul. Lideri cu mințile înfierbîntate își asumă dreptul de-a anula aspirațiile îndreptățite de liniște și pace ale popoarelor, luînd hotărîri de oameni bolnavi cu nervii. Europa începe să devină o torță nucleară. Un al treilea război mondial care ar porni de aici, ar fi și ultimul, căci pe continentul nostru s-au acumulat peste 80 la sută din arsenalele nucleare mondiale. Există în Europa o atitudine de pasivitate, de fatalism? Nicidcum...

La Oslo, sindicatul corpului didactic din Norvegia a adresat Stortingului (Parlamentul) un apel cerînd intensificarea eforturilor pentru oprirea cursei înarmărilor și trecerea la acțiuni concrete de dezarmare. În apel

se subliniază necesitatea de a se împiedica instalarea de noi rachete nucleare cu rază medie de acțiune în Europa. În Olanda, poliția a rînit o persoană și a arestat alte 22 în cursul unei manifestații care încerca să blocheze descărcarea unui transport de armament în portul Rotterdam. În altă parte, în apropierea orașului Eindhoven, poliția a împrăștiat o altă demonstrație antimilitaristă, pentru pace. În Anglia, femeile-mame, femeile-soții sau pur și simplu femeile-femei, caută să blocheze accesul transporturilor de focoașe nucleare ce-au început să sosească la bazele militare ale N.A.T.O. La Roma, guvernul italian a anunțat că pentru a se asigura securitatea și a servi păcii, a fost aprobată amplasarea în peninsula a 112 rachete cu rază medie de acțiune de tip „Cruise”, ce vor deveni operaționale în luna martie a anului 1984. Sindicaliști și membri ai mișcării de pace au organizat la Oberhausen (R.F.G.) o demonstrație de protest împotriva amplasării eurorachetelor. Demonstrații, putînd pancarte cu inscripția „Nu, rachetelor Pershing-2 și Cruise”, au format un lanț viu pe străzile orașului, ca simbol al aspira-

țiilor comune de pace și dezarmare. Și totuși... În pofida opoziției majorității populației vest-germane, exprimate prin sondaje de opinie și demonstrații la scară națională, în Bundestag a fost aprobată staționarea pe teritoriul R.F.G., a unui număr de 108 rachete americane de tip „Pershing-2” și 96 de rachete „Cruise”. În timpul dezbaterilor din Bundestag, numeroase persoane au manifestat în fața sediului guvernului, cerînd renunțarea la înfăptuirea hotărîrii N.A.T.O privind instalarea eurorachetelor. Peste 10 000 de militanți pacifiști au participat în marele oraș portuar Hamburg la o demonstrație de protest, încheiată printr-un miting. Acțiuni similare au avut loc la Bremen, Augsburg, Giessen și alte mari centre urbane și industriale vest-germane. Mișcarea de luptă pentru pace a refuzat să recunoască votul parlamentului federal, arătînd că s-a comis „o greșală de proporții istorice” și și-a subliniat hotărîrea de a bloca baza N.A.T.O. de la Mutlangen...

Pînă una-alta însă, prima baterie a devenit operațională spre sfîrșitul lui '83 și de atunci să vezi... „securitate”

în Europa. O vcm ține doar în baturi mascate și carnavaluri de bucurie că s-a stabilit echilibrul militar. Ne vom roși ca niște domnișoare la întîlnirea cu rachetele coborîte din copertile frumoase colorate ale cărților științifico-fantastice sau copîndu-le pe suratele imortalizate pe peliclele de celuloid ale filmelor de anticipație. Oricum, Moș Gerilă ne aduce o veste bună din partea Pentagonului, care a anunțat că o rachetă „Cruise”, de tipul celor ce urmează să fie amplasate în Europa occidentală, s-a prăbușit la 20 de minute după lansarea de la poligonul din statul Utah, deși zborul era programat să dureze peste două ore și jumătate. O veste lapidară, ce nu consemnează nici numărul de victime și nici cauzele defecțiunii care, desigur, nu interesează pe nimeni. Doar Elveția s-a grăbit să dea un comunicat prin care țara pare asigurată în ceea ce privește adăposturile atomice. Populația acestei țări (s-a calculat cu exactitate!) va încăpea în bunkerele construite sub pămînt...

...Omenirea străbate în prezent o perioadă de incordare fără precedent. Este timpul ca O.N.U. să devină o tribună reală a voinței de pace a națiunilor, unde să triumfe glasul rațiunii. Să toastăm pentru aceasta!

DAN PĂRVULESCU

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Redactor șef: RADU CIOBOTEA

Redactor șef-adjunct: HARALD ZIMMERMAN

Secretar responsabil de redacție: DANIEL KENST

Secretar de redacție: DAN PAMPU

Redactori: CIPRIAN ALIC, VASILICA ANCUȚA, DANIEL BUMB, HELMUTH FRAUENDORFER, ANDREEA GHEORGHIU, TEODORA IDVOREAN, DAN PĂRVULESCU, LUCIAN RISTEA

Grafică: TUDOREL ILIE

ADRESA REDACȚIEI:

Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, camera 102, telefon: 1.49.07, (ședințe: luni și joi ora 20,30).

TIPARUL: I.P. „BANAT” TIMIȘOARA